

ΒΙΩΝΟΣ
ΤΟΥ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ,
ΚΑΙ
ΜΟΣΧΟΥ
ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΣΙΟΥ,
ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ.

BIONIS SMYRNÆI,
ET
MOSCHI SYRACUSANI,
QUÆ SUPERSUNT.

NOTIS JOHANNIS HESKIN,
Ex Æde Christi.

Κεῖνος δ' οὐ πολέμους, οὐ δάκρυα, Πᾶνα δ' ἔμελπε,
Καὶ βώτας ἐλίγαινε, καὶ ἀείδων ἐνόμευε,
Καὶ παίδων ἐδίδαξε φιλάματα, καὶ τὸν Ἔρωτα
Ἔτρεφεν ἐν κόλποισι, καὶ ἤρεσε τὴν Ἀφροδίτην.

Moschus de Bione.

OXONII,
E Typographeo Clarendoniano,
Prostant venales apud Johan. Barrett, Bibliop.
MDCCXLVIII.

Imprimatur,

J. PURNELL

Vice-Can. *Oxon.*

Oct. 27. 1748.

Viro Reverendo,

JOHANNI CONYBEARE, S.T.P.

Ædis Christi Decano,

Viro Reverendo,

PAULO FORESTER, S. T. P.

Ædis Christi Sub-Decano,

Viris Reverendis, & admodum Reverendis,

JOHANNI, Episc. Landaviensi,

PHILIPPO BARTON, L. L. D.

RICHARDO, Episc. Meneviensi,

DAVIDI GREGORY, S. T. P.

ROBERTO FREIND, S. T. P.

JOHANNI FANSHAW, S. T. P.

THOMÆ HUNT, S. T. P.

Ædis Christi Canonicis,

Hanc Bionis, & Moschi Editionem

eâ, quâ par est, Observantiâ

D. D. D.

JOHANNES HESKIN.

PRÆFATIO.

UT abſolutior prodiret hæc Editio, priores diligenter contuli; quarum, exceptis ſolùm vilioribus, ſeries infrà adnectitur. Illa verò Urſini cæteris longè præſtitit: ſæpiùs enim à vulgatis, quæ Stephanum ſequuntur, in melius differt; cujus etiam lectiones ſuâ plerumque auctoritate confirmat Aldina Theocriti Editio Venetiis A. D. 1594. quam tamen non niſi notis jam impreſſis mihi videre contigit. In hâc Bionis & Moſchi Idyllia (exceptis brevioribus è Stobeo poſteà deſumptis) ſub Theocriti nomine primùm comparuerunt. Quod Danielis Heinſii * ſententiam, Bucolicorum nempe trium Græcorum carmina in unum olim corpus fuiſſe collecta, comprobare videtur. Hanc ob cauſam Bionis & Moſchi pleraque Theocrito antiquitùs attributa. Quare (ne dialectum, ne ſtyli rationem memorem) ΟΑΡΙΣΤΥΝ, & ΒΟΥΚΟΛΙΣΚΟΝ poſt Heinſium, alioſque doctos Viros iis, quæ Moſchi eſſe universè agnoſcuntur, lubentiùs adjeci.

Longopetræi notas ferè omnes, quas Gallico ſermone conſcripſit, in Latinum tranſtuli. Neque id ſine tædio: nam pleraque è veteribus allata imperfectè citat, & vix unquam unde deſumpta ſunt, indicat; quod verò difficillimum, non raró, quid ipſe vult, è verbis ægrè licuit eruere. Hiſce, uti & aliis inſuper vitiis, medelam, quantum in me, conatus ſum adhibere.

* Lect. Theocrit. cap. 1.

Viſum

Visum etiam aliorum, qui Poëtis nostris illustrandis curam impendêrunt, observationes seligere: de propriis non est nostri dicere. Cum de novo versionem non operæ pretium esset effingere, eâ usus sum, quæ vulgò exhibetur, sed accuratè recensitâ, & pluribus in locis castigatâ.

Editiones, quibus usi sumus.

Henrici Stephani inter Græcos Poëtas Principes, Paris. 1566. fol.

F. Ursini ad calcem carminum novem illustrium Fœminarum, Antwerp. 1568. 8°.

Bonaventuræ Vulcanii cum Callimacho, Antwerp. 1584.

Johan. Crispini inter Poëtas minores, Genevæ 1584. quæ Typographi Ed. Vignonis nomine in notis insignitur. 12°.

Radulphi Wintertonis inter Poëtas minores, Cantabrig. 1652. 8°.

Longopetræi cum Metaphrasi & Notis Gallicis, Paris. 1686. 12°.

BIONIS

BIONIS ET MOSCHI

VITÆ.

BIon è Smyrnâ, celebri Asiæ minoris urbe, quæ inter alias Homerum præcipuè sibi vendicavit, oriundus erat. Ut ob eam causam secundum antiquitatis fidem fluvius Meles, qui Smyrnam adlavat, Homeri pater habitus est: sic Moschus in Epitaphio Bionis eum ejusdem fluvii filium fabulatur:

Τοῦτό τοι, ὦ ποταμῶν λιγυρώτατε, δεύτερον ἄλγος,
Τοῦτο, Μέλη, νέον ἄλγος· ἀπώλετο πρᾶν τοι Ὅμηρος·
——— νῦν πάλιν ἄλλον
Υἱέα δακρύεις. ----

Ubi vitam egit, nemo memoriæ tradidit. Majorem in Siciliâ, aut regione istâ Italiæ, quæ Magna Græcia nuncupatur, partem trivisse probabile videtur. Ibi fuit, quod poëmatum mira suavitas multos illi admiratores, discipulosque conciliavit, inter quos fuit Moschus, ut ex ipso patet:

——— Αὐτὰρ ἐγώ τοι
Αὐσονικᾶς ὀδύνας μέλπω μέλος, οὐ ξένος ᾠδᾶς
Βουκολικᾶς, ἀλλ' ἥντ' ἐδιδάξαο σεῖο μαθητάς, κ. τ. λ.

Ex eodem Bionis Epitaphio infelicem illum poëtam veneno necatum liquet:

Φάρμακον ἦλθε, Βίων, ποτὶ σὸν στόμα, φάρμακον εἶδες.

Quam ob causam non constat: interfectores autem justas luisse pœnas innuit Moschus:

Ἀλλὰ δίκα κίχε πάντας. ----

Ex Idyllio suprà citato Theocrito coætaneum fuisse apparet:

Ἐν δὲ Συρακοσίοισι Θεόκριτος. ----

Cæterum Theocritus sub Ptolemæo Philadelpho, qui Ptolemæo, Lagi filio, circum annum quartum Olympiadis 123. successit, & qui secundo anno Olympiadis 133. mortuus est, vixit.

Moschus

BIONIS ET MOSCHI VITÆ.

Moſchus Syracuſis in Siciliâ natus eſt, & Bionis diſcipulus fuit, cujus memoriam in Idyllio, cui titulus Epitaphium Bionis, grato animo celebravit. Nonnulli olim eundem cum Theocrito exiſtimârunt; ſed verſus ſuprà adductus,

Ἐν δὲ Συρηκοσίοισι Θεόκριτος· αὐτὰρ ἐγώ τοι, κ. τ. λ.

errorem iſtum deſtruit. Suidas Moſchum celebris Ariſtarchi, qui ſub Ptolemæo Philometore (cujus nepotis Ptolemæi Lathiri præceptor fuit) vixit, amicum fuiſſe refert. Philometor autem Ptolemæo Epiphani primo 155. Olympiadis anno ſucceſſit. Sed Moſchus ipſe hanc Epocham refutat, ſiquidem Theocritum ut ſui coætaneum memorat. Et ob magnam temporis differentiam Suidæ minus fidei tribuendum. Sed tamen conciliari poſſunt & Moſchus, & Suidas, ſi pro conceſſo ſumamus, Moſchum juvenem ſenem Theocritum vidiſſe, ipſum autem ſenem Ariſtarchum juvenem vidiſſe.

ΒΙΩΝΟΣ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ

ΕΙΔΥΛΛΙΑ.

ΒΙΩΝΟΣ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΑ.

ἘΠΙΤΑ'ΦΙΟΣ ἈΔΩ'ΝΙΔΟΣ,

Εἰδύλλιον ά.

Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν· Ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Ὤλετο καλὸς Ἄδωνις, ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
Μηκέτι πορφυρέοις ἐνὶ φάρεσι, Κύπρι, κάθευδε·
Ἔγρεο δειλαία κυανόστολε, καὶ πλατάγησον
Στάθεα, καὶ λέγε πᾶσιν, Ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν· ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
Κεῖται καλὸς Ἄδωνις ἐπ' ὤρεσι, μηρὸν ὀδόντι
Λευκῷ λευκὸν ὀδόντι τυπείς, καὶ Κύπριν ἀνιῇ
Λεπτὸν ἀποψύχων· τὸ δέ οἱ μέλαν εἴβεται αἷμα
Χιονέας κατὰ σαρκός· ὑπ' ὀφρύσι δ' ὄμματα ναρκῇ,
Καὶ τὸ ῥόδον φεύγει τῶ χείλεος· ἀμφὶ δὲ τήνῳ
Θνάσκει καὶ τὸ φίλαμα τὸ μήποτε Κύπρις ἀφήσει.
Κύπριδι μὲν τὸ φίλαμα καὶ οὐ ζώοντος ἀρέσκει·
Ἀλλ' οὐκ εἶδεν Ἄδωνις ὅ μιν θνάσκοντ' ἐφίλασεν.
Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν· ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
Ἄγριον ἄγριον ἕλκος ἔχει κατὰ μηρὸν Ἄδωνις·

V. 8. Forte, Λυγρῷ.

Μεῖζον

BIONIS SMYRNÆI IDYLLIA.

EPITAPHIUM ADONIDIS
Idyllium I.

LAmentor Adonidem: Interiit pulcher Adônis.
Periit pulcher Adônis, adlamentantur Amores.
Nè ampliùs purpureis in vestibus dormias, Venus:
Surge misera pullata, & plange
Pectora, & dic omnibus, Periit pulcher Adônis.
Lamentor Adonidem: adlamentantur Amores.
Formosus Adônis in montibus jacet, femur dente
Candidum candido dente percussus, & Venerem dolore afficit
Tenuiter spirans: ater verò cruor manat
Niveam per carnem: sub superciliis autem oculi torpent,
Et rosa, *i.e. roseus color* labrorum fugit: unáque cum illo
Moritur & osculum quod Venus nunquam relinquet.
Veneri quidem osculum, etiam non ampliùs viventis, gratum [est:
Sed Adônis non sensit quòd ipsum morientem osculata est.
Lamentor Adonidem: adlamentantur Amores.
Atrox atrox vulnus habet in femore Adônis:

Majus autem Venus habet in corde vulnus.
Circa illum puerum & chari canes ululârunt,
Et Nymphæ plorant Oréades: ipsáque Venus,
Solutis capillis, per ſaltus errat
Lugubris, incompta, nudis pedibus: & rubi ipſam
Incedentem infeſtant, ac ſacrum ſanguinem carpunt.
Acutâ autem voce ejulans, per longas valles fertur,
Aſſyrium maritum clamore requirens, & puerum vocans.
At circa ipſius umbilicum ater ſanguis altè erumpebat,
Et à femore pectus cruentabatur: coſtarum autem loca
Nivea prius Adonidi rubebant.
    Ah ah Venus! adlamentantur Amores.
Amiſit pulchrum illum virum, unáque ſacram formam amiſit.
Nam, dum vixit Adônis, Veneri præclara forma *fuit*:
Mortua autem cum Adonide eſt & forma Veneris; hei hei!
Montes omnes & quercus dicunt, Ah Adôni!
Et fluvii deflent luctus Veneris,
Et fontes Adonidem in montibus deplorant,
Flores autem præ dolore rubeſiunt; Venus verò
Per omnes colles & per urbem flebiliter canit,
    Ah ah Venus! Periit pulcher Adônis.
Echo occinit cum clamore, Periit pulcher Adônis.
Veneris dirum amorem quis non deploret? Hei hei!
Ut vidit, ut cognovit Adonidis intolerabile vulnus,
Ut vidit purpureum ſanguinem in marceſcente femore,

Brachia

Μεῖζον δ' ἁ Κυθέρεια φέρει ποτικάρδιον ἕλκος.
Κεῖνον μὲν περὶ παῖδα φίλοι κύνες ὠρύσαντο,
Καὶ Νύμφαι κλαίουσιν Ὀρειάδες· ἁ δ' Ἀφροδίτα,
Λυσαμένα πλοκαμῖδας, ἀνὰ δρυμὼς ἀλάληται
Πενθαλέα, νήπλεκτος, ἀσάνδαλος· αἱ δὲ βάτοι νιν
Ἐρχομέναν τείροντι, καὶ ἱερὸν αἷμα δρέπονται.
Ὀξὺ δὲ κωκύοισα, δι' ἄγκεα μακρὰ φορεῖται,
Ἀσσύριον βοόωσα πόσιν, καὶ παῖδα καλεῦσα.
Ἀμφὶ δέ μιν μέλαν αἷμα παρ' ὀμφαλὸν ᾐωρεῖτο·
Στήθεα δ' ἐκ μηρῶν φοινίσσετο· οἱ δ' ὑπὸ μαζοὶ
Χιόνεοι τοπάροιθεν Ἀδώνιδι πορφύροντο.
Αἲ αἲ τὰν Κυθέρειαν, ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
Ὤλεσε τὸν καλὸν ἄνδρα, συνώλεσεν ἱερὸν εἶδος.
Κύπριδι μὲν καλὸν εἶδος, ὅτε ζώεσκεν Ἄδωνις·
Κάτθανε δ' ἁ μορφὰ σὺν Ἀδώνιδι Κύπριδος, αἲ αἴ.
Ὤρεα πάντα λέγοντι καὶ αἱ δρύες, Αἲ τὸν Ἄδωνιν·
Καὶ ποταμοὶ κλαίουσι τὰ πένθεα τᾶς Ἀφροδίτας,
Καὶ παγαὶ τὸν Ἄδωνιν ἐν ὤρεσι δακρύοντι,
Ἄνθεα δ' ἐξ ὀδύνας ἐρυθραίνεται· ἁ δὲ Κυθήρη
Πάντας ἀνὰ κναμὼς καὶ ἀνὰ πόλιν οἰκτρὸν ἀείδει,
Αἲ αἲ τὰν Κυθέρειαν· Ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις·
Ἀχὼ δ' ἀντεβόασεν, Ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Κύπριδος αἰνὸν ἔρωτα τίς οὐκ ἔκλαυσεν ἄν; Αἲ αἴ.
Ὡς ἴδεν, ὡς ἐνόησεν Ἀδώνιδος ἄσχετον ἕλκος,
Ὡς ἴδε φοίνιον αἷμα μαραινομένῳ περὶ μηρῷ,

V. 36, & 37. vulgo malè interpunguntur. vide Notas.

Πάχεας

Πάχεας ἀμπετάσασα κινύρετο, Μεῖνον Ἄδωνι,
Δύσποτμε μεῖνον Ἄδωνι, πανύστατον ὥς σε κιχείω,
Ὥς σε περιπτύξω, καὶ χείλεα χείλεσι μίξω.
Ἔγρεο τυτθὸν Ἄδωνι, τὸ δ' αὖ πύματόν με φίλασον·
Τοσσοῦτόν με φίλασον ὅσον ζώει τὸ φίλαμα·
Ἄχρις ἀπὸ ψυχῆς ἐς ἐμὸν στόμα κεἰς ἐμὸν ἧπαρ
Πνεῦμα τεὸν ῥεύσῃ, τὸ δὲ σεῦ γλυκὺ φίλτρον ἀμέλξω,
Ἐκ δὲ πίω τὸν ἔρωτα· φίλαμα δὲ τοῦτο φυλάξω
Ὡς αὐτὸν τὸν Ἄδωνιν· ἐπεὶ σύ με δύσμορε φεύγεις,
Φεύγεις μακρὸν Ἄδωνι, καὶ ἔρχεαι εἰς Ἀχέροντα,
Καὶ στυγνὸν βασιλῆα καὶ ἄγριον· ἁ δὲ τάλαινα
Ζώω, καὶ θεὸς ἐμμὶ, καὶ οὐ δύναμαί σε διώκειν.
Λάμβανε Περσεφόνα τὸν ἐμὸν πόσιν· ἐσσὶ γὰρ αὐτὰ
Πολλὸν ἐμεῦ κρείσσων· τὸ δὲ πᾶν καλὸν ἐς σὲ καταῤῥεῖ.
Εἰμὶ δ' ἐγὼ πανάποτμος, ἔχω δ' ἀκόρεστον ἀνίαν,
Καὶ κλαίω τὸν Ἄδωνιν, ὅ μοι θάνε, καί σε φοβεῦμαι.
Θνάσκεις, ὦ τριπόθατε· πόθος δέ μοι, ὡς ὄναρ, ἔπτη.
Χήρη δ' ἁ Κυθέρεια· κενοὶ δ' ἀνὰ δώματ' Ἔρωτες.
Σοὶ δ' ἅμα κεστὸς ὄλωλε· τί γὰρ τολμηρὲ κυνάγεις;
Καλὸς ἐὼν τοσσοῦτον ἐμήναο θηρσὶ παλαίειν;
Ὧδ' ὀλοφύρατο Κύπρις· ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
Αἲ αἲ τὰν Κυθέρειαν· Ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Δάκρυον ἁ Παφίη τόσσον ἐκχεῖ, ὅσσον Ἄδωνις
Αἷμα χέει· τὰ δὲ πάντα ποτὶ χθονὶ γίγνεται ἄνθη·
Αἷμα ῥόδον τίκτει· τὰ δὲ δάκρυα τὰν ἀνεμώναν.
Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν· Ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.

Μηκέτ'

Brachia expandens gemendo dicebat, Mane Adôni,
Miser mane Adôni, ut te postremùm inveniam,
Ut te amplectar, & labra labris misceam.
Expergiscere paulisper Adôni, jámque postremò me osculare:
Tantillùm me osculare donec vivit osculum;
Donec ab anima in meum os & in meum jecur
Spiritus tuus fluxerit, & tuum dulcem amorem exuxero,
Atque imbibero amorem: Osculum autem hoc asservabo,
Tanquam ipsum Adonidem; quando tu me infelix fugis,
Fugis longè Adôni, & abis ad Acherontem,
Et tristem regem & immitem, ego verò misera
Vivo, & dea sum, neque te persequi possum.
Accipe Proserpina virum meum: nam tu es [tur.
Longè me potentior; &, quicquid pulchrum est, ad te devolvi-
Sum autem ego valdè infelix, & inexhausto dolore conficior,
Deplorans Adonidem, quòd mihi extinctus est, téque timeo.
Moreris, ô desideratissime: amor autem, sicut somnium, mihi a-
At Venus vidua est: & Amores in domo inanes sunt. [volavit.
Tecum verò unà cestus periit: quid enim temerarie venabaris?
Cùm adeò pulcher esses, cum feris congredi ausus es?
Sic lugebat Venus: Amores unà lugebant.
Væ væ Veneri! Interiit pulcher Adônis.
Lacrymarum tantum Venus effundit, quantum Adônis
Sanguinis fundit. Hæc verò omnia in terra convertuntur in flo-
Sanguis rosam gignit, sed lacrymæ anemonen. [res:
Lamentor Adonidem: Interiit pulcher Adônis.

Nè

Nè in sylvis ampliùs virum deplora, ô Venus:
Est rectè instructus torus, est Adonidi torus paratus.
Tuum, ô Venus, hunc lectulum tenet mortuus Adônis;
Et, licèt mortuus, tamen pulcher est: pulcher mortuus, quasi
Depone *eum* & in mollibus vestibus in quibus cubabat, [dormiens.
In quibus tecum per noctem sacrum somnum elaborabat,
In aurea culcitra: require Adônin, etiamsi tristi sit adspectu.
Depone *eum* inter coronas & flores: omnes cum eo, [buerunt.
Postquam ille mortuus est, omnes, *inquam*, flores etiam conta-
Perfunde autem ipsum myrtis, *variis* olei generibus, perfunde un-
guentis:
Pereant unguenta omnia: tuum unguentum periit Adônis.
Recubat tener Adônis purpureis in vestibus:
Circa eum autem plorantes gemunt Amores,
Tonsi capillos propter Adonidem: & hic quidem sagittas,
Ille verò arcum calcat, alius volucrem frangit pharetram:
Alius calceamentum Adonidis solvit, alius lebetibus
Aureis fert aquam, alius femora lavat:
Alius retro alis refrigerat Adonidem.
Ipsam Cythersam adlamentantur Amores.
Extinxit totam facem in limine Hymenæus,
Et coronam nuptialem expandit: non ampliùs Hymen,
Hymen non ampliùs cantilena est; *sed* cantatur Ah ah!
Ah ah propter Adonidem adhuc magis! ah propter Hymenæum!
Charites deplorant filium Cinyræ,
Periit pulcher Adônis, inter se dicentes,
Et id voce acutiore dicunt quàm tu Dione.

Μηκέτ' ἐνὶ δρυμοῖσι τὸν ἀνέρα μύρεο, Κύπρι·
Ἔστ' ἀγαθὰ στιβάς, ἔστιν Ἀδώνιδι φυλλὰς ἑτοίμα.
Λέκτρον ἔχει, Κυθέρεια, τὸ σὸν τόδε νεκρὸς Ἄδωνις·
Καὶ νέκυς ὢν καλός ἐστι, καλὸς νέκυς οἷα καθεύδων.
Κάτθεο καὶ μαλακοῖς ἐνὶ φάρεσιν οἷς ἐνίαυεν,
Τοῖς μετὰ σεῦ ἀνὰ νύκτα τὸν ἱερὸν ὕπνον ἐμόχθει,
Παγχρύσῳ κλιντῆρι· πόθει καὶ στυγνὸν Ἄδωνιν.
Βάλλε δ' ἐνὶ στεφάνοισι καὶ ἄνθεσι· πάντα σὺν αὐτῷ,
Ὡς τῆνος τέθνακε, καὶ ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη.
Ῥαῖνε δέ μιν μύρτοισιν, ἀλείφασι, ῥαῖνε μύροισι·
Ὀλλύσθω μύρα πάντα· τὸ σὸν μύρον ὤλετ' Ἄδωνις.
Κέκλιται ἁβρὸς Ἄδωνις ἐν εἵμασι πορφυρέοισιν·
Ἀμφὶ δέ μιν κλαίοντες ἀναστενάχουσιν Ἔρωτες,
Κειράμενοι χαίτας ἐπ' Ἀδώνιδι· χὼ μὲν ὀϊστώς,
Ὃς δ' ἐπὶ τόξον ἔβαιν', ὃς δ' εὔπτερον ἆγε φαρέτρην·
Χὼ μὲν ἔλυσε πέδιλον Ἀδώνιδος, ὃς δὲ λέβησι
Χρυσείοις φορέησιν ὕδωρ, ὁ δὲ μηρία λούει·
Ὃς δ' ὄπιθεν πτερύγεσσιν ἀναψύχει τὸν Ἄδωνιν.
Αὐτὰν τὰν Κυθέρειαν ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
Ἔσβεσε λαμπάδα πᾶσαν ἐπὶ φλιαῖς Ὑμέναιος,
Καὶ στέφος ἐξεπέτασε γαμήλιον· οὐκέτι δ' Ὑμάν,
Ὑμὰν οὐκέτ' ἀειδόμενον μέλος, ᾄδεται αἲ αἴ·
Αἲ αἲ καὶ τὸν Ἄδωνιν ἔτι πλέον, αἲ Ὑμέναιον.
Αἱ Χάριτες κλαίοντι τὸν υἱέα τῶ Κινύραο,
Ὤλετο καλὸς Ἄδωνις, ἐν ἀλλήλῃσι λέγοισαι·
Αὐταὶ δ' ὀξὺ λέγοντι πολὺ πλέον ἢ τὺ Διώνα.

Καὶ Μοῖραι τὸν Ἄδωνιν ἀνακλαίουσιν Ἄδωνιν,
Καί μιν ἐπαείδουσιν· ὁ δέ σφισιν οὐκ ἐπακούει,
Οὐ μὰν, οὐκ ἐθέλει, κώρα δέ μιν οὐκ ἀπολύει.
Λῆγε γόων, Κυθέρεια, τοσήμερον ἴσχεο κώμων·
Δεῖ σε πάλιν κλαῦσαι, πάλιν εἰς ἔτος ἄλλο δακρῦσαι.

V. 94, 95. Forte, Καὶ Μοῖσαι τὸν Ἄδωνιν ἀνακλαίουσιν, Ἄδωνιν Καλὸν ἐπαείδουσιν.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ β′.

Ἰξευτὰς ἔτι κῶρος, ἐν ἄλσεϊ δενδράεντι
Ὄρνεα θηρεύων, τὸν ἀπότροπον εἶδεν Ἔρωτα
Ἑσδόμενον πύξοιο ποτὶ κλάδον· ὡς δ᾽ ἐνόασε,
Χαίρων, ὥνεκα δὴ μέγα φαίνετο ὄρνεον αὐτῷ,
Τὼς καλάμως ἅμα πάντας ἐπ᾽ ἀλλάλοισι συνάπτων,
Τᾷ καὶ τᾷ τὸν Ἔρωτα μεταλλόμενον ἀμφεδόκευεν.
Χὠ παῖς ἀσχαλάων, ἕνεχ᾽ οἱ τέλος οὐδὲν ἀπάντη,
Τὼς καλάμως ῥίψας ποτ᾽ ἀροτρέα πρέσβυν ἵκανεν,
Ὅς νιν τάνδε τέχναν ἐδιδάξατο, καὶ λέγεν αὐτῷ,
Καί οἱ δεῖξεν Ἔρωτα καθήμενον. αὐτὰρ ὁ πρέσβυς
Μειδιάων κίνησε κάρη, καὶ ἀμείβετο παῖδα,
Φείδεο τᾶς θήρας, μηδ᾽ ἐς τόδε τὤρνεον ἔρχευ.
ΦΕΥΓΕ μακράν· κακὸν ἐντὶ τὸ θηρίον· ὄλβιος ἔσσῃ
Εἰσόκα μή μιν ἕλῃς· ἢν δ᾽ ἀνέρος ἐς μέτρον ἔλθῃς,
Οὗτος ὁ νῦν φεύγων καὶ ἀπάλμενος, αὐτὸς ἀφ᾽ αὐτῶ
Ἐλθὼν ἐξαπίνας κεφαλὰν ἔπι σεῖο καθιξεῖ.

ΕΙΔΥΛ-

Et Parcæ Adonidem deplorant Adonidem,
Et ipsum cantu revocant: at ille non exaudit,
Non sanè, non potest, Proserpina enim ipsum non dimittit.
Finem facito, Cytheréa, lugendi, & hodie abstine à conviviis:
Nam te rursum lugere oportet, atque in alium annum lacry-
mari.

IDYLLIUM II.

AUceps adhuc adolescens, in nemore arboribus denso
Dum venatur aves, fugitivum vidit Amorem
Buxi ramo insidentem: ut igitur animadvertit,
Gaudens, quoniam avis ei permagna videbatur,
Calamos simul omnes inter se conjungens,
Huc illùc transilientem observabat Amorem.
Tandem verò adolescens indignatus, quia nihil proficiebat,
Abjectis arundinibus senem adiit aratorem,
A quo hanc artem didicerat, eíque rem narravit,
Et sedentem ostendit Amorem. Porrò senex
Subridens movit caput, & respondit puero,
Abstine ab hâc venatione, nec istam avem insequitor.
FUGE procul; mala est hæc bestia: eris beatus
Dum non ceperis ipsam; sed si viri mensuram attigeris,
Ille qui nunc fugit & resilit, ipse suâ sponte
Accedens subitò capiti tuo insidebit.

IDYLLIUM III.

MAgna mihi Venus adhuc dormienti adſtitit,
Infantem Amorem pulchrâ manu ducens,
In terram nutantem: atque his me verbis affata eſt,
Cantare mihi chare bubulce ſumptum Cupidinem doceto.
Sic loquuta abiit: ego autem quæcunque paſtoralia carmina [canere ſolebam,
Stultus, tanquam diſcere volentem Cupidinem docebam,
Quomodo tibiam obliquam Pan invenerit, Minerva tibiam,
Teſtudinem Mercurius, & citharam dulcis Apollo.
Hæc ipſum edocebam: at ille nihil curabat mea verba,
Sed ipſe mihi canebat amatoria, méque docebat
Mortalium & immortalium amores, & genetricis *ſuæ* opera.
Tum Ego oblitus ſum illorum quæ Cupidinem docebam:
At, quæcunque me docebat Cupido amatoria, cuncta didici.

IDYLLIUM IV.

MUſæ Amorem non metuentes crudelem
Amant ex animo, & veſtigia ſequuntur ejus;
Ac ſiquis ingenio præditus inamabili eas ſequatur,
Illum refugiunt, & docere nolunt;
At ſi mentem Amore agitatam habens ſuaviter cecinerit,
Ad ipſum ſimul omnes feſtinæ confluunt.
Quòd autem hic ſermo planè verus ſit, ego teſtis ſum.

Nam

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ γ'.

Ἁ Μεγάλα μοι Κύπρις ἔθ' ὑπνώοντι παρέστα,
Νηπίαχον τὸν Ἔρωτα καλᾶς ἐκ χειρὸς ἄγοισα,
Ἐς χθόνα νευστάζοντα· τόσον δέ μοι ἔφρασε μῦθον,
Μέλπειν μοι φίλε βοῦτα λαβὼν τὸν Ἔρωτα δίδασκε.
Ὣς λέγε, χ' ἁ μὲν ἀπῆλθεν· ἐγὼ ὅσα βωκολίασδον
Νήπιος, ὡς ἐθέλοντα μαθεῖν τὸν Ἔρωτα δίδασκον,
Ὡς εὗρε πλαγίαυλον ὁ Πὰν, ὡς αὐλὸν Ἀθάνα,
Ὡς χέλυν Ἑρμάων, κίθαριν δ' ὡς ἁδὺς Ἀπόλλων.
Ταῦτά μιν ἐξεδίδασκον· ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο μύθων,
Ἀλλά μοι αὐτὸς ἄειδεν ἐρωτύλα, καί μ' ἐδίδασκε
Θνατῶν ἀθανάτων τε πόθως, καὶ ματέρος ἔργα.
Κ' ΗΓΩ'Ν ἐκλαθόμαν μὲν ὅσων τὸν Ἔρωτα δίδασκον·
Ὅσα δ' Ἔρως μ' ἐδίδασκεν ἐρώτυλα, πάντ' ἐδιδάχθην.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ δ'.

ΤΑὶ Μοῖσαι τὸν Ἔρωτα τὸν ἄγριον οὐ φοβέονται
Ἐκ θυμῶ φιλέοντι, καὶ ἐκ ποδὸς αὐτῷ ἕπονται·
Κ' ἢν μὲν ἄρα ψυχάν τις ἔχων ἀνέραστον ὀπηδῇ,
Τῆνον ὑπεκφεύγοντι, καὶ οὐκ ἐθέλοντι διδάσκειν·
Ἢν δὲ νόον τῷ Ἔρωτι δονεύμενος ἁδὺ μελίσδῃ,
Ἐς τῆνον μάλα πᾶσαι ἐπειγόμεναι προρέοντι.
Μάρτυς ἐγὼν ὅτι μῦθος ὅδ' ἔπλετο πᾶσιν ἀληθής.

Ἢν

Ἢν μὲν γὰρ βροτὸν ἄλλον ἢ ἀθάνατόν τινα μέλπω,
Καμβαίνει μευ γλῶσσα, καὶ ὡς πάρος οὐκ ἔτ' ἀείδει·
Ἢν δ' αὖτ' ἐς τὸν Ἔρωτα καὶ ἐς Λυκίδαν τι μελίσδω,
Καὶ τόκα μοι χαίροισα διὰ στόματος ῥέει ᾠδά.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ε'.

ΕΙ' μοι καλὰ πέλει τὰ μελύδρια, καὶ τάδε μῶνα
Κῦδος ἐμοὶ θήσοντι τά μοι πάρος ὤπασε Μοῖσα·
Εἰ δ' οὐκ ἀδέα ταῦτα, τί μοι πολὺ πλήονα μοχθεῖν;
Εἰ μὲν γὰρ βιότω διπλόον χρόνον ἄμμιν ἔδωκεν
Ἢ Κρονίδας, ἢ Μοῖρα πολύτροπος, ὥστ' ἀνύεσθαι
Τὸν μὲν ἐς εὐφροσύναν καὶ χάρματα, τὸν δ' ἐπὶ μόχθῳ,
Ἦν τάχα μοχθήσαντι ποθ' ὕστερον ἐσθλὰ δέχεσθαι·
Εἰ δὲ θεοὶ κατένευσαν ἕνα χρόνον ἐς βίον ἐλθεῖν
Ἀνθρώποις, καὶ τόνδε βραχὺν καὶ μήονα πάντων,
Ἐς πόσον ἃ δειλοὶ καμάτως κ' εἰς ἔργα πονεῦμες;
Ψυχὰν δ' ἄχρι τίνος ποτὶ κέρδεα καὶ ποτὶ τέχνας
Βάλλομες, ἱμείροντες ἀεὶ πολὺ πλήονος ὄλβω;
ΛΑΘόμεθ' ἦ ἄρα πάντες ὅτι θνατοὶ φυόμεσθα,
Χ' ὡς βραχὺν ἐκ Μοίρας λάχομεν χρόνον. * * *

Nam si hominem quempiam alium aut immortalem carmine
Cessat mea lingua, nec, ut antè solebat, canit: [celebro,
Rursum cùm in Amorem vel in Lycidam aliquid modulor,
Tunc mihi lætum ore carmen profluit.

IDYLLIUM V.

SI pulchra mea sunt carmina, vel illa sola
Gloriam afferent quæ jam antea mihi præbuit Parca:
Sin illa non probantur, quid est quòd ampliùs laborem?
Nam si nobis vivendi duo tempora dedisset
Sive Jupiter, sive Parca versuta, ità ut ageretur
Alterum cum lætitia & gaudio, alterum in labore;
Liceret post labores aliquando bonis frui:
At si dii unum duntaxat tempus annuerunt ad vitam *transigen-*
Hominibus, ídque breve & minus omnibus; [*dam* venire
Quàm diu (vah!) miseri in labores & opera nos fatigamus?
Et quousque animum ad lucra & artes
Applicamus, semper desiderando multò majores opes?
OMNES sanè obliti sumus, mortales nos esse natos,
Et quòd breve tempus à Parca sortiti sumus. * * *

CLEO-

CLEODAMUS & MYRSON.

Idyllium VI.

CLEODAMUS.

VEre, ô Myrſon, aut hyeme, aut autumno, [optas advenire?
Aut æſtate, quid tibi jucundum? & quódnam *ex his* magìs
Num æſtatem, cùm omnia abſoluta ſunt quæcunque labora-
An dulcem autumnum, cùm hominibus fames levis eſt? [mus?
An verò hyemem ad opera pigram? quoniam & hyeme multi,
Dum ſe calefaciunt, oblectantur otio & pigritiâ?
An verò tibi pulchrum ver magìs placet? dic, Quid tibi animus
Eligit? loqui enim permittit otium nobis.

MYRSON.

JUDICARE non decet mortales divina opera.
Omnia enim hæc ſacra ſunt, & jucunda: tui autem gratiâ
Dicam, Cleodame, quódnam præ aliis gratum ſit.
Non volo æſtatem eſſe; quoniam tunc me ſol torret:
Nec volo autumnum; quoniam morbos fructus autumnales pa-
Perniciofam hyemem ſufferre, nives pruináſque timeo: [riunt:
Ver mihi ter exoptatum toto anno adſit,
Cùm neque frigus, neque ſol nos gravat.
Vere omnia fœcunda ſunt, omnia vere ſuauia germinant,
Et nox hominibus par, & par dies.

EPI-

ΚΛΕΟΔΑΜΟΣ καὶ ΜΥΡΣΩΝ.

Εἰδύλλιον ϛʹ.

ΚΛΕΟΔΑΜΟΣ.

Ἔιαρος, ὦ Μύρσων, ἢ χείματος, ἢ φθινοπώρου,
Ἢ θέρεος, τί τοι ἁδύ; τί δὲ πλέον εὔχεαι ἐλθεῖν;
Ἢ θέρος, ἁνίκα πάντα τελείεται ὅσσα μογεῦμες;
Ἢ γλυκερὸν φθινόπωρον, ὅτ' ἀνδράσι λιμὸς ἐλαφρά;
Ἢ καὶ χεῖμα δύσεργον; ἐπεὶ καὶ χείματι πολλοὶ
Θαλπόμενοι θέλγονται ἀεργίῃ τε καὶ ὄκνῳ;
Ἤ τοι καλὸν ἔαρ πλέον εὔαδεν; εἰπέ, τί τοι φρὴν
Αἱρεῖται; λαλέειν γὰρ ἐπέτραπεν ἁ σχολὰ ἁμῖν.

ΜΥΡΣΩΝ.

ΚΡΙΝΕΙΝ οὐκ ἐπέοικε θεήϊα ἔργα βροτοῖσι·
Πάντα γὰρ ἱερὰ ταῦτα καὶ ἁδέα· σεῦ δὲ ἕκατι
Ἐξερέω, Κλεόδαμε, τό μοι πέλει ἅδιον ἄλλων.
Οὐκ ἐθέλω θέρος ἦμεν, ἐπεὶ τόκα μ' ἅλιος ὀπτῇ·
Οὐκ ἐθέλω φθινόπωρον, ἐπεὶ νόσον ὥρια τίκτει·
Οὖλον χεῖμα φέρειν, νιφετὸν κρυμὼς τε, φοβεῦμαι·
Εἶαρ ἐμοὶ τριπόθατον ὅλῳ λυκάβαντι παρείη,
Ἁνίκα μήτε κρύος, μήθ' ἅλιος ἄμμε βαρύνει.
Εἴαρι πάντα κύει, πάντ' εἴαρος ἁδέα βλαστεῖ,
Χ' ἁ νὺξ ἀνθρώποισιν ἴσα, καὶ ὁμοίιος ἀώς.

ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ ΑΧΙΛΛΕΩΣ καὶ ΔΗΙΔΑΜΕΙΑΣ.

Εἰδύλλιον ζ.

ΜΥΡΣΩΝ, ΛΥΚΙΔΑΣ.

ΜΥΡΣΩΝ.

Λῇς νύ τι μοὶ, Λυκίδα, Σικελὸν μέλος ἁδὺ λιγαίνειν
Ἱμερόεν, γλυκύθυμον, ἐρωτικὸν, οἷον ὁ Κύκλωψ
Ἄεισεν Πολύφαμος ἐπ' ἠϊόνι Γαλατείᾳ;

ΛΥΚΙΔΑΣ.

Κἠμοὶ συρίσδεν, Μύρσων, φίλον. ἀλλὰ τί μέλψω;

ΜΥΡΣΩΝ.

Σκύριον, Λυκίδα, ζαλῶν μέλος, ἁδὺν ἔρωτα,
Λάθρια Πηλείδαο φιλάματα, λάθριον εὐνάν·
Πῶς παῖς ἕσσατο φᾶρος, ὅπως δὲ ἐγαύσατο μορφὰν,
Χ' ὥπως ἐν κώραις Λυκομηδίσιν ἀπαλέγροισα **
Ἀνδήνητ' ἀπαστὸν Ἀχιλλέα Δηϊδάμεια. **

ΛΥΚΙΔΑΣ.

Ἅρπασε τὰν Ἑλέναν πόθ' ὁ βωκόλος· ἆγε δ' ἐς Ἴδαν,
Οἰνώνῃ κακὸν ἄλγος, ἐχώσατο ἁ Λακεδαίμων·
Πάντα δὲ λαὸν ἄγειρεν Ἀχαϊκόν. οὐδέ τις Ἑλλὰν,
Οὔτε Μυκηναίων, οὔτ' Ἤλιδος, οὔτε Λακώνων
Μεῖνεν ἑὸν κατὰ δῶμα, φέρων δυστὰν ἀνὰν ἄρια. **

Λάνθανε

Λάνθανε δ' ἐν κώραις Λυκομηδίσι μοῦνος Ἀχιλλεύς.
Εἴρια δ' ἀνθ' ὅπλων ἐδιδάσκετο, καὶ χερὶ λευκᾷ
Παρθενικὸν κόρον εἶχεν· ἐφαίνετο δ' ἠΰτε κώρα.
Καὶ γὰρ ἶσον τήναις θηλύνετο, καὶ τόσον ἄνθος
Χιονέαις πόρφυρε παρειῆς· καὶ τὸ βάδισμα
Παρθενικῆς ἐβάδιζε, κόμας δ' ἐπύκαζε καλύπτρῃ·
Θυμὸν δ' Ἄρεος εἶχε, καὶ ἀνέρος εἶχεν ἔρωτα.
Ἐξ ἀοῦς δ' ἐπὶ νύκτα μαρίζετο Δηϊδαμείᾳ,
Καὶ ποτὲ μὲν κείνας ἐφίλει χέρα, πολλάκι δ' αὐτᾶς
Στόμ' ἀνὰ καλὸν ἄειρε, τὰ δ' ἁδέα δάκρυ' ἐπήνει
Ἤσθιε δ' οὐκ ἄλλᾳ σὺν ὁμάλακι· πάντα δ' ἐποίει
Σπεύδων κοινὸν ἐς ὕπνον· ἔλεξέ νυ καὶ λόγον αὐτᾷ·
Ἄλλαι μὲν κνώσσοισι σὺν ἀλλήλαισιν ἀδελφαί·
Αὐτὰρ ἐγὼ μούνα μίμνω, σὺ δὲ νύμφα καθεύδεις.
Αἱ δ' ἀποπαρθενικαὶ συνομάλικες αἱ δύο καλαὶ
Ἀλλὰ μόναι καὶ λέκτρα καθεύδομες. ἁ δὲ πονηρὰ
Νύσσα γὰρ δολία με κακῶς ἀπὸ σεῖο μερίσδει.
Οὐ γὰρ ἐγὼ σέο **************

N. B. Præcedens Idyllium è duobus manuſcriptis, in quibus tamen mutilatum, multiſque nævis deformatum extitit, primus in lucem protulit Fulvius Urſinus, cujus editionem ſuprà expreſſimus. Idem ſequitur partim ex aliorum, partim ex Editoris conjecturis emendatum.

ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ ΑΧΙΛΛΕΩΣ καὶ ΔΗΙΔΑΜΕΙΑΣ.

Εἰδύλλιον ζ'.

ΜΥΡΣΩΝ, ΛΥΚΙΔΑΣ.

ΜΥΡΣΩΝ.

Λῆς νύ τι μοὶ, Λυκίδα, Σικελὸν μέλος ἁδὺ λιγαίνειν
Ἱμερόεν, γλυκύθυμον, ἐρωτικὸν, οἷον ὁ Κύκλωψ
Ἄεισεν Πολύφαμος ἐπ' ἠϊόνι Γαλατείᾳ;

ΛΥΚΙΔΑΣ.

Κῆν μοι συρίσδεν, Μύρσων, φίλον· ἀλλὰ τί μέλψω;

ΜΥΡΣΩΝ.

Σκύρειον, ὦ Λυκίδα, ζαλεῦ μέλος, ἄδων ἔρωτα,
Λάθρια Πηλεΐδαο φιλάματα, λάθριον εὐνάν·
Πῶς παῖς ἕσσατο φᾶρος, ὅκως δ' ἐψεύσατο μορφὰν,
Χ' ὤπως ἐν κώραις Λυκομηδίσι θάλπ' ἀλέγριστα
Αἴδη ἠδὲ ἄπυστον Ἀχιλλέα Δηιδάμεια.

ΛΥΚΙΔΑΣ.

Ἅρπασε τὰν Ἑλέναν πόθ' ὁ βωκόλος· ἆγε δ' ἐς Ἴδαν,
Οἰνώνη κακὸν ἄλγος· ἐχώσατο δ' ἁ Λακεδαίμων,
Πάντα δὲ λαὸν ἄγειρεν Ἀχαϊκόν. οὐδέ τις Ἕλλην,
Οὔτε Μυκηναίων, οὔτ' Ἤλιδος, οὔτε Λακώνων
Μεῖνεν ἑὸν κατὰ δῶμα, φέρων τίσιν, αἰνὸν ἄρηα.

Λάνθανε

EPITHALAMIUM ACHILLIS, & DEIDAMIÆ.

Idyllium VII.

MYRSON, LYCIDAS.

MYRSON.

VIs nunc mihi, Lycida, quiddam Siculum carmen ſuaviter ca- [nere
Deſiderabile, animum mulciens, amatorium, quale Cyclops
Cantavit Polyphemus Galateæ in littore *ſedens*?

LYCIDAS.

Erat quidem mihi, Myrſon, gratum canere: ſed quid canam?

MYRSON.

Scyrium, ô Lycida, æmulare canticum, dulcem amorem,
Furtiva Peleidæ oſcula, furtivum concubitum:
Quomodo ille juvenis veſtem muliebrem induebat, quomodo [ſexum ſuum mentitus eſt,
Et quomodo in filiabus Lycomedis fovebat ſedulo curans
Obſcurum, & inauditum Achillem Deidamia.

LYCIDAS.

Rapuit Helenam quondam Paſtor, *Paris*: duxitque ad Idam,
Oenonæ atrocem dolorem; indignabatur autem Lacedæmon,
Totumque populum commovit Achaicum; neque quis Helle- [num,
Neque Mycenæorum, neque Elidos, neque Laconum
Manſit ſuam apud domum, ferens vindictam, grave bellum.

Deli-

Delitescebat autem inter filias Lycomedis solus Achilles:
Lanamque *tractare* pro armis edocebatur, & niveâ manu
Virgineum laborem tenuit: & telam texebat, sicut puella.
Et non minus istis effœminabatur, idemque flos
Niveis erubuit in genis; & gressum
Virginis gradiebatur, comasque tegebat calyptrâ:
Animum autem habuit Martis, & virilem habuit amorem.
Ex Aurorâ usque ad noctem assidebat Deidamiæ;
Et nonnunquam illius osculabatur manum, & sæpius illius
Pulchrum sustollebat corpus; lacrymæ autem dulces glomera- [bantur.
Edebat verò cum nullâ aliâ coætaneâ: omniaque faciebat
Festinans ad communem concubitum; dixitque quondam hæc [illi:
Aliæ quidem cum aliis condormiunt Sorores;
Ego verò sola maneo, tuque, Nympha, dormis.
Nos duæ virgines coætaneæ, nos duæ pulchræ
Diversis solæ in lectis jacemus: iste autem malus
Paries & perfidus me infeliciter à te dividit.
Non enim ego à te * * * * * * * * * * * * * *

IDYL-

Λάνθανε δ' ἐν κώραις Λυκομηδίσι μοῦνος Ἀχιλλεύς·
Εἴρια δ' ἀνθ' ὅπλων ἐδιδάσκετο, καὶ χερὶ λευκᾷ
Παρθενικὸν κόπον εἶχεν· ὑφαίνετο δ' ἠΰτε κώρα.
Κάδδ' ἄρ' ἴσον τήναις θηλύνετο, καὶ τόσον ἄνθος
Χιονέαις πόρφυρε παρειῆς· καὶ τὸ βάδισμα
Παρθενικῆς ἐβάδιζε, κόμας δ' ἐπύκαζε καλύπτρῃ·
Θυμὸν δ' Ἄρεος εἶχε, καὶ ἀνέρος εἶχεν ἔρωτα.
Ἐξ ἀοῦς δ' ἐπὶ νύκτα παρίζετο Δηϊδαμείᾳ,
Καὶ ποτὲ μὲν κείνας ἐφίλει χέρα, πολλάκι δ' αὐτᾶς
Σῶμ' ἀνὰ καλὸν ἄειρε, τὰ δ' ἀδέα δάκρυ' ἐπήνει.
Ἤσθιε δ' οὐκ ἄλλα σὺν ὁμάλικι· πάντα δ' ἐποίει
Σπεύδων κοινὸν ἐς ὕπνον· ἔλεξέ τι καὶ λόγον αὐτᾷ·
Ἄλλαι μὲν κνώσσοισι σὺν ἀλλήλαισιν ἀδελφαί·
Αὐτὰρ ἐγὼ μώνα μίμνω, σὺ δὲ νύμφα καθεύδεις.
Αἱ δύο παρθενικαὶ συνομάλικες, αἱ δύο καλαὶ
Ἄλλα μόναι κατὰ λέκτρα καθεύδομες· ἁ δὲ πονηρὰ
Νύσα καὶ δολία με κακῶς ἀπὸ σεῖο μερίσδει.
Οὐ γὰρ ἐγὼ σέο * * * * * * * * * * * * * *

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ η΄.

Ἁμερε Κυπρογένεια, Διὸς τέκος, ἠδὲ Θαλάσσας,
Τίπτε τόσον θνατοῖσιν, καὶ ἀθανάτοισι χαλέπτεις;
Τυτθὸν ἔφαν, τί νυ τόσσον ἀπήχθεο, καὶ * τίν αὐτᾷ,
Ταλίκον ὡς πάντεσσι κακὸν τὸν ἔρωτα τέκηαι,
Ἄγριον, ἄστοργον, μορφᾷ νόον οὐδὲν ὅμοιον;
Ἐς τί δέ νιν πτανὸν, καὶ ἑκαβόλον ὤπασας ἦμεν,
Ὡς μὴ πικρὸν ἐόντα δυναίμεθα τῆνον ἀλύξαι;

V. 3. Forte, κὴ τί νύ σ' ἄπα.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ θ΄.

Ὄλβιοι οἱ φιλέοντες, ἐπὴν ἴσον ἀντεράωνται.
Ὄλβιος ἦν Θασεὺς τῶ Πειριθόω παρεόντος,
Εἰ καὶ ἀμειλίκτοιο κατήλυθεν εἰς Ἀΐδαο.
Ὄλβιος ἦν χαλεποῖσιν ἐν Ἀξείνοισιν Ὀρέστης,
Οὕνεκά οἱ ξυνὰς Πυλάδας ἄρητο κελεύθως.
Ἦν μάκαρ Αἰακίδας ἑτάρω ζώοντος Ἀχιλλεύς·
Ὄλβιος ἦν θνάσκων, ὅτι οἱ μόρον αἰνὸν ἄμυνεν.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς ΥΑΚΙΝΘΟΝ.

Ἀμφασία δὲ Βίων' ἔλε τοσσόνδ' ἄλγος ἔχοντα.
Δίζετο φάρμακα πάντα, σοφὰν δ' ἐπεμαίετο τέχναν·
Χρῖεν δ' ἀμβροσίῃ καὶ νέκταρι, χρῖεν ἅπασαν
Ὠτειλάν· Μοίραισι δ' ἀναλθέα φάρμακα πάντα.

V. 1. Lege, Ἀμφασία τὸν Φοῖβον ἕλεν τόσον ἄλγος.

Τοῦ

IDYLLIUM VIII.

O Placida Venus, Jovis, & Maris Filia,
Quid est quod adeo hominibus, & Diis molesta es?
Parùm dixi: quid adeo infensa es, & quid te lædit,
Tantum ut omnibus Malum, Amorem, pepereris,
Crudelem, immitem, ingenio longè dissimilem formæ?
Cur verò alatum eundem, & peritum sagittarium nobis dedisti,
Ut illum quantumvis acerbum effugere non possemus?

IDYLLIUM IX.

BEATI qui amant, cùm æqualiter redamantur.
Beatus erat Theseus cùm Perithous adesset;
Etiamsi implacabilis descenderit in Plutonis *domum*.
Beatus erat inter rigidos Axenos Orestes,
Quoniam communes cum eo Pylades susceperat profectiones.
Erat felix Æacides socio vivente Achilles:
Beatus erat moriens, quoniam ab eo mortem horrendam pro- [pulsavit.

Ejusdem in HYACINTHUM.

COnsilii inopia Bionem occupavit tantum dolorem sustinen- [tem.
Quærebat remedia omnia, & sapientem obibat artem:
Ungebat etiam ambrosiâ & nectare, ungebat totum
Vulnus: sed Parcis omnia remedia vana *sunt*.

Ejusdem.

NOn pulchrum *est*, ô amice, omni de causa ad fabrum ven-
Neque in omnibus alio indigere; sed & ipse [titare,
Fabrica fistulam: est autem tibi facile opus.

Ejusdem.

MUsas Amor vocet, Musæ Amorem ferant:
Cantum Musæ mihi semper cupienti donent,
Dulcem cantum, quo medicamentum jucundius nullum.

Ejusdem.

EX crebra gutta, ut proverbium *est*, semper eunte,
Etiam lapis in foramen cavatur. * * *

Ejusdem.

AT ego bene procedens meúmque iter, in loco declivi
Isto, apud arenam & littus susurro,
Duram obsecrans Galateam: dulcem verò
Spem ad extremam usquè senectutem non relinquam.

Ejusdem.

NEc sinas me sine præmio; nam & Apollo pro cantu
Mercedem dedit: honor verò res meliores facit.

Ejusdem.

Forma mulieribus est res decora; viris autem, fortitudo.

F I N I S.

Τοῦ αὐτοῦ.

ΟΥ καλὸν, ὦ φίλε, πάντα λόγον ποτὶ τέκτονα φοιτῆν,
Μηδ' ἔτι πάντ' ἄλλου χρέος ἰσχέμεν· ἀλλὰ καὶ αὐτὸς
Τεχνᾶσθαι σύριγγα· πέλει δέ τοι εὐμαρὲς ἔργον.

Τοῦ αὐτοῦ.

ΜΟῖσας Ἔρως καλέοι, Μοῖσαι τὸν Ἔρωτα φέροιεν·
Μολπὰν ταὶ Μοῖσαι μοὶ ἀεὶ ποθέοντι διδοῖεν,
Τὰ γλυκερὰν μολπὰν, τᾶς φάρμακον ἅδιον οὐδέν.

Τοῦ αὐτοῦ.

ΕΚ θαμινῆς ῥαθάμιγγος, ὅκως λόγος, αἰὲν ἰοίσας,
Χὰ λίθος ἐς ῥωγμὸν κοιλαίνεται. * * *

Τοῦ αὐτοῦ.

ΑΥτὰρ ἐγὼν βᾶς εὖ καὶ ἐμὰν ὁδὸν, ἐς τὸ κάταντες
Τῆνο, ποτὶ ψάμαθόν τε καὶ ἠϊόνα ψιθυρίσδω,
Λισσόμενος Γαλάτειαν ἀπηνέα· τὰς δὲ γλυκείας
Ἐλπίδας ὑστατίω μέχρι γήραος οὐκ ἀπολείψω.

Τοῦ αὐτοῦ.

ΜΗδὲ λίπῃς μ' ἀγέραστον· ἐπεὶ χὠ Φοῖβος ἀείδειν
Μισθὸν ἔδωκε· τιμὰ δὲ τὰ πράγματα κρέσσονα ποιεῖ.

Τοῦ αὐτοῦ.

Μορφὰ θηλυτέρῃσι πέλει καλὸν, ἀνέρι δ' ἀλκά.

ΤΕΛΟΣ.

ΜΟΣΧΟΥ

ΕΙΔΥΛΛΙΑ.

ΜΟΣΧΟΥ
ΕΙΔΥΛΛΙΑ.

ΕΡΩΣ ΔΡΑΠΕΤΗΣ,

Εἰδύλλιον α΄.

Α Κύπρις τὸν Ἔρωτα τὸν υἱέα μακρὸν ἐβώστρει.
Εἴτις ἐνὶ τριόδοισι πλανώμενον εἶδεν Ἔρωτα,
Δραπετίδας ἐμός ἐστιν· ὁ μανύσας γέρας ἑξεῖ.
Μισθός τοι, τὸ φίλημα τὸ Κύπριδος· ἢν δ' ἀγάγης νιν,
Οὐ γυμνὸν τὸ φίλημα, τί δ', ὦ ξένε, καὶ πλέον ἑξεῖς.
Ἔστι δ' ὁ παῖς περίσαμος· ἐν εἴκοσι πᾶσι μάθοις νιν.
Χρῶτα μὲν οὐ λευκὸς, πυρὶ δ' εἴκελος· ὄμματα δ' αὐτοῦ
Δριμύλα καὶ φλογόεντα. Κακαὶ φρένες, ἁδὺ λάλημα·
Οὐ γὰρ ἴσον νοέει καὶ φθέγγεται· ὡς μέλι, φωνά·
Ἢν δὲ χολᾷ, νόος ἐστὶν ἀνάμερος, ἠπεροπευτὰς,
Οὐδὲν ἀλαθεύων· δόλιον βρέφος, ἄγρια παίσδει.
Εὐπλόκαμον τὸ κάρανον, ἔχει δ' ἰταμὸν τὸ πρόσωπον.
Μικκύλα μὲν τήνω τὰ χερύδρια, μακρὰ δὲ βάλλει·
Βάλλει κ' εἰς Ἀχέροντα καὶ εἰς Ἀΐδεω βασιλῆα.
Γυμνὸς μὲν τόγε σῶμα, νόος δέ οἱ ἐμπεπύκασται·
Καὶ πτερόεις ὅσον ὄρνις ἐφίπταται ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλως
Ἀνέρας ἠδὲ γυναῖκας, ἐπὶ σπλάγχνοις δὲ κάθηται.

Τόξον

MOSCHI IDYLLIA.

AMOR FUGITIVUS,

Idyllium I.

VEnus Amorem filium altùm inclamabat, *i. e. altâ voce* [*clamans, dicebat,*
Si quis in triviis vagantem vidit Amorem,
Fugitivus meus est: index munus habebit.
Merces tibi erit ſuavium Veneris: ſi verò adduxeris ipſum,
Non nudum ſuavium, ſed quiddam, ô hoſpes, plus etiam habe- [bis.
Inſunt autem plurima ſigna puero: inter viginti alios cognove- [ris ipſum.
Corpore non albus, verùm igni ſimilis: oculi ipſius
Acres & flammei. Mala mens, dulcia verba:
Non enim idem ſentit quod loquitur. Vox illi dulcis, ut mel:
Sed cùm iraſcitur, mens eſt immitis, fraudulenta,
Nihil veri dicens: doloſus puer, crudeliter ludit.
Pulchrè capillatum *eſt illi* caput, habet autem protervam faciem.
Exiguæ quidem illius ſunt manus, ſed procul jaculatur:
Jaculatur uſque ad Acherontem, & inferni regem.
Corpore quidem nudus, at mens illi tecta eſt:
Et volucris ſicut avis circumvolat nunc ad hos, nunc ad illos
Viros & mulieres, viſceribus autem inſidet.

Arcum

Arcum habet valde exiguum, ſuper arcu verò ſagittam:
Exigua illi ſagitta, at in cœlum uſquè fertur.
Et aurea in humeris pharetra: in ea autem ſunt
Amarulentæ arundines, quibus ſæpe etiam me ſauciat.
Omnia ſunt crudelia, omnia: multò verò magìs quæ ipſi eſt
Parva fax; Solem *enim* ipſum perurit.
Si tu ceperis illum, vinctum duc, neque miſerearis.
Et ſi quando flentem videris, cave nè te fallat:
Etiam ſi riſerit, tu attrahe ipſum: atque ſi voluerit te oſculari,
Fuge: malum *eſt* oſculum, ipſa labra ſunt venenum. [ma,
Si verò dixerit, Cape hæc, largior tibi quæcunque mihi ſunt ar-
Nè quicquam attigeris: fallacia dona *ſunt*; igne enim omnia
[tincta ſunt.

E U R O P A.

Idyllium II.

EUropæ olim Venus ſuave ſomnium immiſit,
Cùm tertia pars noctis, *i.e. gallicinium* ſtat, & aurora propè
Cùm ſomnus melle dulcior in palpebris ſedens, [*eſt*:
Membra reſolvens, oculos molli vinculo ligat,
Cùm & veracium paſcitur turba ſomniorum.
Tunc *illa* dormiens in ædibus quæ ſub tecto ſunt, *i.e. in parte æ-*
Phœnicis filia, adhuc virgo Eurôpa, [*dium ſuperiore*,
Videbatur ſibi videre continentes duas de ſe contendentes,
Aſianam, & alteram oppoſitam: indolem autem habebant ut
[mulieres.

Harum

Τόξον ἔχει μάλα βαιὸν, ὑπὲρ τόξῳ δὲ βέλεμνον·
Τυτθὸν ἐὸν τὸ βέλεμνον, ἐς αἰθέρα δ' ἄχρι φορεῖται·
Καὶ χρύσεον περὶ νῶτα φαρέτριον, ἔνδοθι δ' ἐντὶ
Τοὶ πικροὶ κάλαμοι, τοῖς πολλάκι κἀμὲ τιτρώσκει.
Πάντα μὲν ἄγρια, πάντα· πολὺ πλεῖον δέ οἱ αὐτῷ
Βαιὰ λαμπὰς ἐοῖσα, τὸν ἅλιον αὐτὸν ἀναίθει.
Ἢν τύ γ' ἕλῃς τῆνον, δήσας ἄγε, μηδ' ἐλεήσῃς.
Κἢν ποτ' ἴδῃς κλαίοντα, φυλάσσεο μή σε πλανήσῃ·
Κἢν γελάᾳ, τύ νιν ἕλκε· καὶ ἢν ἐθέλῃ σε φιλᾶσαι,
Φεῦγε· κακὸν τὸ φίλαμα, τὰ χείλεα φάρμακον ἐντί.
Ἢν δὲ λέγῃ, Λάβε ταῦτα, χαρίζομαι ὅσσα μοι ὅπλα,
Μήτι θίγῃς· πλάνα δῶρα· τὰ γὰρ πυρὶ πάντα βέβαπται.

ΕΥΡΩΠΗ.

Εἰδύλλιον β'.

Εὐρώπῃ ποτὲ Κύπρις ἐπὶ γλυκὺν ἧκεν ὄνειρον,
Νυκτὸς ὅτε τρίτατον λάχος ἵσταται, ἐγγύθι δ' ἠώς·
Ὕπνος ὅτε γλυκίων μέλιτος βλεφάροισιν ἐφίζων,
Λυσιμελὴς, πεδάᾳ μαλακῷ κατὰ φάεα δεσμῷ,
Εὖτε καὶ ἀτρεκέων ποιμαίνεται ἔθνος ὀνείρων.
Τῆμος ὑπωρεφίοισιν ἐκνώσσουσα δόμοισι
Φοίνικος θυγάτηρ, ἔτι παρθένος Εὐρώπεια,
Ὠΐσατ' ἠπείρους δοιὰς περὶ εἷο μάχεσθαι,
Ἀσιάδ' ἀντιπέρην τε· φυὴν δ' ἔχον οἷα γυναῖκες.

Τῶν δ' ἡ μὲν ξείνης μορφὴν ἔχεν· ἡ δ' ἄρ' ἐῴκει
Ἐνδαπίῃ, καὶ μᾶλλον ἑῆς περιίσχετο κούρης·
Φάσκεν δ' ὥς μιν ἔτικτε καὶ ὡς ἀτίτηλέ μιν αὐτή.
Ἡ δ' ἑτέρη, κρατερῇσι βιαζομένα παλάμῃσιν,
Εἴρυεν οὐκ ἀέκουσαν· ἐπεὶ φάτο μόρσιμον εἶναι
Ἐκ Διὸς αἰγιόχου γέρας ἔμμεναι Εὐρώπειαν.
Ἡ δ' ἀπὸ μὲν στρωτῶν λεχέων θόρε δειμαίνουσα,
Παλλομένη κραδίην· τὸ γὰρ ὡς ὕπαρ εἶδεν ὄνειρον.
Ἑζομένη δ' ἐπὶ δηρὸν ἀκὴν ἔχεν, ἀμφοτέρας δὲ
Εἰσέτι πεπταμένοισιν ἐν ὄμμασιν εἶχε γυναῖκας.
Ὀψὲ δὲ δὴ μάλ' ἔπειτ' ἀνενείκατο παρθένος αὐδήν,
Τίς μοι τοιάδε φάσματ' ἐπουρανίων προΐαλλε;
Ποιοί με στρωτῶν λεχέων ὕπερ ἐν θαλάμοισιν
Ἡδὺ μάλα κνώσσουσαν ἀνεπτοίησαν ὄνειροι;
Τίς δ' ἦν ἡ ξείνη τὴν εἴσιδον ὑπνώουσα;
Ὥς μ' ἔβαλε κραδίην κείνης πόθος· ὥς με καὶ αὐτὴ
Ἀσπασίως ὑπέδεκτο, καὶ ὡς σφετέρην ἴδε παῖδα.
Ἀλλά μοι εἰς ἀγαθὸν μάκαρες κρίνειαν ὄνειρον.
Ὣς εἰποῦσ', ἀνόρουσε· φίλας δ' ἐπεδίζεθ' ἑταίρας
Ἥλικας, οἰέτεας, θυμήρεας, εὐπατερείας·
Τῇσιν ἀεὶ συνάθυρεν, ὅτ' ἐς χορὸν ἐντύναιτο,
Ἢ ὅτε φαιδρύνοιτο χρόα προχοῇσιν ἀναύρου,
Ἢ ὁπότ' ἐκ λειμῶνος ἐύπνοα λείρια κέρσοι.
Ταὶ δέ οἱ αἶψα φάανθεν· ἔχον δ' ἐν χερσὶν ἑκάστη
Ἀνθοδόκον τάλαρον· ποτὶ δὲ λειμῶνας ἔβαινον
Ἀγχιάλους, ὅθι τ' αἰὲν ὁμιλαδὸν ἠγερέθοντο,

Ed. omn. v. 31. Ἀναύρου, ut sit nomen proprium fluvii. Male.

Τερ-

Harum altera peregrinæ formam habebat: altera autem similis
Indigenæ, & *ut* filiam suam magis vindicabat: [erat
Dicebat verò quòd eam genuisset & enutrivisset ipsa.
Verùm altera, validis contendens manibus,
Trahebat non invitam: quoniam fatale esse dicebat
A Jove ægiocho ut præmium *sibi* esset Eurôpa.
Illa verò è strato exiliit toro, metu perculsa,
Palpitans corde: nam somnium viderat tanquam rem eviden-
Diu autem taciturna sedebat: ambas enim [tem.
Adhuc in oculis apertis habebat mulieres.
Verùm postea valde serò extulit virgo vocem,
Quis mihi ex superis hæc spectra obtulit?
Qualia me super stratum torum in thalamis
Suaviter admodum dormientem perterruerunt somnia?
Quæ verò fuit hospita quam adspexi dormiens?
Quàm mihi perculit cor illius amor! quàm me & ipsa
Amanter suscêpit, & tanquam suam adspexit filiam!
Sed mihi dii bene vertant somnium.
Sic loquuta, surrexit: & charas quæsivit sodales
Æquales, coævas, animo charas, nobiles,
Quibuscum semper ludebat, choream cùm iniret,
Vel corpus cùm ablueret ad ostia fluvii,
Aut quando è prato odorata lilia tonderet, *i. e. carperet.*
Atque illæ statim ei comparuerunt: quælibet autem manu te-
Flores recipientem calathum: & in prata exibant [nebat,
Maritima, ubi semper unà congregari solebant,

Oblectantes se rosarum germine, & undarum strepitu.
Ipsa verò aureum ferebat calathum Eurôpa,
Spectabilem, valde mirandum, magnum opus Vulcani,
Quem Libyæ dederat dono, quando in torum Neptuni
Ivit: illa verò præbuit formosæ Telephaëssæ,
Quæ ex illius sanguine erat: innuptæ verò Eurôpæ
Mater Telephaëssa eximium præbuit donum,
In quo artificiosa multa fabrefacta erant resplendentia.
Inerat ex auro facta Inachi filia Iô,
Adhuc vitula existens, indolem autem non habebat mulieris:
Oestro autem percita pedibus per mare ambulabat,
Natanti similis: mare autem cæruleo colore factum erat.
Duo verò stabant in supercilio littoris
Viri simul: spectabant autem pontigradam bovem.
Aderat & Jupiter, demulcens placidè manu divinâ
Vitulam marinam: quam apud Nilum septem-ostia-habentem
Ex bove pulchrè cornutâ rursum transformavit in mulierem.
Argentea erant Nili fluenta: ipsa verò vitula
Ærea: & ex auro factus erat ipse Jupiter.
Circùm verò, sub corona calathi rotundi,
Mercurius fabrefactus erat: propéque eum extensus erat
Argus, pervigilibus instructus oculis.
Hujus autem ex purpureo sanguine nascebatur
Avis, exultans pennarum multiflorido colore,
Caudæ pennas explicans; & sicut aliqua velox navis *vela pandit*,

Aurei

Τερπόμεναι ῥοδέῃ τε φυῇ καὶ κύματος ἠχῇ.
Αὐτὴ δὲ χρύσεον τάλαρον φέρεν Εὐρώπεια
Θηητὸν, μέγα θαῦμα, μέγαν πόνον Ἡφαίστοιο,
Ὃν Λιβύῃ πόρε δῶρον, ὅτ' ἐς λέχος Ἐννοσιγαίου
Ἤϊεν· ἡ δὲ πόρεν περικαλλέϊ Τηλεφαέσσῃ,
Ἥτε οἱ αἵματος ἔσκεν· ἀνύμφῳ δ' Εὐρωπείῃ
Μήτηρ Τηλεφάεσσα περικλυτὸν ὤπασε δῶρον,
Ἐν τῷ δαίδαλα πολλὰ τετεύχατο μαρμαίροντα.
Ἐν μὲν ἔην χρυσοῖο τετυγμένη Ἰναχὶς Ἰὼ
Εἰσέτι πόρτις ἐοῦσα, φυὴν δ' οὐκ εἶχε γυναικός·
Φοιταλέη δὲ πόδεσσιν ἐφ' ἁλμυρὰ βαῖνε κέλευθα,
Νηχομένῃ ἰκέλη· κυανῇ δ' ἐτέτυκτο θάλασσα.
Δοιοὶ δ' ἕστασαν ὑψοῦ ἐπ' ὀφρύος αἰγιαλοῖο
Φῶτες ἀολλήδην· θηεῦντο δὲ ποντοπόρον βοῦν.
Ἐν δ' ἦν Ζεὺς ἐπαφώμενος ἠρέμα χειρὶ θεείῃ
Πόρτιος εἰναλίης, τὴν ἑπταπόρῳ παρὰ Νείλῳ
Ἐκ βοὸς εὐκεράοιο πάλιν μετάμειβε γυναῖκα.
Ἀργύρεος μὲν ἔην Νείλου ῥόος· ἡ δ' ἄρα πόρτις,
Χαλκεία· χρυσοῦ δὲ τετυγμένος αὐτὸς ἔην Ζεύς.
Ἀμφὶ δὲ δινήεντος ὑπὸ στεφάνην ταλάροιο
Ἑρμείης ἤσκητο· πέλας δέ οἱ ἐκτετάνυστο
Ἄργος ἀκοιμήτοισι κεκασμένος ὀφθαλμοῖσι.
Τοῖο δὲ φοινήεντος ἀφ' αἵματος ἐξανέτελλεν
Ὄρνις ἀγαλλόμενος πτερύγων πολυανθέϊ χροιῇ,
Ταρσὸν ἀναπλώσας· ὡσεί τέ τις ὠκύαλος νηῦς,

V. 41. Isaac. Casaubonus conjicit, Ἤγε οἱ ἔννυος ἔσκεν.
V. 59, 60. Vulgo male interpunguntur.

Χρυ-

Χρυσοῖο ταλάροιο περίσκεπε χείλεα ταρσοῖς.
Τοῖος ἔην τάλαρος περικαλλέος Εὐρωπείης.
Αἱ δ', ἐπεὶ οὖν λειμῶνας ἐσήλυθον ἀνθεμόεντας,
Ἄλλαι ἐπ' ἀλλοίοισι τότ' ἄνθεσι θυμὸν ἔτερπον.
Τῶν ἡ μὲν νάρκισσον εὔπνοον, ἡ δ' ὑάκινθον,
Ἡ δ' ἴον, ἡ δ' ἕρπυλλον ἀπαίνυτο· πολλὰ δ' ἔραζε
Λειμώνων ἐαροτρεφέων πίπτεσκε πέτηλα.
Αἱ δ' αὖτε ξανθοῖο κρόκου θυόεσσαν ἔθειραν
Δρέπτον ἐριδμαίνουσαι· ἀτὰρ μέση ἔστη ἄνασσα
Ἀγλαΐην πυρσοῖο ῥόδου χείρεσσι λέγουσα,
Οἷά περ ἐν Χαρίτεσσι διέπρεπεν Ἀφρογένεια.
Οὐ μὲν δηρὸν ἔμελλεν ἐπ' ἄνθεσι θυμὸν ἰαίνειν,
Οὐδ' ἄρα παρθενικὴν μίτρην ἄχραντον ἐρύεσθαι·
Ἦ γὰρ δὴ Κρονίδης, ὥς μιν φράσαθ', ὡς ἐβέβλητο
Θυμὸν, ἀνωΐστοισιν ὑποδμηθεὶς βελέεσσι
Κύπριδος, ἣ μούνη δύναται καὶ Ζῆνα δαμάσσαι.
Δὴ γὰρ ἀλευόμενός τε χόλον ζηλήμονος Ἥρης,
Παρθενικῆς τ' ἐθέλων ἀταλὸν νόον ἐξαπατῆσαι,
Κρύψε θεὸν, καὶ τρέψε δέμας, καὶ γίνετο ταῦρος,
Οὐχ οἷος σταθμοῖς ἐνιφέρβεται, οὐδὲ μὲν οἷος
Ὦλκα διατμήσσει, σύρων εὐκαμπὲς ἄροτρον·
Οὐδ' οἷος ποίμνης ἐπιβόσκεται, οὐδὲ μὲν οἷος
Ὅστις ὑποδμηθεὶς ἐρύει πολύφορτον ἀπήνην.
Τοῦ δ' ἤτοι τὸ μὲν ἄλλο δέμας ξανθόχροον ἔσκεν,
Κύκλος δ' ἀργύφεος μέσσῳ μάρμαιρε μετώπῳ,
Ὄσσε δ' ὑπογλαύκεσκε δι' ἵμερον ἀστράπτοντε·

Ἰσά

Aurei calathi extremum orbem pennis tegebat.
Talis erat calathus formosissimæ Europæ.
    Illæ verò, postquam ad prata pervenerunt florida,
Aliæ aliis animum tunc oblectabant floribus.
Ex eis hæc odoratum narcissum, illa hyacinthum,
Illa violam, illa verò serpyllum decerpebat: multáque in terram
Pratorum vernorum cadebant folia.
Aliæ porrò flavi croci odoratam comam
Decerpebant certantes: verùm in medio stabat ipsa regina,
Splendorem purpureæ rosæ manibus colligens,
Et excellebat sicut inter Gratias Venus.
Neque diu animum floribus oblectatura erat,
Nec virginalem zonam impollutam conservatura:
Nam certè Jupiter, ut ipsam consideravit, mox ictus est
In animo, inopinatis domitus sagittis
Veneris, quæ sola potest etiam Jovem domare.
Etenim ut vitaret iram zelotypæ Junonis,
Cùm vellet teneram puellæ mentem fallere,
Occuluit deum, & mutavit corpus, & factus est taurus;
Non qualis in stabulis nutritur, neque qualis
Sulcum secat, trahens curvum aratrum;
Neque qualis inter armenta pascitur, neque qualis ille
Qui domitus valde onustum trahit plaustrum.
Ejus reliquum quidem corpus flavum erat,
Circulus autem candidus in media splendebat fronte,
Oculi verò subglauci erant, amore coruscantes:

Æ-

Æqualia verò inter ſe cornua è capite emergebant,
Sicut orbes lunæ cornutæ, dimidiati ambitûs.
Venit autem in pratum: nec exterruit, cùm viſus eſt,
Virgines: ſed omnibus libebat accedere propiùs,
Et contrectare amabilem bovem, cujus divinus odor
Procul & prati ſuperabat dulcem halitum.
Stetit autem ante pedes inculpatæ Eurôpæ,
Et illi lambebat collum, demulcebátque puellam.
Illa verò contrectabat eum, & placidè manibus ſpumam
Multam ab ore abſtergebat, & oſculabatur taurum.
At ille placidè mugiit: diceres tibiam
Mygdoniam ſtridulum ſonum edentem *te* audire.
Flexit autem genua ante pedes: atque intuebatur Eurôpam
Cervice retortâ, & illi latum oſtendit dorſum.
Illa verò valde capillatis dixit virginibus,
Huc adeſte ſodales charæ atque æquales, ut in hoc
Confidentes tauro nos oblectemus: certè enim omnes,
Dorſum ubi ſubſtraverit, recipiet, veluti navis.
Manſuetus hic adſpectu eſt, & blandus, neque tauris
Aliis ſimilis: mens enim ei tanquam viro
Benigna verſatur, & ſolâ indiget voce.
Sic loquuta, tergo inſidebat ridens:
Cæteræ verò adſcenſuræ erant: ſtatim autem exiliit taurus,
Cùm eam quam volebat rapuiſſet: ac celeriter ad mare pervê-[nit.
Ipſa autem converſa charas vocabat ſodales,
Manus porrigens: at illæ non poterant eam aſſequi.

Ex

Ἶσά τ' ἐπ' ἀλλήλοισι κέρα ἀνέτελλε καρήνου,
Ἄντυγος ἡμιτόμου κεραῆς ἅτε κύκλα σελήνης.
Ἤλυθε δ' ἐς λειμῶνα· καὶ οὐκ ἐφόβησε φανθεὶς
Παρθενικάς· πάσῃσι δ' ἔρως γένετ' ἐγγὺς ἱκέσθαι,
Ψαῦσαί θ' ἱμερτοῖο βοός, τοῦ ἄμβροτος ὀδμὴ
Τηλόθι καὶ λειμῶνος ἐκαίνυτο λαρὸν ἀϋτμήν.
Στῆ δὲ ποδῶν προπάροιθεν ἀμύμονος Εὐρωπείης,
Καί οἱ λιχμάζεσκε δέρην, κατέθελγε δὲ κούρην.
Ἡ δέ μιν ἀμφαφάεσκε, καὶ ἠρέμα χείρεσιν ἀφρὸν
Πολλὸν ἀπὸ στομάτων ἀπομόργνυτο, καὶ κύε ταῦρον.
Αὐτὰρ ὁ μειλίχιον μυκήσατο· φαίης κ' αὐλοῦ
Μυγδονίου λιγυὼ ἦχον ἀνηπύοντος ἀκούειν.
Ὤκλασε δὲ πρὸ ποδοῖϊν· ἐδέρκετο δ' Εὐρώπειαν
Αὐχέν' ἐπιστρέψας, καί οἱ πλατὺ δείκνυε νῶτον.
Ἡ δὲ βαθυπλοκάμοισι μετέννεπε παρθενικῇσι,
    Δεῦθ' ἑταῖραι φίλιαι καὶ ὁμήλικες, ὄφρ' ἐπὶ τῷδε
Ἑζόμεναι ταύρῳ τερπώμεθα· δὴ γὰρ ἁπάσας
Νῶτον ὑποστορέσας ἀναδέξεται, οἷά τε νηῦς.
Πρηῢς ὅδ' εἰσιδέειν καὶ μείλιχος, οὐδέ τι ταύροις
Ἄλλοισι προσέοικε· νόος δέ οἱ ἠΰτε φωτὸς
Αἴσιμος ἀμφιθέει, μούνης δ' ἐπιδεύεται αὐδῆς.
    Ὣς φαμένη, νώτοισιν ἐφίζανε μειδιόωσα·
Αἱ δ' ἄλλαι μέλλεσκον· ἄφαρ δ' ἀνεπήλατο ταῦρος,
Ἣν θέλεν ἁρπάξας· ὠκὺς δ' ἐπὶ πόντον ἵκανεν.
Ἡ δὲ μεταστρεφθεῖσα φίλας καλέεσκεν ἑταίρας,
Χεῖρας ὀρεγνυμένη· ταὶ δ' οὐκ ἐδύναντο κιχάνειν.

Ἀκταίων δ' ἐπιβὰς πελάγεσσι θέεν, ἠΰτε δελφίς.
Νηρεΐδες δ' ἀνέδυσαν ὑπ' ἐξ ἁλὸς, αἱ δ' ἄρα πᾶσαι
Κητείοις νώτοισιν ἐφήμεναι ἐστιχόωντο.
Καὶ δ' αὐτὸς βαρύδουπος ὑπεὶρ ἁλὸς Ἐννοσίγαιος
Κῦμα κατιθύνων, ἁλίης ἡγεῖτο κελεύθου
Αὐτοκασιγνήτῳ· τοὶ δ' ἀμφί μιν ἠγερέθοντο
Τρίτωνες, πόντοιο βαθυῤῥόου ἐνναετῆρες,
Κόχλοισιν ταναοῖς γάμιον μέλος ἠπύοντες.
Ἡ δ' ἄρ' ἐφεζομένη Ζηνὸς βοέοις ἔπι νώτοις,
Τῇ μὲν ἔχεν ταύρου δολιχὸν κέρας, ἐν χερὶ δ' ἄλλῃ
Εἴρυε πορφυρέας κόλπου πτύχας· ὄφρα κεν ὦμον
Δεύοι ἐφελκομένην πολιῆς ἁλὸς ἄσπετον ὕδωρ.
Κολπώθη δ' ὤμοισι πέπλος βαθὺς Εὐρωπείης,
Ἱστίον οἷά τε νηὸς, ἐλαφρίζεσκε δὲ κούρην.
Ἡ δ' ὅτε δὴ γαίης ἄπο πατρίδος ἦεν ἄνευθεν,
Φαίνετο δ' οὔτ' ἀκτή τις ἁλίῤῥοθος, οὔτ' ὄρος αἰπὺ,
Ἀλλ' ἀὴρ μὲν ὕπερθεν, ἔνερθε δὲ πόντος ἀπείρων,
Ἀμφί ἑ παπτήνασα, τοίην ἀνενείκατο φωνήν,
Πῆ με φέρεις, θεόταυρε; τίς ἔπλεο; πῶς δὲ κέλευθα
Ἀργαλέοισι πόδεσσι διέρχεαι, οὐδὲ θάλασσαν
Δειμαίνεις; νηυσὶν γὰρ ἐπίδρομός ἐστι θάλασσα
Ὠκυάλοις, ταῦροι δ' ἁλίην τρομέουσιν ἀταρπόν.
Ποῖόν σοι ποτὸν ἡδὺ, τίς ἐξ ἁλὸς ἔσσετ' ἐδωδή;
Ἦ ῥά τις ἐσσὶ θεός; τί θεοῖς ἀπεοικότα ῥέζεις;
Οὔθ' ἅλιοι δελφῖνες ἐπὶ χθονὸς, οὔτε τι ταῦροι

V. 123. Auratus conjicit, ὄφρα μὴ ὦμον.

Ἐν

Ex littore verò mare ingressus longè procurrit, ut delphin.
Neréides autem è mari emerserunt, atque omnes
Cetorum tergis insidentes ordine ibant.
Et ipse gravisonus Neptunus supra mare
Fluctus complanans, marini dux erat itineris
Germano fratri: atque circa ipsum congregabantur
Tritônes, profundi maris incolæ,
Longis conchis nuptiale carmen sonantes.
Illa verò sedens in bubulo tergo Jovis, [terâ
Alterâ quidem *manu* tenebat longum tauri cornu, manu verò al-
Trahebat purpureæ vestis sinus, eoúsque quoúsque fimbriam
Commadefaceret attractam cani maris copiosa unda.
Sinuabatur autem in humeris vestis ampla Eurôpæ,
Ceu velum navis, atque allevabat puellam.
At illa, cùm jam terra à patria esset procul,
Conspiceretúrque nec littus ullum quod à mari alluitur, nec *ullus*
Verùm suprà cœlum, & infrà immensum mare, [mons altus,
Circum se spectans, talem extulit vocem,
Quò me vehis, divine taure? quis es? quomodo autem *bene*
Gravibus pedibus conficis, neque mare [viam
Reformidas? navibus enim pervium est mare
Velocibus, at tauri marinum iter reformidant.
Qualis tibi potus dulcis, quis è mari cibus erit?
Nunquid deus aliquis es? cur quæ deos non decent facis?
Neque marini delphines in terra, neque tauri

In mari ambulant: tu verò per terram & mare
Immadefactus ruis, ungulæ autem tibi ſunt remi.
Fortè etiam in cæruleum aerem altè ſublatus
Volabis, velocibus ſimilis volucribus.
Hei mihi multùm infelici, quæ quidem domo
Patris relictâ, & hunc bovem ſequuta,
Peregrinam navigationem conficio, & erro ſola!
Sed tu mihi, Neptune, qui cano in mari regnum tenes,
Propitius occurras: ſpero me viſuram eſſe
Hunc qui curſum dirigit, ducem meum:
Non enim ſine deo per has humidas tranſeo vias.
    Sic ait. Hanc verò alloquutus eſt laticornis bos,
Bono animo eſto virgo, nè time marinos fluctus.
Ipſe enim ſum Jupiter, & è propinquo videor eſſe
Taurus: nam apparere poſſum quicquid velim.
Amor autem tui impulit me tam longum mare emetiri,
Tauro aſſimilatum. Creta autem te jam recipiet,
Quæ meipſum quoque enutrivit, ubi nuptiæ tuæ
Erunt: ex me autem inclytos paries filios,
Qui reges ſceptrigeri inter omnes homines erunt.
    Sic dixit: & facta ſunt quæ dixerat. Apparebat enim
Creta, & Jupiter rurſus aliam aſſumebat formam,
Solvítque ei zonam, & illi lectum parabant Horæ.
Illa verò antea virgo, ſtatím ſponſa Jovis facta eſt,
Et Jovi filios peperit, moxque facta eſt mater.

EPI-

Ἐν πόντῳ στείχουσι· σὺ δὲ χθόνα καὶ κατὰ πόντον
Ἄβροχος ἀΐσσεις, χηλαὶ δέ τοι εἰσὶν ἐρετμά.
Ἦ τάχα καὶ γλαυκῆς ὑπὲρ ἠέρος ὑψόσ' ἀερθεὶς
Εἴκελος αἰψηροῖσι ποτήσεαι οἰωνοῖσιν.
Οἴμοι, ἐγὼ μέγα δή τι δυσάμμορος, ἥ ῥά τε δῶμα
Πατρὸς ἀποπρολιποῦσα, καὶ ἑσπομένη βοῒ τῷδε,
Ξείνην ναυτιλίην ἐφέπω, καὶ πλάζομαι οἴη.
Ἀλλὰ σύ μοι μεδέων πολιῆς ἁλὸς Ἐννοσίγαιε
Ἵλαος ἀντιάσειας· ἐέλπομαι εἰσοράασθαι
Τόνδε κατιθύνοντα πλόον προκέλευθον ἐμεῖο·
Οὐκ ἀθεεὶ γὰρ ταῦτα διέρχομαι ὑγρὰ κέλευθα.
Ὣς φάτο. Τὴν δ' ὧδε προσεφώνεεν εὐρύκερως βοῦς,
Θάρσει παρθενική, μὴ δείδιθι πόντιον οἶδμα.
Αὐτός τοι Ζεὺς εἰμὶ, καὶ ἐγγύθεν εἴδομαι εἶναι
Ταῦρος· ἐπεὶ δύναμαί γε φανήμεναι ὅ, τι ἐθέλοιμι.
Σὸς δὲ πόθος μ' ἀνέηκε τόσην ἅλα μετρήσασθαι
Ταύρῳ ἐειδόμενον. Κρήτη δέ σε δέξεται ἤδη,
Ἥ μ' ἔθρεψε καὶ αὐτὸν, ὅπῃ νυμφήια σεῖο
Ἔσσεται· ἐξ ἐμέθεν δὲ κλυτοὺς μάλα φύσεαι υἷας,
Οἱ σκηπτοῦχοι ἅπασιν ἐπιχθονίοισιν ἔσονται.
Ὣς φάτο· καὶ τετέλεστο τάπερ φάτο· φαίνετο μὲν δὴ
Κρήτη, Ζεὺς δὲ πάλιν ἑτέρην ἀνελάζετο μορφὴν,
Λῦσε δέ οἱ μίτρην· καί οἱ λέχος ἔντυον Ὧραι.
Ἡ δὲ πάρος κούρη, Ζηνὸς γένετ' αὐτίκα νύμφη,
Καὶ Κρονίδῃ τέκνα τίκτε, καὶ αὐτίκα γίνετο μήτηρ.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΒΙΩΝΟΣ, ΒΟΥΚΟΛΟΥ ΕΡΩΤΙΚΟΥ.

Εἰδύλλιον γ′.

Αἴλινά μοι στοναχεῖτε νάπαι, καὶ Δώριον ὕδωρ,
Καὶ ποταμοὶ κλαίοιτε τὸν ἱμερόεντα Βίωνα.
Νῦν φυτά μοι μύρεσθε, καὶ ἄλσεα νῦν γοάοισθε·
Ἄνθεα νῦν στυγνοῖσιν ἀποπνείοιτε κορύμβοις·
Νῦν ῥόδα φοινίσσεσθε τὰ πένθιμα, νῦν ἀνεμῶνα·
Νῦν ὑάκινθε λάλει τὰ σὰ γράμματα, καὶ πλέον αἰ αἰ
Λάμβανε σοῖς πετάλοισι· καλὸς τέθνακε μελικτάς.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Ἀδόνες αἱ πυκινοῖσιν ὀδυρόμεναι ποτὶ φύλλοις,
Νάμασι τοῖς Σικελοῖς ἀγγείλατε τᾶς Ἀρεθούσας,
Ὅττι Βίων τέθνακεν ὁ βωκόλος, ὅττι σὺν αὐτῷ
Καὶ τὸ μέλος τέθνακε, καὶ ὤλετο Δωρὶς ἀοιδά.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Στρυμόνιοι μύρεσθε παρ' ὕδασιν αἴλινα κύκνοι,
Καὶ γοεροῖς στομάτεσσι μελίσδετε πένθιμον ᾠδάν,
[Οἵαν ὑμετέροις ποτὲ χείλεσι γῆρυν ἀείδεν.]
Εἴπατε δ' αὖ κώραις Οἰαγρίσιν, εἴπατε πάσαις
Βιστονίαις νύμφαισιν, Ἀπώλετο Δώριος Ὀρφεύς.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.

Verſ. 16. ſuppoſititius videtur.

Κεῖνος

EPITAPHIUM BIONIS, BUBULCI AMATORIS.

Idyllium III.

Miserabiliter mihi ingemiſcite ſaltus, & Dorica unda,
Et fluvii deflete amabilem Bionem.
Nunc plantæ mihi lugete, & nemora nunc plorate:
Nunc flores triſtibus odorem emittite corymbis:
Nunc roſæ rubete lugubriter, nunc anemóne:
Nunc hyacinthe literas tuas loquere, & ampliùs ſolito Hei hei
Accipe tuis foliis: præclarus mortuus eſt cantor.
Incipite Siculæ luctum, incipite Muſæ.
Luſciniæ, quæ denſis lugetis in foliis,
Nunciate Siculis undis Arethuſæ,
Quòd paſtor Bion mortuus eſt, quòd unà cum ipſo
Et carmen interiit, periitque Doricus cantus.
Incipite Siculæ luctum, incipite Muſæ.
Strymónii cycni miſerabiliter lugete apud undas,
Et gemebundo ore canite lugubre carmen,
[Quali voce *Bion* in veſtris labris cecinit.]
Dicite autem puellis Oeagriis, dicite omnibus
Biſtoniis nymphis, Periit Doricus Orpheus.
Incipite Siculæ luctum, incipite Muſæ.

Ille

Ille armentis charus non ampliùs canit,
Non ampliùs ſolitariis ſub quercubus recubans cantat:
Verùm apud Plutonem carmen Lethæum canit.
Montes verò ſunt muti, & vaccæ, quæ apud tauros
Vagantur, plorant, & non volunt paſci.
Incipite Siculæ luctum, incipite Muſæ.
Tuum, ô Bion, deflevit ſubitum interitum ipſe Apollo,
Et Satyri lugebant, atque atris veſtibus induti Priápi:
Et Panes cum gemitu requirunt tuum carmen: & per ſylvam
Fontium nymphæ plorant, & lacrymæ vertuntur in undas.
Echo verò in rupibus luget, quòd taceat,
Neque ampliùs labra tua imitetur. Ob tuum autem interitum
Arbores fructus ſuos abjecerunt, & flores omnes marcidi facti [ſunt:
Ex ovibus non fluxit pulchrum lac, non mel ex alvearibus:
Periit in cera dolore tabefactum. Non enim opus eſt
Melle tuo extíncto aliud carpere.
Incipite Siculæ luctum, incipite Muſæ.
Non adeò in littore marino delphin luxit,
Neque adeò cecinit unquam in rupibus luſcinia,
Nec tanto cum luctu queſta eſt altis in montibus hirundo,
Neque Halcyonis mœroribus adeò premebatur Ceyx,
(Incipite Siculæ luctum, incipite Muſæ.)
Nec Cerylus adeò cecinit in mari cæruleo,
Nec in vallibus orientis filium Auroræ
Volitans circum ſepulchrum adeò deploravit Memnonis ales,

Quan-

Κεῖνος ὁ παῖς ἀγέλαισιν ἐράσμιος οὐκέτι μέλπει,
Οὐκέτ' ἐρημαίαισιν ὑπὸ δρυσὶν ἥμενος ᾄδει·
Ἀλλὰ παρὰ Πλουτῆϊ μέλος λήθαιον ἀείδει.
Ὤρεα δ' ἐστὶν ἄφωνα, καὶ αἱ βόες αἱ ποτὶ ταύροις
Πλαζόμεναι γοάοντι, καὶ οὐκ ἐθέλοντι νέμεσθαι.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Σεῖο, Βίων, ἔκλαυσε ταχὺ μόρον αὐτὸς Ἀπόλλων,
Καὶ Σάτυροι μύροντο, μελάγχλαινοί τε Πρίηποι·
Καὶ Πᾶνες στοναχεῦντι τὸ σὸν μέλος· αἵ τε καθ' ὕλαν
Κρανίδες ὠδύραντο, καὶ ὕδατα δάκρυα γέντο.
Ἀχὼ δ' ἐν πέτρῃσιν ὀδύρεται, ὅττι σιωπῇ,
Κοὐκέτι μιμεῖται τὰ σὰ χείλεα· σῷ δ' ἐπ' ὀλέθρῳ
Δένδρεα καρπὸν ἔριψε, τὰ δ' ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη·
Μάλων οὐκ ἔρρευσε καλὸν γλάγος, οὐ μέλι σίμβλων·
Κάτθανεν ἐν κηρῷ λυπεύμενον· οὐκέτι γὰρ δεῖ
Τῶ μέλιτος τῶ σῶ τεθνακότος ἄλλο τρυγᾶσθαι.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Οὐ τόσον εἰναλίαισι παρ' ἠόσι μύρατο δελφίν,
Οὐδὲ τόσον ποκ' ἄεισεν ἐνὶ σκοπέλοισιν ἀηδών,
Οὐδὲ τόσον θρήνησεν ἀν' ὤρεα μακρὰ χελιδών,
Ἀλκυόνος δ' οὐ τόσσον ἐπ' ἄλγεσιν ἴαχε Κήϋξ,
(Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.)
Οὐδὲ τόσον γλαυκοῖς ἐνὶ κύμασι Κηρύλος ᾆδεν,
Οὐ τόσον ἠῴοισιν ἐν ἄγκεσι παῖδα τὸν Ἀοῦς
Ἱπτάμενος περὶ σᾶμα κινύρατο Μέμνονος ὄρνις,

Ὅσσον ἀποφθιμένοιο κατωδύραντο Βίωνος.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Ἀδονίδες, πᾶσαί τε χελιδόνες, ἅς ποκ' ἔτερπεν,
Ἃς λαλέειν ἐδίδασκε, καθεζόμεναι δ' ἐπὶ πρέμνοις
Ἀντίον ἀλλήλαισιν ἐκώκυον, αἱ δ' ὑπεφώνευν
Ὄρνιθες. Λυπεῖσθε πελειάδες ἀλλὰ καὶ ὑμεῖς.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Τίς ποτε σᾷ σύριγγι μελίσδεται, ὦ τριπόθατε;
Τίς δ' ἐπὶ σοῖς καλάμοις θήσει στόμα; τίς θρασὺς οὕτως;
Εἰσέτι γὰρ πνείει τὰ σὰ χείλεα καὶ τὸ σὸν ἆσθμα.
Ἀχὼ δ' ἐν δονάκεσσι τεᾶς ἐπιβόσκετ' ἀοιδᾶς.
Πανὶ φέρω τὸ μέλισμα· τάχ' ἂν κἀκεῖνος ἐρεῖσαι
Τὸ στόμα δειμαίνοι, μὴ δεύτερα σεῖο φέρηται.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Κλαίει καὶ Γαλάτεια τὸ σὸν μέλος, ἅν ποκ' ἔτερπες
Ἑζομέναν παρὰ σεῖο παρ' ἠιόνεσσι θαλάσσης.
Οὐ γὰρ ἴσον Κύκλωπι μελίσδεο· τὸν μὲν ἔφευγεν
Ἁ καλὰ Γαλάτεια, σὲ δ' ἁδὺ ἀπέβλεπεν ἅλμας·
Καὶ νῦν λασαμένα τῶ κύματος, ἐν ψαμάθοισιν
Ἕζετ' ἐρημαίαισι, βόας δ' ἔτι σεῖο νομεύει.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Πάντα τοι, ὦ βοῦτα, ξυγκάτθανε δῶρα τὰ Μοισᾶν,
Παρθενικᾶν ἐρόεντα φιλάματα, χείλεα παίδων·
Καὶ στυγνὸν περὶ σᾶμα τεὸν κλαίουσιν Ἔρωτες.
Ἁ Κύπρις φιλέει σε πολὺ πλέον ἢ τὸ φίλαμα,

V. 49, 50. Vulgo male interpunguntur. Vide Notas.

Τὸ

Quantùm extinctum deploraverunt Bionem.
Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.
Lusciniæ, omnésque hirundines, quas olim oblectabat,
Quas loqui docebat, residentes in arborum ramis,
Ex adverso aliæ aliarum lamentabantur, aliæ verò responde-
Volucres. Vos quoque columbæ mœrorem ostendite. [bant
Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.
Quis jam tuâ fistulâ canet, ô desideratissime?
Quis calamis tuis os admovebit? quis adeò audax *erit?*
Nam adhuc spirant tua labra & tuum halitum.
Echo etiam inter arundines tuos decerpit cantus.
Pani fero fistulam *tuam*: fortasse & ille affigere
Os verebitur, nè post te secundas ferat.
Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.
Deflet & Galatêa tuum carmen, quam olim oblectare solebas
Sedentem apud te in littore maris.
Non enim sicut Cyclops canebas: nam ab illo refugiebat
Pulchra Galatêa; te verò blandè è mari adspiciebat:
Et nunc oblita pelagi, in arenis
Sedet desertis, & adhuc boves tuos pascit.
Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.
Omnia tecum, ô pastor, mortua sunt dona Musarum,
Virginum suavia oscula, puerorum labra:
Et miserabiliter apud tuum sepulchrum plorant Amores.
Venus te amat multò magìs quam osculum,

Quo nuper Adonidem morientem osculata est.
Hic tibi, ô fluviorum maximè canore, alter mœror est;
Hic, ô Melê, novus dolor: interiit enim tibi priùs Homerus,
Illud Calliopes dulce os: & te aiunt
Deplorâsse pulchrum filium flebilibus undis,
Totúmque replevisse voce tuâ mare: nunc iterum alium
Filium deploras, & tristi luctu contabescis.
Ambo fontibus chari erant: alter bibebat
De fonte Pegaseo: alter tenebat poculum de fonte Arethusæ.
Et alter Tyndárei formosam cecinit filiam,
Et magnum Thetidis filium, & Atridam Menelaum:
Alter verò non bella, non lacrymas, verùm Pana canebat,
Et Pastores sonabat, & inter canendum pecora pascebat,
Et fistulas fabricabat, & suavem vitulam mulgebat,
Et puerorum oscula docebat, & Amorem
In gremio fovebat, atque Veneri charus erat.
Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.
O Bion, omnes inclytæ urbes, omnia oppida te deplorant:
Ascra te deflet multò magìs quàm Hesiodum;
Neque adeò desiderant Pindarum Bœoticæ Hylæ;
Nec propter Alcæum adeò flevit Lesbus munita;
Nec vatem suum adeò flevit Ceium oppidum.
Te magìs quam Archilochum desiderat Parus: próque Sapphô-
Adhuc tuum carmen sonat Mitylêne. [ne

* * * * *

* * * * *

In-

Τὸ πρώαν τὸν Ἄδωνιν ἀποθνᾴσκοντα φίλασε.
Τοῦτό τοι, ὦ ποταμῶν λιγυρώτατε, δεύτερον ἄλγος·
Τοῦτο, Μέλη, νέον ἄλγος· ἀπώλετο πρὰν τοι Ὅμηρος,
Τῆνο τὸ Καλλιόπας γλυκερὸν στόμα· καί σε λέγοντι
Μύρεσθαι καλὸν υἷα πολυκλαύστοισι ῥεέθροις,
Πᾶσαν δ' ἔπλησας φωνᾶς ἅλα· νῦν πάλιν ἄλλον
Υἱέα δακρύεις, αἰνῷ δ' ἐπὶ πένθεϊ τάκῃ.
Ἀμφότεροι παγαῖς πεφιλαμένοι· ὃς μὲν ἔπινε
Παγασίδος κράνας, ὁ δ' ἔχεν πόμα τᾶς Ἀρεθούσας
Χὼ μὲν Τυνδαρέοιο καλὰν ἄεισε θύγατρα,
Καὶ Θέτιδος μέγαν υἷα, καὶ Ἀτρείδαν Μενέλαον·
Κεῖνος δ' οὐ πολέμους, οὐ δάκρυα, Πᾶνα δ' ἔμελπε,
Καὶ βώτας ἐλίγαινε, καὶ ἀείδων ἐνόμευε,
Καὶ σύριγγας ἔτευχε, καὶ ἁδέα πόρτιν ἄμελγε,
Καὶ παίδων ἐδίδασκε φιλάματα, καὶ τὸν Ἔρωτα
Ἔτρεφεν ἐν κόλποισι, καὶ ἤρεσε τὴν Ἀφροδίτην.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Πᾶσα, Βίων, θρηνεῖ σε κλυτὴ πόλις, ἄστεα πάντα·
Ἄσκρη μὲν γοάει σε πολὺ πλέον Ἡσιόδοιο·
Πίνδαρον οὐ ποθέοντι τόσον Βοιωτίδες Ὗλαι·
Οὐ τόσον Ἀλκαίῳ περὶ μύρατο Λέσβος ἐρυμνά·
Οὐδὲ τόσον τὸν ἀοιδὸν ἐμύρατο Κήϊον ἄστυ.
Σὲ πλέον Ἀρχιλόχοιο ποθεῖ Πάρος· ἀντὶ δὲ Σαπφοῦς
Εἰσέτι σεῦ τὸ μέλισμα κινύρεται ἁ Μιτυλάνα.

* * * * *
* * * * *

Ἐν

* * * * *
* * * * *
* * * * *

Ἐν δὲ Συρακοσίοισι Θεόκριτος· αὐτὰρ ἐγώ τοι
Αὐσονικᾶς ὀδύνας μέλπω μέλος, οὐ ξένος ᾠδᾶς
Βουκολικᾶς, ἀλλ' ἥντ' ἐδιδάξαο σεῖο μαθητάς,
Κλαρονόμως μώσας τᾶς Δωρίδος ἄμμε γεραίρων.
Ἄλλοις μὲν τεὸν ὄλβον, ἐμοὶ δ' ἀπέλειψας ἀοιδάν.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Αἴ αἴ, ταὶ μαλάχαι μὲν ἐπὰν κατὰ κᾶπον ὄλωνται,
Ἠ τὰ χλωρὰ σέλινα, τό τ' εὐθαλὲς οὖλον ἄνηθον,
Ὕστερον αὖ ζώοντι, καὶ εἰς ἔτος ἄλλο φύοντι·
Ἄμμες δ' οἱ μεγάλοι καὶ καρτεροὶ ἢ σοφοὶ ἄνδρες,
Ὁππότε πρῶτα θάνωμες, ἀνάκοοι ἐν χθονὶ κοίλᾳ
Εὕδομες εὖ μάλα μακρὸν ἀτέρμονα νήγρετον ὕπνον.
Καὶ σὺ μὲν ἐν σιγᾷ πεπυκασμένος ἔσσεαι ἐν γᾷ·
Ταῖς νύμφαισι δ' ἔδοξεν ἀεὶ τὸν βάτραχον ᾄδειν·
Τῷ δ' ἐγὼ οὐ φθονέοιμι· τὸ γὰρ μέλος οὐ καλὸν ᾄδει.

V. 94. Ante hunc versum desunt pauca. Sex sequentes versus supplevisse dicitur Marcus Musurus Cretensis; nonnulli autem ipsius Moschi esse existimant.

« Πάντες ὅσοις καπυρὸν πέλει στόμα βουκολιασταὶ
« Ἐκ Μοισῶν, σέο πότμον ἀνακλαίουσι θανόντος.
« Κλαίει Σικελίδας ὁ Σάμου κλέος, ἐν δὲ Κύδωσιν
« Ὁ πρὶν μειδιόωντι σὺν ὄμμασι φαιδρὸς ἰδέσθαι,
« Δάκρυα νῦν Λυκίδας κλαίων ῥέει· ἔν τε πολίταις
« Τελοπίδαις ποταμῷ θρηνεῖ παρ' Ἄλεντι Φιλητᾶς,

Ἄρχετε

* * * * *

* * * * *

* * * * *

Intérque Syracuſanos Theocritus: verùm ego tibi
Auſonici mœroris carmen cano, non alienus à cantione
Bucolica, quam docuiſti tuos diſcipulos,
Hæredes Muſæ Doricæ nos eo honore afficiens.
Aliis opes tuas, mihi verò reliquiſti carmen.
Incipite Siculæ luctum, incipite Muſæ.
Hei hei! malvæ cùm in horto interierunt,
Vel viride apium, vel florens criſpum anethum,
Poſtea reviviſcunt, & altero anno renaſcuntur:
Nos verò qui magni & fortes aut ſapientes viri ſumus,
Ubi ſemel mortui fuerimus, obſcuri in terra concava
Dormimus valde longum infinitum inexcitabilem ſomnum.
Et tu quidem in ſilentio conditus eris in terra:
Nymphis verò ità placet, ut rana ſemper cantet,
Cui ego ſanè non invideo: nam carmen non bonum canit.

" Omnes quibus eloquens eſt os bucolici
" A Muſis *datum*, tui fatum deflent morientis.
" Deflet Sicelidas Sami decus, interque Cydônas
" Qui prius ridentibus oculis hilaris *erat* videri,
" Lacrymas nunc Lycidas plorans pluit: interque cives
" Triopidas fluvium luget apud Alenta Philetas,

Incipiet

Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.
Venenum venit, ô Bion, ad tuum os, venenum sensisti.
Quomodo ad tua labra accessit, & dulce factum non fuit?
Quis homo adeò immitis, vel miscens tibi,
Vel præbere tibi jubens venenum, effugit *tuam* cantionem?
Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.
At pœna justa deprehendit omnes: ego verò in hoc luctu
Lacrymas fundo, tuúmque fatum deploro: quod si possem,
Ut Orpheus, qui descendit ad inferos; sicut olim Ulysses,
Et ante eum Alcides: ità & ego forsitan venirem ad domum
Plutônis, ut viderem an etiam Diti cantes,
Atque quid cantes audirem. Verùm apud Hecaten
Siculum aliquid resona, & suave aliquod bucolicum cane:
Nam & illa in Siculo & Ætnæo lusit
Littore, & carmen Doricum cecinit. Non inhonoratum
Carmen erit: & sicut Orpheo priùs dedit
Suaviter citharâ canenti reducem Eurydicen,
Sic & te, ô Bion, remittet montibus. Si vero & ego
Fistulâ cantare scirem, ipse apud Plutonem *ad recuperandum te* cantare vellem.

MEGARA

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Φάρμακον ἦλθε, Βίων, ποτὶ σὸν στόμα, φάρμακον εἶδες.
Πῶς τεῦ τοῖς χείλεσσι ποτέδραμε, κοὐκ ἐγλυκάνθη;
Τίς δὲ βροτὸς τοσσοῦτον ἀνάμερος, ἢ κεράων τοι,
Ἢ δοῦναι καλέων τοι φάρμακον, ἔκφυγεν ᾠδάν;
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Ἀλλὰ δίκα κίχε πάντας· ἐγὼ δ' ἐπὶ πένθεϊ τῷδε
Δακρυχέων τεὸν οἶτον ὀδύρομαι· εἰ δυνάμαν δὲ,
Ὡς Ὀρφεὺς καταβὰς ποτὶ τάρταρον, ὥς ποκ' Ὀδυσσεὺς,
Ὡς πάρος Ἀλκείδας· κἠγὼ τάχ' ἂν ἐς δόμον ἦλθον
Πλουτέος, ὥς κεν ἴδοιμι, καὶ εἰ Πλουτῆϊ μελίσδεις,
Ὡς ἂν ἀκουσαίμαν τί μελίσδεαι· ἀλλ' ἐπὶ κώρᾳ
Σικελικόν τι λίγαινε, καὶ ἁδύ τι βουκολιάσδευ·
Κἀκείνη Σικελαῖς καὶ Αἰτναίαισιν ἔπαιξεν
Αἰόσι, καὶ μέλος ᾖδε τὸ Δώριον· οὐκ ἀγέραστος
Ἐσσεῖθ' ἁ μολπά· χ' ὡς Ὀρφέϊ πρόσθεν ἔδωκεν
Ἁδέα φορμίζοντι παλίσσυτον Εὐρυδίκειαν,
Καί σε, Βίων, πεμψεῖ τοῖς ὤρεσιν· εἰ δέ τι κἠγὼν
Συρίσδεν δυνάμαν, παρὰ Πλουτῆϊ καὐτὸς ἄειδον.

V. 122. Forte, Κ'ἀκείνη Σικελικαὶ ἐν Αἰτναίαισιν. ---

Η ΜΕΓΑΡΑ

ΜΕΓΑΡΑ ΓΥΝΗ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

Εἰδύλλιον δ'.

Μᾶτερ ἐμά, τίφθ' ὧδε φίλον κατὰ θυμὸν ἰάπτεις
Ἐκπάγλως ἀχέουσα; τὸ πρὶν δέ τοι οὐκ ἔτ' ἔρευθος
Σώζετ' ἐπὶ ῥεθέεσσι; τί μοι τόσον ἠνίησαι;
Ἦ ῥ' ὅτι ἄλγεα πάσχει ἀπείρετα φαίδιμος υἱὸς
Ἀνδρὸς ὑπ' οὐτιδανοῖο, λέων ὡσεί θ' ὑπὸ νεβροῦ;
Ὤ μοι ἐγώ, τί νύ μ' ὧδε θεοὶ τόσον ἠτίμασσαν
Ἀθάνατοι; τί νύ μ' ὧδε κακῇ γονέες τέκον αἴσῃ;
Δύσμορος, ἥτ' ἐπεὶ ἀνδρὸς ἀμύμονος ἐς λέχος ἦλθον,
Τὸν μὲν ἐγὼ τίεσκον ἴσον φαέεσσιν ἐμοῖσιν,
Ἠδ' ἔτι νῦν σέβομαί τε καὶ αἰδέομαι κατὰ θυμόν·
Τοῦ δ' οὔτις γένετ' ἄλλος ἀποτμότερος ζωόντων,
Οὐδὲ τόσων σφετέρῃσιν ἐγεύσατο φροντίσι κηδέων.
Σχέτλιος, ὃς τόξοισιν ἅ οἱ πόρεν αὐτὸς Ἀπόλλων,
Ἠέ τινος Κηρῶν ἢ Ἐριννύος αἰνὰ βέλεμνα,
Παῖδας ἑοὺς κατέπεφνε, καὶ ἐκ φίλον εἵλετο θυμόν,
Μαινόμενος κατὰ οἶκον· ὁ δ' ἔμπλεος ἔσκε φόνοιο.
Τοὺς μὲν ἐγὼ δύστηνος ἐμοῖς ἴδον ὀφθαλμοῖσι
Βαλλομένους ὑπὸ πατρί· (τὸ δ' οὐδ' ὄναρ ἤλυθεν ἄλλῳ)
Οὐδέ σφιν δυνάμην ἀδινὸν καλέουσιν ἀρῆξαι
Μητέρ' ἐμήν· ἐπεὶ ἐγγὺς ἀνίκητον κακὸν ἦεν.
Ὡς δὲ τ' ὀδύρεται ὄρνις ἐπὶ σφετέροισι νεοσσοῖς
Ὀλλυμένοις, οὕς τ' αἰνὸς ὄφις ἔτι νηπιάχοντας

Θάμνοις

MEGARA UXOR HERCULIS.

Idyllium IV.

MAter mea, quid ità charum animum affligis,
Horrificè gemens? priſtinus verò tibi non ampliùs rubor
Conſervatur in genis? quid mihi adeò mœrore conficeris?
Anne quia infinitas patitur ærumnas inclytus filius
A viro nihili, tanquam leo ab hinnulo?
Hei mihi! Cur me ità dii adeò contumeliâ affecerunt
Immortales? cur me ità adverſo parentes genuerunt fato?
O *ego* infelix! quæ poſtquam viri inculpati in torum veni,
Eum quidem colebam ſicut oculos meos,
Et adhuc veneror ac revereor ex animo:
Sed hoc nemo fuit alius miſerior viventium,
Neque guſtavit ſuis in curis tantum dolorum.
Miſer, qui arcu quem illi præbuit ipſe Apollo,
Vel alicujus ex Parcis aut Furiæ diris telis,
Liberos ſuos interfecit, & illis charam eripuit animam,
Furens in domo: atque plenus cædis erat.
Hos ego infelix oculis meis vidi
A patre confixos: (quod neque per ſomnium alteri in mentem
Neque ipſis poteram opem ferre crebrò invocantibus [veniret)
Matrem ſuam: quoniam imminebat inſuperabile malum.
Verùm ut queritur avicula ob ſuos pullos
Pereuntes, quos ſævus anguis adhuc parvulos

In densis arbustis devorat; ipsa verò circum ipsos
Volat stridens admodum acutâ voce pia mater,
Neque sanè potest filiis opem ferre: nam & ipsa
Valdè metuit propè accedere ad immite monstrum:
Ità ego infelix mater, charam prolem deplorans
Pedibus furiosis per domum hinc indè currebam.
Utinam cum filiis simul mortua & ipsa
Strata jacuissem, venenatam in jecore sagittam habens,
O Diana mollibus potenter imperans mulieribus.
Tunc nos ubi deflevissent, amicis manibus parentes
Unà cum multis inferiis in communi posuissent rogo:
Et omnium ossa in una aurea urna
Collecta, in eo loco ubi primùm nati sumus, sepeliissent.
Nunc verò illi Theben equorum altricem incolunt,
Aonii campi pinguem glebam arantes:
Ego verò in Tirynthe asperâ Junonis urbe
Multis misera afficior doloribus cor
Eodem modo semper: neque à lacrymis ulla est quies.
Sed maritum exiguo tempore oculis conspicio
Domi nostræ: nam illi multorum paratum est opus
Laborum, quos terrâ maríque oberrans
Sustinet, ex saxo aut ferro animum habens
Rigidum in pectore: tu verò sicut aqua liquescis,
Per noctes lugens, & ex Jove quotquot dies sunt.
Alius autem nemo me exhilarârit adstans
Affinium; non enim illos ædium paries retinet,

Sed

Θάμνοις ἐν πυκινοῖσι κατεσθίει· ἡ δὲ κατ' αὐτοὺς
Πωτᾶται κλάζουσα μάλα λιγὺ πότνια μήτηρ,
Οὐδ' ἄρ' ἔχει τέκνοισιν ἐπαρκέσαι· ἦ γάρ οἱ αὐτῇ
Ἆσσον ἴμεν μέγα τάρβος ἀμειλίκτοιο πελώρου·
Ὣς ἐγὼ αἰνοτόκεια, φίλον τέκος αἰάζουσα,
Μαινομένοισι πόδεσσι δόμον κάτα πολλὸν ἐφοίτων.
Ὥς γ' ὄφελον μετὰ παισὶν ἅμα θνήσκουσα καὶ αὐτὴ
Κεῖσθαι, φαρμακόεντα δι' ἥπατος ἰὸν ἔχουσα,
Ἄρτεμι θηλυτέρῃσι μέγα κρείουσα γυναιξί.
Τῷ χ' ἡμᾶς κλαύσαντε φίλαις ἐπὶ χερσὶ τοκῆες
Πολλοῖς σὺν κτερέεσσι πυρῆς ἐπέβησαν ὁμοίης·
Καί κεν ἕνα χρύσειον ἐς ὀστέα χρωσσὸν ἁπάντων
Λέξαντες κατέθαψαν ὅθι πρῶτον γενόμεσθα.
Νῦν δ' οἱ μὲν Θήβην ἱπποτρόφον ἐνναίουσιν,
Ἀονίου πεδίοιο βαθεῖαν βῶλον ἀροῦντες·
Αὐτὰρ ἐγὼ Τίρυνθα κατὰ κραναὴν πόλιν Ἥρας
Πολλοῖσιν δύστηνος ἰάπτομαι ἄλγεσιν ἦτορ
Αἰεὶ ὁμῶς· δακρύων δὲ πάρεστί μοι οὐδ' ἴ' ἐρωή.
Ἀλλὰ πόσιν μὲν ὁρῶ παῦρον χρόνον ὀφθαλμοῖσιν
Οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ· πολέων γάρ οἱ ἔργον ἑτοῖμον
Μόχθων, τοὺς ἐπὶ γαῖαν ἀλώμενος ἠδὲ θάλασσαν
Μοχθίζει, πέτρης ὅγ' ἔχων νόον ἠὲ σιδήρου
Καρτερὸν ἐν στήθεσσι· σὺ δ' ἠύτε λείβεαι ὕδωρ,
Νύκτας τε κλαίουσα καὶ ἐκ Διὸς ἤμαθ' ὁπόσσα.
Ἄλλος μὰν οὐκ ἄν τις εὐφρήναι με παρασταὶς
Κηδεμόνων· οὐ γάρ σφε δόμων κατὰ τοῖχος ἐέργει,

Καὶ

Καὶ λίην πάντες γε πέρην πιτυώδεος Ἰσθμοῦ
Ναίουσ'· οὐδέ μοι ἐστὶ πρὸς ὅντινά κε βλέψασα,
Οἷα γυνὴ πολυάποτμος, ἀναψύξαιμι φίλον κῆρ,
Νόσφί γε δὴ Πύῤῥης συνομαίμονος· ἡ δὲ καὶ αὐτὴ
Ἀμφὶ πόσει σφετέρῳ πλέον ἄχθεται Ἰφικλῆϊ,
Σῷ υἱῷ· πάντων γὰρ ὀϊζυρώτατα τέκνα
Γείνασθαί σε θεῷ τε καὶ ἀνέρι θνητῷ ἔολπα.
Ὣς ἄρ' ἔφη· τὰ δέ οἱ θαλερώτερα δάκρυα μήλων
Κόλπον ἐς ἱμερόεντα κατὰ βλεφάρων ἐχέοντο,
Μνησαμένῃ τέκνων τε καὶ ὧν μετέπειτα τοκήων.
Ὣς δ' αὔτως δακρύοισι παρήϊα λεύκ' ἐδίαινεν
Ἀλκμήνη· βαρὺ δ' ἥγε καὶ ἐκ θυμοῦ στενάχουσα,
Μύθοισιν πυκινοῖσι φίλην νυὸν ὧδε μετηύδα,
Δαιμονίη παίδων, τί νύ τοι φρεσὶν ἔμπεσε τοῦτο
Πευκαλίμης; πῶς ἄμμ' ἐθέλεις ὀροθυνέμεν ἄμφω,
Κήδε' ἄλαστα λέγουσα, τὰ δ' οὐ νῦν πρῶτα κέκλαυται;
Οὐχ' ἅλις οἷς ἐχόμεσθα τὸ δεύτατον αἰεὶ ἐπ' ἦμαρ
Γιγνομένοις; μάλα μέν γε φιλοθρηνής κέ τις εἴη,
Ὅστις ἀριθμήσειεν ἐφ' ἡμετέροις ἀχέεσι.
Θάρσει· οὐ τοιῆσδ' ἐκυρήσαμεν ἐκ θεοῦ αἴσης.
Καὶ δ' αὐτὴν ὁρόω σε, φίλον τέκος, ἀτρύτοισιν
Ἄλγεσι μοχθίζουσαν· ἐπιγνώμων δέ τοι εἰμὶ
Ἀσχαλάαν, ὅτε δή γε καὶ εὐφροσύνης κόρος ἐστί.
Καί σε μάλ' ἐκπάγλως ὀλοφύρομαι ἠδ' ἐλεαίρω,
Οὕνεκεν ἡμετέροιο λυγροῦ μετὰ δαίμονος ἔσχες,
Ὅς θ' ἡμῖν ἐφύπερθε κάρης βαρὺς αἰωρεῖται.

Ἴστω

Sed omnes procul ultra pinosum Isthmum
Habitant; neque ullus est ad quem respiciens,
Ut mulier afflicta, charum cor recreare possim,
Exceptâ Pyrrhâ sorore: ea verò & ipsa
Propter virum suum Iphiclum multo dolore conficitur,
Filium tuum: omnium enim ærumnosissimos liberos
Te deo & viro mortali peperisse credo.

Sic loquuta est: & humidæ lacrymæ per malas
In pulchrum ipsius sinum è palpebris fundebantur,
Recordanti liberorum & suorum deinde parentum.
Eodem autem modo lacrymis albas genas rigabat
Alcmena: graviter autem hæc & ex animo ingemiscens,
Verbis sapientibus charam nurum sic alloquuta est,

Filia prolibus infelix, quomodo hoc in mentem venit tibi
Tristem? quomodo nos vis commovere ambas, [flevimus?
Intolerabiles curas commemorans, quas nunc non primùm de-
Annon sufficiunt quibus afficimur semper in proximum quem-
Incidentibus? ut admodum lugendi cupidus sit, [que diem
Qui nostra mala numerare velit.
Bono animo esto: non tale fatum ex deo sortitæ sumus.
Nam te quoque video, chara filia, ingenti
Dolore confici: ignosco verò tibi
Quòd doleas, quoniam & lætitiæ satietas est.
Et te valde vehementer deploro ac miseror,
Quòd nostræ tristis fortunæ particeps facta es,
Quæ capitibus nostris gravis incumbit.

Nam

Nam ſciat Proſerpina & decenter velata Ceres,
(Quas cum ſuo magno malo ſpontè aliquis perjurè juraverit
Ex hoſtibus) quòd te non minùs in animo meo
Charam habeo, quàm ſi mihi ex utero egreſſa eſſes,
Et mihi unica in domo virgo eſſes:
Neque te ipſam hoc omnino latêre exiſtimo.
Quare nè dicas, meum germen, quòd te non curo;
Non, quamvis crebriùs ploro quàm pulchra Niobe:
Neque enim culpanda eſt ſi propter filium lugeat
Mater afflictum: quoniam decem menſium laborem ſuſtinui,
Priuſquàm ipſum adſpicerem, quem ſub hepate meo habebam;
Et me adduxit prope munitas-habentem-portas Plutonem:
Sic ipſum difficulter enixa graves dolores pertuli.
Nunc verò abeſt peregre ſolus, novum certamen
Perficiens: neque infelix ſcio utrùm ipſum rursùs
Huc reducem receptura ſim nécne.
Præterea etiam ſomnium triſte terruit me per dulcem
Somnum: quare metuo, cùm infeſtam viſionem viderim,
Vehementer, nequid liberis injucundum adferat.
Viſus eſt enim mihi tenens ligonem pulchrè fabrefactum ma-
Ambabus filius meus vis Herculea, *i. e. Hercules*; [nibus
Quo magnam effodiebat, tanquam ſuſcepiſſet *hoc opus pactâ* mer-
Foſſam in extremitate cujuſdam florentis agri, [cede,
Nudus, abſque læna, & abſque cinctili tunica.
Sed poſtquam totius pervenerat ad finem operis,
Validum vitiferæ elaborans munimentum areæ,

Tunc

Ἴστω γὰρ κούρη τε καὶ εὐέδμος Δημήτηρ,
(Ἅς κε μέγα βλαφθεὶς ὃς ἑκὼν ἐπίορκον ὀμόσσῃ
Δυσμενέων) μηδέν σε χερειότερον φρεσὶν ᾗσι
Στέργειν ἢ εἴπερ μοι ὑπ' ἐκ νηδύοφιν ἦλθες,
Καί μοι τηλυγέτη ἐνὶ δώμασι παρθένος ἦσθα·
Οὐδ' αὐτήν γέ νυ πάμπαν ἔολπά σε τοῦτό γε λήθειν.
Τῷ μηδ' ἐξείπῃς ποτ', ἐμὸν θάλος, ὥς σευ ἀκηδῶ,
Μηδ' εἴ κ' ἠϋκόμου Νιόβης πυκινώτερα κλαίω·
Οὐδὲν γὰρ νεμεσητὸν ὑπὲρ τέκνου γοάασθαι
Μητέρι δυσπαθέοντος· ἐπεὶ δέκα μῆνας ἔκαμνον,
Πρὶν καί περ τ' ἰδέειν μιν, ἐμῷ ὕπο ἧπαρ ἔχουσα,
Καί με πυλάρταο σχεδὸν ἤγαγεν Ἀϊδωνῆος·
Ὧδε ἑ δυστοκέουσα κακὰς ὠδῖνας ἀνέτλαν.
Νῦν δέ μοι οἴχεται οἷος ἐπ' ἀλλοτρίης νέον ἆθλον.
Ἐκτελέων· οὐδ' οἶδα δυσάμμορος εἴτε μιν αὖτις
Ἐνθάδε νοστήσαντ' ὑποδέξομαι, εἴτε καὶ οὐκί.
Πρὸς δ' ἔτι μ' ἐπτοίησε διὰ γλυκὺν αἰνὸς ὄνειρος
Ὕπνον· δειμαίνω δὲ, παλίγκοτον ὄψιν ἰδοῦσα,
Ἐκπάγλως, μή μοι τι τέκνοις ἀποθύμιον ἔρδοι.
Εἴσατο γάρ μοι ἔχων μακέλην εὐεργέα χερσὶ
Παῖς ἐμὸς ἀμφοτέρῃσι βίη Ἡρακληείη·
Τῇ μεγάλην ἐλάχαινε, δεδεγμένος ὡς ἐπὶ μισθῷ,
Τάφρον τηλεθάοντος ἐπ' ἐσχατιῇ τινὸς ἀγροῦ,
Γυμνὸς, ἄνευ χλαίνης τε καὶ εὐμίτροιο χιτῶνος.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ παντὸς ἀφίκετο πρὸς τέλος ἔργου,
Καρτερὸν οἰνοπέδοιο ποιεύμενος ἕρκος ἀλωῆς,

Ἤτοι ὁ λίστρον ἔμελλεν ἐπὶ προὔχοντος ἐρείσας
Ἀνδήρου καταδῦναι ἃ καὶ πάρος εἵματα ἕστο·
Ἐξαπίνης δ' ἀνέλαμψεν ὑπὲρ καπέτοιο βαθείης
Πῦρ ἄμοτον, περὶ δ' αὐτὸν ἀθέσφατος εἰλεῖτο φλόξ.
Αὐτὰρ ὅγ' αἰὲν ὄπισθε θοοῖς ἀνεχάζετο ποσὶν,
Ἐκφυγέειν μεμαὼς ὀλοὸν μένος Ἡφαίστοιο·
Αἰεὶ δὲ προπάροιθεν ἑοῦ χεροὸς, ἠΰτε γέῤῥον,
Νώμασκεν μακέλην· περὶ δ' ὄμμασιν ἔνθα καὶ ἔνθα
Πάπταινεν, μὴ δή μιν ἐπιφλέξῃ δήϊον πῦρ.
Τῷ μὲν ἀοσσῆσαι λελιημένος (ὥς μοι ἔικτο)
Ἰφικλέης μεγάθυμος, ἐπ' οὔδεϊ κάππεσ' ὀλισθὼν
Πρὶν γ' ἐλθεῖν, οὐδ' ὀρθὸς ἀναστῆναι δυνάτ' αὖτις,
Ἀλλ' ἀστεμφὲς ἔκειτο, γέρων ὡσεί τ' ἀμενηνὸς,
Ὅντε καὶ οὐκ ἐθέλοντα βιήσατο γῆρας ἀτερπὲς
Καππεσέειν· κεῖται δ' ὅγ' ἐπὶ χθονὸς ἔμπεδον αὔτως,
Εἰσόκε τις χειρὸς μιν ἀνειρύσῃ παριόντων,
Αἰδεσθεὶς ὄπιδα προτέρην πολιοῖο γενείου·
Ὣς ἐν γῇ λελίαστο σακέσπαλος Ἰφικλείης.
Αὐτὰρ ἐγὼ κλαίεσκον ἀμηχανέοντας ὁρῶσα
Παῖδας ἐμοὺς, μέχρι δή μοι ἀπέσσυτο νήδυμος ὕπνος
Ὀφθαλμῶν, ἠὼς δὲ παραυτίκα φαίνιμος ἦλθε.
Τοῖα, φίλη, μοὶ ὄνειρα διὰ φρένας ἐπτοίησαν
Παννυχίη· τὰ δὲ πάντα πρὸς Εὐρυσθῆα τρέποιτο,
Οἴκου ἀφ' ἡμετέροιο· γένοιτο δὲ μάντις ἐκείνῳ
Θυμὸς ἐμὸς, μηδ' ἄλλο παρεκτελέσειέ τι δαίμων.

Tunc illo defixo ligone in eminenti
Sulco induturus erat vestes quibus antè indutus fuerat:
Subitò verò illuxit supra fossam profundam
Ignis indefessus, & immensa circa ipsum flamma volvebatur.
Verùm ille semper velocibus retrocedebat pedibus,
Effugere cupiens sævam vim Vulcani:
Semper verò ante suum corpus, velut scutum,
Quatiebat ligonem: oculisque huc illic
Circumspiciebat, nè ipsum adureret infestus ignis.
Huic quidem opem ferre cupiens (ut mihi videbatur)
Iphiclus magnanimus, in terram cecidit lapsus
Priusquam *ad ipsum* perveniret, neque rectus rursum resurgere [potuit,
Sed immobiliter jacebat, sicut imbecillus senex,
Quem etiam invitum vi coegit injucunda senecta]
Concidere; jacet autem humi defixus ibi,
Donec quis manu attraxerit prætereuntium,
Reveritus adspectum senilem canæ barbæ:
Ità in terra volvebatur bellicosus Iphiclus.
At ego flebam ope destitutos videns
Filios meos; donec mihi excussus est dulcis somnus
Ex oculis, & aurora statim illustris prodiit.
Talia, ô chara, mihi somnia mentem perterruerunt
De nocte: verùm omnia ad Eurysthea vertantur,
A domo nostra; fiátque vates illi
Animus meus, nec quid aliud fortuna perficiat.

IDYLLIUM V.

CUm ventus leniter mare glaucum ferit,
Impatientem proritor animum, nec ampliùs mihi terra
Grata eſt, ſed multò magis me rapit tranquillitas:
At quando reſonat canum pelagus, & unda marina
Incurvata ſpumat, ac fluctus * * * agitantur,
Ad terram oculos converto & arbores, mare autem fugio;
Terra verò mihi fida, & ſtatim opaca ſylva placet,
In qua magno etiam ſpirante vento pinus canit.
Malam profectò piſcator vitam degit, cui domus *eſt* navis,
Et labor eſt mare; & piſces, fallax venatio.
At mihi dulcis ſub platano comata *ſit* ſomnus;
Et fontis amem vicinum murmur audire,
Qui oblectat ſtrepitu agreſtem, non exterret.

IDYLLIUM VI.

PAn amabat Echo vicinam, Echo autem ardebat
SaltatoremSatyrum,Satyrus verò inſanè deperibat Lydam:
Quantum Echo Pana, tantum & Satyrus Echo urebat,
Et Satyrum Lyda: ſic amor per vices flagrabat.
Quantum enim ipſorum aliquis amantem oderat,
Tantum & ipſe amans odioſus erat, & patiebatur vindictam.

Hæc

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ε'.

Τὰν ἅλα τὰν γλαυκὰν ὅταν ὥνεμος ἀτρέμα βάλλῃ,
Τὰν φρένα τὰν δειλὰν ἐρεθίζομαι, οὐδ' ἔτι μοι γᾶ
Ἐντὶ φίλα, ποτάγει δὲ πολὺ πλέον ἄμμε γαλάνα·
Ἀλλ' ὅταν ἀχήσῃ πολιὸς βυθὸς, ἁ δὲ θάλασσα
Κυρτὸν ἐπαφρίζῃ, τὰ δὲ κύματα * * * μεμήνῃ,
Ἐς χθόνα παπταίνω καὶ δένδρεα, τὰν δ' ἅλα φεύγω·
Γᾶ δέ μοι ἁ πιστὰ, τάχα δ' εὔσκιος εὔαδεν ὕλα,
Ἔνθα καὶ ἢν πνεύσῃ πολὺς ὥνεμος, ἁ πίτυς ᾄδει.
Ἦ κακὸν ὁ γριπεὺς ζώει βίον, ᾧ δόμος ἁ ναῦς,
Καὶ πόνος ἐντὶ θάλασσα, καὶ ἰχθὺς ἁ πλάνος ἄγρα.
Αὐτὰρ ἐμοὶ γλυκὺς ὕπνος ὑπὸ πλατάνῳ βαθυφύλλῳ·
Καὶ παγᾶς φιλέοιμι τᾶς ἐγγύθεν ἦχον ἀκούειν,
Ἃ τέρπει ψοφέοισα τὸν ἄγρικον, οὐχὶ ταράσσει.

Id. 5. v. 2. vulgo Μοῖσα.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ς'.

Ἤρα Πὰν Ἀχῶς τᾶς γείτονος, ἤρατο δ' Ἀχὼ
Σκιρτητᾶ Σατύρω, Σάτυρος δ' ἐπεμήνατο Λύδᾳ·
Ὡς Ἀχὼ τὸν Πᾶνα, τόσον Σάτυρος φλέγει Ἀχῶ,
Καὶ Λύδα Σατυρίσκον· ἔρως δ' ἐσμύχετ' ἀμοιβᾷ.
Ὅσσον γὰρ τήνων τις ἐμίσεε τὸν φιλέοντα,
Τόσσον ὁμῶς φιλέων ἐχθαίρετο, πάσχε δ' ἃ ποίει.

Id. 6. v. 6. vulgo ἄποινα.

Ταῦτα

Ταῦτα λέγω πᾶσιν τὰ διδάγματα τοῖς ἀνεράστοις,
Στέργετε τὼς φιλέοντας· ἵν', ἢν φιλέητε, φιλῆσθε.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ζ'.

Ἕσπερε, τᾶς ἐρατᾶς χρύσεον φάος Ἀφρογενείας,
Ἕσπερε κυανέας ἱερὸν φίλε νυκτὸς ἄγαλμα,
Τόσσον ἀφαυρότερος μήνας, ὅσον ἔξοχος ἄστρων,
Χαῖρε φίλος· καί μοι ποτὶ ποιμένα κῶμον ἄγοντι
Ἀντὶ σεληναίας τὺ δίδου φάος· ὥνεκα τήνα
Σάμερον ἀρχομένα, τάχιον δύεν. οὐκ ἐπὶ φωρὰν
Ἔρχομαι, οὐδ' ἵνα νυκτὸς ὁδοιπορέοντ' ἐνοχλήσω,
Ἀλλ' ἐράω· καλὸν δέ τ' ἐρασσαμένῳ συνεράσθαι.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ η'.

Ἀλφειὸς μετὰ Πῖσαν ἐπὴν κατὰ πόντον ὁδεύῃ,
Ἔρχεται εἰς Ἀρέθοισαν ἄγων κοτινηφόρον ὕδωρ,
Ἕδνα φέρων, καλὰ φύλλα καὶ ἄνθεα, καὶ κόνιν ἱράν·
Καὶ βαθὺς ἐμβαίνει τοῖς κύμασι, τὰν δὲ θάλασσαν
Νέρθεν ὑποτροχάει, κοὐ μίγνυται ὕδασιν ὕδωρ·
Ἁ δ' οὐκ οἶδε θάλασσα διερχομένου ποταμοῖο.
Κῶρος δεινοθέτας, κακομάχανος, αἰνὰ διδάσκων,
Καὶ ποταμὸν διὰ φίλτρον Ἔρως ἐδίδαξε κολυμβῆν.

ΤΟΥ

Hæc ego documenta narro omnibus ab amore alienis,
Diligite amantes; ut, si ametis, redamemini.

IDYLLIUM VII.

VEsper, aurea lux amabilis Veneris,
Chare vesper, cæruleæ noctis decus sacrum,
Tantùm obscurior lunâ, quantùm præstantior astris,
Salve dilecte: & mihi ad pastorem commessatum eunti
Tu lumen præbeto vice lunæ: hæc enim
Incipiens hodie, citiùs occidit. Non ad furandum
Eo, nec ut iter noctu facientem invadam;
Sed amo: decet autem amantem juvare.

IDYLLIUM VIII.

ALphêus post Pisam ubi mare ingressus est,
Procedit in Arethusam, aquam adducens oleastros-vectantem,
Dona ferens, pulchras frondes floresque, & sacrum pulverem,
Et profundus undas ingreditur, sub mari autem
Inferiùs currit, nec aqua aquæ miscetur;
Cæterùm mare non sentit transeuntem fluvium:
Puer ille graviter afficiens, mala machinans, ardua docens,
Cupido amnem quoque propter amoris vim natare docuit.

EJUS-

EJUSDEM EPIGRAMMA

In Amorem arantem.

FAce depoſitâ & arcu, boum agitatricem accêpit virgam
Perniciosſus Amor; pendebat autem illi pera ab humeris:
Et cùm junxiſſet ſub jugo laborum patiens collum taurorum,
Seminavit Cereris ſulcum frugiferum:
Dixit autem, ſurſum adſpiciens, ipſi Jovi, Comple arva,
Nè te Europæ bovem aratro ſubjiciam.

FINIS.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

Εἰς Ἔρωτα ἀροτριῶντα.

Λαμπάδα θεὶς καὶ τόξα, βοηλάτιν εἵλετο ῥάβδον
Οὖλος Ἔρως, πήρην δ' εἶχε κατωμαδίην·
Καὶ ζεύξας ταλαεργὸν ὑπὸ ζυγὸν αὐχένα ταύρων,
Ἔσπειρεν Δηοῦς αὔλακα πυροφόρον·
Εἶπε δ' ἄνω βλέψας αὐτῷ Διΐ, Πλῆσον ἀρούρας,
Μή σε τὸν Εὐρώπης βοῦν ὑπ' ἄροτρα βάλω.

V. 5. vulgo Πρῆσον.

ΤΕΛΟΣ.

ΟΑΡΙΣΤΥΣ

ΔΑΦΝΙΔΟΣ καὶ ΚΟΡΗΣ.†

ΔΑΦΝΙΣ, ΚΟΡΗ.

ΔΑΦΝΙΣ.

Τὰν πινυτὰν Ἑλέναν Πάρις ἥρπασε βουκόλος ἄλλος·
Μᾶλλον ἔμ' ἥδ' Ἑλένα τὸν βουκόλον ἐστὶ φιλεῦσα.

ΚΟΡΗ.

Μὴ καυχῶ, σατυρίσκε· κενὸν τὸ φίλαμα λέγουσιν.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἁδέα τέρψις.

ΚΟΡΗ.

Τὸ στόμα μευ πλύνω, καὶ ἀποπτύω τὸ φίλαμα.

ΔΑΦΝΙΣ.

Πλύνεις χείλεα σεῖο; δίδου πάλιν ὄφρα φιλάσω.

ΚΟΡΗ.

Καλόν σοι δαμάλας φιλέειν, οὐκ ἄζυγα κώραν.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μὴ καυχῶ· τάχα γάρ σε παρέρχεται, ὡς ὄναρ, ἥβη.

ΚΟΡΗ.

Ἁ σταφυλὶς σταφίς ἐστι, καὶ οὐ ῥόδον αὖον ὀλεῖται.

† Cum multi doctissimi Viri, præsertim Daniel Heinsius, Daphnidis & Puellæ Colloquium, quod vulgo inter Theocriti Idyllia recensetur, Moscho adjudicaverint, prætermittendum non duximus. Eandem ob causam Βουκολίσκον adjicere visum, quod & vulgo Theocriti esse censetur.

ΔΑΦΝΙΣ.

COLLOQUIUM AMATORIUM DAPHNIDIS & PUELLÆ.

DAPHNIS, PUELLA.

DAPHNIS.

PRudentem Helenam Paris rapuit bubulcus alius;
Magis *prudens* hæc Helena eſt quæ me bubulcum oſculatur.

PUELLA.

Nè gloriare, Satyriſce, inane oſculum eſſe dicunt.

DAPHNIS.

Eſt etiam in inanibus oſculis dulcis voluptas.

PUELLA.

Lavo os meum, & oſculum deſpuo.

DAPHNIS.

Laváſne labra tua? da mihi iterum ùt oſculer.

PUELLA.

Decet te vaccas oſculari, non innuptam puellam.

DAPHNIS.

Nè ſuperbi: ſtatim tibi tranſibit, ſicut ſomnium, pubertas.

PUELLA.

Quæ *priùs erat* uva, ea paſſula eſt; & roſa areſcens non perit.

DAPHNIS.

Huc veni ſub oleaſtros, ut tibi aliquid dicam.

PUELLA.

Non volo: nam & antè me dulci ſermone feſelliſti.

DAPHNIS.

Huc veni ſub ulmos, ut meam fiſtulam audias.

PUELLA.

Tuum animum oblecta: nihil quod moleſtum eſt mihi placet.

DAPHNIS.

Hei mihi! reverere Veneris iram & tu puella.

PUELLA.

Valeat Venus: tantùm Diana ſit mihi placata.

DAPHNIS.

Nè *hoc* dixeris: nè te feriat, & in laqueum inevitabilem incidas.

PUELLA.

Feriat ut voluerit: rurſum Diana nobis auxilietur.
Nè mihi injicias manum, etiam adhuc labrum tibi laniabo.

DAPHNIS.

Non effugies Amorem, quem non effugit puella *ulla* alia.

PUELLA.

Effugiam, per Pana: tu verò jugum ſemper attollis.

DAPHNIS.

Metuo nè te deteriori viro tradat *Amor*.

PUELLA.

Multi meas nuptias ambiebant, ſed nullus animo meo placuit.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δεῦρ' ὑπὸ τὰς κοτίνους, ἵνα σοι τινὰ μῦθον ἐνίψω.

ΚΟΡΗ.

Οὐκ ἐθέλω· καὶ πρίν με παρήπαφες ἡδέϊ μύθῳ.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δεῦρ' ὑπὸ τὰς πτελέας, ἵν' ἐμᾶς σύριγγος ἀκούσῃς.

ΚΟΡΗ.

Τὴν σαυτοῦ φρένα τέρψον· ὀΐζυον οὐδὲν ἀρέσκῃ.

ΔΑΦΝΙΣ.

Φεῦ φεῦ, τᾶς Παφίας χόλον ἅζεο καὶ σύ γε κώρα.

ΚΟΡΗ.

Χαιρέτω ἁ Παφία· μόνον ἵλαος Ἄρτεμις εἴη.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μὴ λέγε· μὴ βάλλῃ σε, καὶ ἐς λίνον ἄλλυτον ἔλθῃς.

ΚΟΡΗ.

Βαλλέτω ὡς ἐθέλοι· πάλιν Ἄρτεμις ἄμμιν ἀρήγοι.
Μὴ 'πιβάλῃς τὴν χεῖρα, καὶ εἰσέτι χεῖλος ἀμύξω.

ΔΑΦΝΙΣ.

Οὐ φεύγεις τὸν Ἔρωτα, τὸν οὐ φύγε παρθένος ἄλλη.

ΚΟΡΗ.

Φεύγω, ναὶ τὸν Πᾶνα· σὺ δὲ ζυγὸν αἰὲν ἀείρεις.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δειμαίνω μὴ δή σε κακωτέρῳ ἀνέρι δώσῃ.

ΚΟΡΗ.

Πολλοί με μνώοντο, νόον δ' ἐμὸν οὔτις ἕαδε.

ΔΑΦΝΙΣ.

Εἷς καὶ ἐγὼ πολλῶν μνηστὴρ τεὸς ἐνθάδ' ἱκάνω.

ΚΟΡΗ.

Καὶ τί, φίλος, ῥέξαιμι; γάμοι πλήθουσιν ἀνίας.

ΔΑΦΝΙΣ.

Οὐκ ὀδύνην, οὐκ ἄλγος ἔχει γάμος, ἀλλὰ χορείην.

ΚΟΡΗ.

Ναὶ μὰν φασὶ γυναῖκας ἑοὺς τρομέειν παρακοίτας.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μᾶλλον ἀεὶ κρατέουσι· τίνα τρομέουσι γυναῖκες;

ΚΟΡΗ.

Ὠδίνειν τρομέω· χαλεπὸν βέλος Εἰλειθυίης.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλὰ τεὴ βασίλεια μογοστόκος Ἄρτεμίς ἐστιν.

ΚΟΡΗ.

Ἀλλὰ τεκεῖν τρομέω, μὴ καὶ χρόα καλὸν ὀλέσσω.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἢν δὲ τέκῃς φίλα τέκνα, νέον φάος ὄψεαι υἷας.

ΚΟΡΗ.

Καὶ τί μοι ἕδνον ἄγεις γάμου ἄξιον, ἢν ἐπινεύσω;

ΔΑΦΝΙΣ.

Πᾶσαν τὰν ἀγέλαν, πάντ' ἄλσεα καὶ νομὸν ἕξεις.

ΚΟΡΗ.

Ὄμνυε· μὴ μετὰ λέκτρα, λιπὼν ἀέκουσαν, ἀπέλθῃς.

ΔΑΦΝΙΣ.

Οὔ, μ' αὐτὸν τὸν Πᾶνα, καὶ ἤν κ' ἐθέλῃς με διῶξαι.

ΚΟΡΗ.

DAPHNIS.

Et ego unus ex multis procus tuus huc venio.

PUELLA.

Quid autem faciam, amice? nuptiæ plenæ sunt molestiarum.

DAPHNIS.

Non dolorem, non mœstitiam afferunt nuptiæ, sed choréam.

PUELLA.

Certè dicunt mulieres suos maritos metuere.

DAPHNIS.

Imò potiùs usque dominantur: quem metuunt mulieres?

PUELLA.

A pariendi doloribus mihi metuo: grave vulnus est Lucinæ.

DAPHNIS.

Verùm regina tua Diana obstetricátrix est.

PUELLA.

Sed parere horreo, nè & pulchram formam amittam.

DAPHNIS.

Si verò pepereris charos liberos, novam lucem videbis filios.

PUELLA.

Sed quam mihi dotem affers nuptiis dignam si annuero?

DAPHNIS.

Universum gregem, omnia nemora & pascua habebis.

PUELLA.

Jura igitur: nè post concubitum abeas, invitam me relinquens.

DAPHNIS.

Non, per ipsum Pana, etsi me velis abigere.

PUELLA.

PUELLA.

Extrues mihi thalamos? extrues & domum & ſtabula?

DAPHNIS.

Extruam tibi thalamos: hos pulchros ovium greges ego paſco.

PUELLA.

Patri autem ſeni quémnam, quem ſermonem dicam?

DAPHNIS.

Probabit connubium tuum, ubi meum nomen audierit.

PUELLA.

Dic nomen illud tuum: nam & nomen ſæpe delectat.

DAPHNIS.

Daphnis ego *ſum*: *L*ycidas verò mihi pater eſt, mater Nomæa.

PUELLA.

Ex bene natis *ortus es*: ſed non te ſum deterior.

DAPHNIS.

Neque ſummè *es* honorata; pater enim tibi eſt Menalcas.

PUELLA.

Oſtende mihi tuum nemus, ubi tuum eſt ſtabulum.

DAPHNIS.

Veni, vide ut florent meæ procéræ cupreſſi.

PUELLA.

Capellæ meæ, paſcimini *interim*: bubulci opera inſpiciam.

DAPHNIS.

Tauri, bene paſcimini; ut nemora virgini oſtendam.

PUELLA.

ΚΟΡΗ.

Τεύχεις μοι θαλάμους, τεύχεις καὶ δῶμα καὶ αὐλάς;

ΔΑΦΝΙΣ.

Τεύχω σοι θαλάμους, τὰ δὲ πώεα καλὰ νομεύω.

ΚΟΡΗ.

Πατρὶ δὲ γηραλέῳ τίνα κεν τίνα μῦθον ἐνίψω;

ΔΑΦΝΙΣ.

Αἰνήσει σέο λέκτρον, ἐπὴν ἐμὸν οὔνομ' ἀκούσῃ.

ΚΟΡΗ.

Οὔνομα σὸν λέγε τῆνο· καὶ οὔνομα πολλάκι τέρπει.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δάφνις ἐγώ, Λυκίδας δὲ πατήρ, μήτηρ δὲ Νομαίη.

ΚΟΡΗ.

Ἐξ εὐηγενέων· ἀλλ' οὐ σέθεν εἰμὶ χερείων.

ΔΑΦΝΙΣ.

Οὐδ' ἄκρα τιμήεσσα· πατὴρ δέ σοι ἐστὶ Μενάλκας.

ΚΟΡΗ.

Δεῖξον ἐμοὶ σέθεν ἄλσος, ὅπῃ σέθεν ἵσταται αὖλις.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δεῦρ' ἴδε πῶς ἀνθεῦσιν ἐμαὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι.

ΚΟΡΗ.

Αἶγες ἐμαὶ βόσκεσθε· τὰ βωκόλω ἔργα νοήσω.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ταῦροι καλὰ νέμεσθ', ἵνα παρθένῳ ἄλσεα δείξω.

V. 43. Palmerius conjicit, Οὐκ ἄκρα τιμήεσσα;

ΚΟΡΗ.

Τί ῥέζεις, Σατυρίσκε; τί δ' ἔνδοθεν ἅψαο μαζῶν;

ΔΑΦΝΙΣ.

Μᾶλα τεὰ πρώτιστα τάδε χνοάοντα διδάξω.

ΚΟΡΗ.

Ναρκῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα· τεὴν πάλιν ἔξελε χεῖρα.

ΔΑΦΝΙΣ.

Θάρσει, κώρα φίλα· τί μοι ἔτρεμες; ὡς μάλα δειλά.

ΚΟΡΗ.

Βάλλεις εἰς ἀμάραν με, καὶ εἵματα καλὰ μιαίνεις.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλ' ὑπὸ σοὺς πέπλους ἁπαλὸν νάκος ἠνίδε βάλλω.

ΚΟΡΗ.

Φεῦ φεῦ, καὶ τὰν μίτραν ἀπέσιχες· ἐς τί δ' ἔλυσας;

ΔΑΦΝΙΣ.

Τᾷ Παφίᾳ πράτιστον ἐγὼ τόδε δῶρον ὀπάζω.

ΚΟΡΗ.

Μίμνε, τάλαν· τάχα τίς τοι ἐπέρχεται· ἦχον ἀκούω.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλήλαις λαλέοντι τεὸν γάμον αἱ κυπάρισσοι.

ΚΟΡΗ.

Τὠμπέχονον ποίησας ἐμὸν ῥάκος· εἰμὶ δὲ γυμνά.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἄλλην ἀμπεχόνην τῆς σῆς τοι μείζονα δώσω.

V. 49. Forte, χνοάοντ' ἀποδρέξω.

ΚΟΡΗ.

PUELLA.

Quid facis, Satyrisce? quid mamillas intus tetigisti?

DAPHNIS.

Mala tua primùm hæc pubescentia cognoscam.

PUELLA.

Torpeo, per Pana: manum tuam rursum extrahe.

DAPHNIS.

Bono animo esto mea puella: quid mihi horruisti? quàm es timida!

PUELLA.

Conjicis me in sordes, & vestes pulchras contaminas.

DAPHNIS.

At pellem mollem vestibus tuis ecce substerno.

PUELLA.

Hei mihi! & mitram amovisti: quare verò solvisti?

DAPHNIS.

Veneri primum hoc ego donum offero.

PUELLA.

Expecta, improbe, fortasse aliquis tibi supervenit: strepitum audio.

DAPHNIS.

Inter se colloquuntur de nuptiis tuis cupressi.

PUELLA.

Amiculum mihi lacerum fecisti: súmque nuda.

DAPHNIS.

Aliud amiculum tuo majus tibi dabo.

PUELLA.

Ais te mihi omnia daturum esse: fortasse autem postea nè salem [quidem dederis.

DAPHNIS.

Utinam ipsam possem etiam animam injicere!

PUELLA.

O Diana, nè succense: tua solitaria non ampliùs fidelis.

DAPHNIS.

Mactabo vitulam Amori, & ipsi bovem Veneri.

PUELLA.

Virgo huc veni, mulier verò domum redibo.

DAPHNIS.

Imò mulier mater, liberorum nutrix, non ampliùs puella.

Sic illi florentibus fruentes membris,
Inter se blandè susurrabant: consurgit furtivum cubile.
Et ipsa quidem, cùm surrexisset, ibat ad oves pascendas,
Oculis verecundans: cor autem illi intus gestiebat:
Ille autem ad armenta boum concubitu lætus *abibat*.

BU-

ΚΟΡΗ.

Φῂς μοι πάντα δόμεν· τάχα δ' ὕστερον οὐδ' ἅλα δοίης.

ΔΑΦΝΙΣ.

Αἴθ' αὐτὰν δυνάμαν καὶ τὰν ψυχὰν ἐπιβάλλειν.

ΚΟΡΗ.

Ἄρτεμι, μὴ νεμέσα· σὴ ἐρημιὰς οὐκέτι πιστή.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ῥέξω πόρτιν Ἔρωτι, καὶ αὐτᾷ βῶν Ἀφροδίτᾳ.

ΚΟΡΗ.

Παρθένος ἔνθα βέβηκα· γυνὴ δ' εἰς οἶκον ἀφέρψω.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλὰ γυνὴ μήτηρ, τεκέων τροφὸς, οὐκέτι κώρα.

Ὣς οἱ μὲν χλοεροῖσιν ἰαινόμενοι μελέεσσιν,
Ἀλλήλοις ψιθύριζον· ἀνίστατο φώριος εὐνή.
Χἡ μὲν ἀνεγρομένη διέστιχε μᾶλα νομεύειν,
Ὄμμασιν αἰδομένη, κραδίη δέ οἱ ἔνδον ἰάνθη·
Ὃς δ' ἐπὶ ταυρείας ἀγέλας, κεχαρημένος εὐνᾶς.

ΒΟΥΚΟΛΙΣΚΟΣ.

Εὐνίκα μ' ἐγέλαξε θέλοντά μιν ἁδὺ φιλᾶσαι,
Καί μ' ἐπικερτομέοισα, τάδ' ἔννεπεν, Ἔρρ' ἀπ' ἐμεῖο·
Βωκόλος ὢν ἐθέλεις με κύσαι, τάλαν; οὐ μεμάθηκα
Ἀγροίκως φιλέειν, ἀλλ' ἀστικὰ χείλεα θλίβειν.
Μὴ τύ γέ μευ κύσῃς τὸ καλὸν στόμα, μηδ' ἐν ὀνείροις.
Οἷα βλέπεις, ὁπποῖα λαλεῖς, ὡς ἄγρια παίσδεις·
Ὡς τρυφερὸν λαλέεις, ὡς κωτίλα ῥήματα φράσδεις·
Ὡς μαλακὸν τὸ γένειον ἔχεις, ὡς ἁδέα χαίταν·
Χείλεά τοι νοσέοντι, χέρες δέ τοι ἐντὶ μέλαιναι·
Καὶ κακὸν ἐξόσδεις. Ἀπ' ἐμεῦ φύγε, μή με μολύνῃς.
Τοιάδε μυθίσδοισα, τρὶς εἰς ἑὸν ἔπτυσε κόλπον,
Καί μ' ἀπὸ τᾶς κεφαλᾶς ποτὶ τὼ πόδε συνεχὲς εἶδεν,
Χείλεσι μυθίσδοισα, καὶ ὄμμασι λοξὰ βλέποισα·
Καὶ πολὺ τᾷ μορφᾷ θηλύνετο, καί τι σεσαρὸς
Καὶ σοβαρόν μ' ἐγέλαξεν· ἐμοὶ δ' ἄφαρ ἔζεσεν αἷμα,
Καὶ χρόα φοινίχθην ὑπὸ τὤλγεος, ὡς ῥόδον ἔρσᾳ.
Χ' ἃ μὲν ἔβα με λιποῖσα· φέρω δ' ὑποκάρδιον ὀργάν,
Ὅττι με τὸν χαρίεντα κακὰ μωμήσαθ' ἑταίρα.
Ποιμένες, εἴπατέ μοι τὸ κρήγυον· Οὐ καλὸς ἐμμί;
Ἆρά τις ἐξαπίνας με θεὸς βροτὸν ἄλλον ἔτευξε;
Καὶ γὰρ ἐμοὶ τοπάροιθεν ἐπάνθεεν ἁδύ τι κάλλος,
Ὡς κισσὸς ποτὶ πρέμνον, ἐμὰν δ' ἐπύκαζεν ὑπήναν·
Χαῖται δ', οἷα σέλινα, περὶ κροτάφοισι κέχυντο·

Καὶ

BUBULCUS.

EUnica me irrisit, cùm ipsam vellem suaviter osculari,
Et mihi convitians hæc dixit, Abi in malam rem à me:
Bubulcus cùm sis, vis me osculari, miser? Non didici
Rusticos osculari, verùm urbana labra premere.
Nè tu meum pulchrum os osculéris, nè per somnium quidem.
Quali aspectu es! quomodo loqueris! quàm rusticè ludis!
Quàm delicatè loqueris! quàm blanda verba fundis!
Quàm mollem habes barbulam! quàm pulchram cæsariem!
Labra tibi malè affecta sunt, manus verò sunt nigræ:
Et malè oles. Fuge à me, nè me contamines.
Hæc loquuta, ter in suum despuit sinum,
Et me à capite ad pedes usquè continuè adspexit,
Labris mussitans, & oculis torvè adspiciens: [diducto
Atque admodum propter formam lasciviebat, & ore aliquantum
Ac fastuosè me derisit: mihi autem statim exæstuavit sanguis,
Et cute rubefactus sum præ dolore, sicut rosa à rore.
Atque illa quidem me relicto abiit: fero autem in pectore iram,
Quòd me festivum improba irrisit amica.
Vos pastores verum mihi dicite: Nónne sum pulcher?
Num quis me subitò deus alium hominem fecit?
Etenim mihi priùs efflorescebat grata quædam forma,
Sicut hedera circa arboris stirpem, meámque addensabat bar-
Capilli autem, velut apium, circum tempora fusi erant: [bam:

Et

Et frons alba ſplendebat ſupra nigra ſupercilia,
Oculi autem mihi erant multò magìs-cærulei quàm Minervæ:
Os vel lactè concreto dulcius: ex ore autem
Fluebat mihi vox dulcior quàm favi.
Dulce verò meum carmen *eſt*, & cùm fiſtulâ canto,
Et cùm tibiâ cano, cúmque calamo & obliquâ tibiâ:
Et omnes me pulchrum dicunt in montibus mulieres,
Omnéſque me oſculantur; illa verò urbana non oſculata eſt,
Verùm, propterea quòd bubulcus ſum, præteriit: neque unquam
Quòd formoſus Bacchus in vallibus vitulam paſcit: [audivit
Neque ſcit quòd Venus amore bubulci inſanivit,
Et in montibus Phrygiæ unà pavit; ipſúmque Adonidem
In ſylvis oſculata eſt, & in ſylvis deploravit.
Endymion autem quis erat? Annon bubulcus? quem *tamen*
Boves-paſcentem oſculata eſt, déque cœlo deſcendens [Luna
In Latmium ſaltum vênit, & unà cum puero cubuit.
Et tu, Rhea, deploras bubulcum. Nonne & tu,
O Jupiter, propter puerum boves-paſcentem errâſti?
Eunîca verò ſola bubulcum non oſculata eſt,
Quæ Cybele melior eſt *ſcilicet*, & Venere, & Lunâ.
Neque ampliùs tu, ô Venus, amabilem illum vel in urbe
Vel in monte oſculeris, verùm ſola per noctem dormias.

FINIS.

Καὶ λευκὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι λάμπε μελαίναις,
Ὄμματά μοι δ' ἄρ' ἔην χαροπώτερα πολλὸν Ἀθάνας·
Τὸ στόμα καὶ πακτᾶς γλυκερώτερον· ἐκ στομάτων δὲ
Ἔρρεέ μοι φωνὰ γλυκερωτέρα ἢ μελικήρω.
Ἁδὺ δέ μοι τὸ μέλισμα, καὶ ἢν σύριγγι μελίσδω,
Κἢν αὐλῷ λαλέω, κἢν δώνακι, κἢν πλαγιαύλῳ·
Καὶ πᾶσαι καλόν με κατ' ὤρεα φαντὶ γυναῖκες,
Καὶ πᾶσαί με φιλεῦνθ'· ἁ δ' ἀστικὰ οὐκ ἐφίλασεν,
Ἀλλ', ὅτι βουκόλος ἐμμὶ, παρέδραμε· κ' οὔποτ' ἀκούει·
Ὡς καλὸς Διόνυσος ἐπ' ἄγκεσι πόρτιν ἐλαύνει·
Οὐκ ἔγνω δ' ὅτι Κύπρις ἐπ' ἀνέρι μήνατο βούτᾳ,
Καὶ Φρυγίης ἐνόμευσεν ἐν ὤρεσιν· αὐτὸν Ἄδωνιν
Ἐν δρυμοῖσι φίλασε, καὶ ἐν δρυμοῖσιν ἔκλαυσεν.
Ἐνδυμίων δὲ τίς ἦν; οὐ βουκόλος; ὅντε Σελάνα
Βουκολέοντα φίλασεν· ἀπ' οὐλύμπω δὲ μολοῖσα
Λάτμιον ἂν νάπος ἦλθε, καὶ εἰς ἕνα παιδὶ καθεῦδε.
Καὶ τὺ, Ῥέα, κλαίεις τὸν βουκόλον· οὐχὶ δὲ καὶ τὺ,
Ὦ Κρονίδα, διὰ παῖδα βοηνόμον αὐτὸς ἐπλάγχθης;
Εὐνίκα δὲ μόνα τὸν βουκόλον οὐκ ἐφίλασεν,
Ἁ Κυβέλας κρέσσων, καὶ Κύπριδος, ἅ τε Σελάνας.
Μηκέτι μηδὲ σὺ, Κύπρι, τὸν ἁδέα μήτε κατ' ἄστυ
Μήτ' ἐν ὄρει φιλέοις, μώνη δ' ἀνὰ νύκτα καθεύδοις.

V.27. Forte, vox μελικήρω separanda, & legendum, μέλι κηρῶ. v. notas.
V. 39. D. Heinsius conjicit, καὶ εἰς ἅμα ---

ΤΕΛΟΣ.

NOTÆ

IN

BIONIS ET MOSCHI IDYLLIA.

NOTÆ IN BIONIS IDYLLIA.

IDYLLIUM PRIMUM.

EPITAPHIUM ADONIDIS.

IN hoc Idyllio omnes veneres, & gratias, quæ hujusmodi poëma ornare possint, conjunctas licet admirari. Sensus venustissimi, affectus pathetici, & vehementes, elocutionis curiosa felicitas, & quicquid animum in poesi capit, lectorem simul feriunt: musicus verborum præcipue delectus, delicata positio, numerosa & dulcis in versibus variatio, cum gratâ pausarum harmoniâ, auribus adblandiuntur. Non immeritò igitur hoc Idyllium viri omnis ævi doctissimi inter perfectissimas antiquitatis reliquias posuerunt. LONGOPETRÆUS.

V. 4. ——— καὶ πλατάγησον
Στήθεα ——— Ovid. Met. Lib. 10. fab. 12.

——— utque æthere vidit ab alto
Semianimem, inque suo jactantem sanguine corpus,
Desiliit: pariterque sinus, pariterque capillos
Rupit, & indignis percussit pectora palmis.

Illud *capillos rupit* Bionis λυσαμένα πλοκαμῖδας (v. 20.) convenit.

V. 7. ——— μηρὸν ὀδόντι
Λευκῷ λευκὸν ὀδόντι τυπεὶς ———

Hic de re agitur gravissima: miser Adonis, ipsi Veneri carissimus, ægrè animam trahens, & jam jam moriturus, in suo sanguine, corpus pulcherrimum jacet volutans,

——— Dente album jacet heu! femur ictus
Albo heu! Dente album femur ———

Sed

Sed qualis hæc Antithesis! albo dente! album femur! Utinam Bion non ita scripsisset! & cur ita Bionem scripsisse judicaremus? Certè lusus iste in verbis ineptus, puerilis, & Bione omninò indignus videtur. Quid si legeremus?

Κεῖται καλὸς Ἄδωνις ἐπ' ὤρεσι, μηρὸν ὀδόντι
Λυγρῷ λευκὸν ὀδόντι τυπεὶς ———

Scribam non nimis diligentem vocum simili sono, aut dictantem literarum non dissimili ductu falli posse nemo negârit: sed cum nullâ librorum auctoritate nitatur hæc conjectura: & Bionem vitiosè posse scripsisse non sit omninò impossibile, nil pro certo affirmare licet: quanquam multò levioribus adducti rationibus in veterum scriptis corrigendis majores mutationes non sine plausu viri doctissimi sæpè fecerunt.

V. 10. ——— *ὑπ' ὀφρύσι δ' ὄμματα ναρκεῖ,*
Καὶ τὸ ῥόδον φεύγει τῶ χείλεος.

Editio Fulvii Ursini *χείλευς*: minus numerosè. Gemina fere descriptio apud Heliodorum Lib. 3. in extremo. *Ἐδεδούλωτο μὲν ὁλοσχερῶς τῷ πάθει, καὶ τῶν τε παρειῶν ἤδη τὸ ἄνθος ἔφευγε, καὶ τὸ φλέγον τοῦ βλέμματος καθάπερ ὕδασιν ἐῴκει τοῖς δάκρυσιν ἀποσβεννύμενον. Inserviebat autem omnino huic affectui, & jam genas flos reliquit, & igneus splendor vultûs, quasi aquis, videbatur lacrymis extinctus.*

Ovid. Met. Lib. 3. fol. 6.

Et neque jam color est misto candore rubori,
Nec vigor, & vires, & quæ modo visa placebant.

Seneca Hyppolit. v. 375. Ed. Gron.

——— non idem vigor,
Non ora tingens NITIDA purpureus rubor:
Populatur artus cura: jam gressus tremunt,
Tenerque NITIDI corporis cecidit decor:
Et qui tenebant signa Phœbææ facis
Oculi, nihil gentile nec patrium micant.

Ubi prò *Ora nitida*, mallem *Ora nivea*: sequitur enim mox *nitidi corporis*. Niveus Epitheton poetis usitatissimum. Opponuntur inter se *nivea Ora* & *purpureus Rubor*. Sic Bion in Epithalamio Achillis, & Deidamiæ, v. 18.

——— *καὶ τόσον ἄνθος*
Χιονέαις πόρφυρε παρειῆς.

Musæus

Musæus de Amore Herûs & Leandri: v. 58.

Ἄκρα δὲ χιονέων φοινίσσετο κύκλα παρειῶν.

Summi vero nivearum rubebant circuli genarum.

Statius Achilleid. Lib. I.

——niveo natat ignis in ore
Purpureus. ——

V. 11. ——ἀμφὶ δὲ τήνῳ
Θνάσκει καὶ τὸ φίλημα, τὸ μήποτε Κύπρις ἀφήσει.

Sic v. 46.

Ἔγρεο τυτθὸν, Ἄδωνι, τὸ δ' αὖ πύματόν με φίλασον,
Τοσσοῦτόν με φίλασον, ὅσον ζώει τὸ φίλημα·
Ἄχρις ἀπὸ ψυχῆς ἐς ἐμὸν στόμα, κ' εἰς ἐμὸν ἧπαρ
Πνεῦμα τεὸν ῥεύσῃ, τὸ δὲ σεῦ γλυκὺ φίλτρον ἀμέλξω,
Ἐκ δὲ πίω τὸν Ἔρωτα· φίλημα δὲ τοῦτο φυλάξω,
Ὡς αὐτὸν τὸν Ἄδωνιν· ἐπεὶ σύ με δύσμορε φεύγεις.

Huc alludit Moschus in Epitaphio Bionis v. 69.

Ἁ Κύπρις φιλέει σε πολὺ πλέον, ἢ τὸ φίλημα,
Τὸ πρώαν τὸν Ἄδωνιν ἀποθνάσκοντα φίλασε.

Theocrit. Idyll. 3. v. 47. eandem habet ἔννοιαν.

Τὰν δὲ καλὰν Κυθέρειαν ἐν ὤρεσι μᾶλα νομεύων
Οὐχ οὕτως ὥδωνις ἐπὶ πλέον ἄγαγε λύσσας,
Ὥστ' οὐδὲ φθίμενόν μιν ἄτερ μαζοῖο τίθητι;
Formosam vero Venerem in montibus oves pascens
Nonne adeò Adonis in tantam adegit rabiem doloris,
Ut ne mortuum quidem illum à suo amplexu dimittat? Longop.

V. 18. - Κεῖνον μὲν περὶ παῖδα φίλοι κύνες ὠρύσαντο·

Similis affectus apud Senecam Hyppolit. v. 1108.

*Mæstæ*que domini membra vestigant canes.

V. 14. Εἶδεν—— F. Ursini Editio habet οἶδεν.

V. 23. ——Αἷμα δρέποντα.

Elegans locutio.

V. 25. Ἀσσύριον βοόωσα πόσιν.

Cinyræ, & Myrrhæ filius erat Adonis; Cinyram verò alii Cypri, & Arabiæ, alii Assyriæ regem tradunt. Longop.

V. 26.

V. 26. Ἀμφὶ δέ μιν μέλαν αἷμα παρ' ὀμφαλὸν ᾐωρεῖτο.

——— Cruor emicat alte;
Non aliter quam cum vitiato fistula plumbo
Scinditur, & tenues, stridente foramine, longe
Ejaculatur aquas, atque ictibus aëra rumpit
Ovid. Met. Lib. 4. fab. 4.

Hoc omne una voce ᾐωρεῖτο inclusit Bion.

V. 28. Αἴ αἴ τὰν Κυθέρειαν.

Sic infra αἴ τὸν Ἄδωνιν. Alludit Poeta ad festi ritum: talia enim à mulieribus tunc lugubri voce cantari solebant. Aristophanes in Lysistrat. ——— Ἡ γυνὴ δ' ὀρχουμένη

Αἴ αἴ Ἄδωνιν, φησιν. ———

——— *Mulier verò saltans,*
Heu, heu Adonin, dicit. ——— LONGOP.

Ibid. Αἴ αἴ τὰν Κυθέρειαν, ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.

Hæc verba variè possunt intelligi, vel de Venere ipsâ, ut Amores cum illâ lamentari dicantur: vel ad fœminam canentem referri, ut dicat, *Ah Venus! ah Venus! mecum adlamentantur Amores, & dicunt etiam Ah Venus! ah Venus!* — Alii sic interpretantur (sublato scilicet puncto post Κυθέρειαν; & ita edidit F. Ursinus) *Ah! ah miseram Venerem Amores cum gemitu lamentantur.* Sed hæc expositio paulum durior videtur. Partim è LONGOP.

V. 31. Κάτθανε. Vide Not. in v. 11. Moschi Epitaph. in Bionem.

V. 33. Ὤρεα πάντα λέγοντι, καὶ αἱ δρύες, Αἴ τὸν Ἄδωνιν.

Sic Moschus in Epitath. Bionis:

Νῦν φυτά μοι μύρεσθε, καὶ ἄλσεα νῦν γοάοισθε.

Virgilius Ecl. 5. v. 27.

Daphni, tuum Pœnos etiam ingemuisse leones
Interitum *montesque feri, sylvæque loquuntur.*

Eclog. 19. v. 14.

Illum etiam lauri, illum etiam flevêre myricæ
Pinifer illum etiam solâ sub rupe jacentem
Mænalus, & gelidi fleverunt saxa Lycæi.

Nonnus Lib. 15.

Ἡ γάμον ἐχθαίρουσα κινύρετο παρθένος ἠχώ·
Καὶ δρύες ἐφθέγξαντο, τί σοι πόσον ἤλυθε, βοῦτα;

Nuptias

Nuptias odio habens dolebat virgo Echo:
Et quercus dixerunt, quid tibi tantum malum *venit, bubulce?*

V. 33. Καὶ ποταμοὶ κλαίοντι ———

Καὶ ποταμοὶ κλαίοντι τὸν ἱμερόεντα Βίωνα· Mosch. Epit. Bion. v. 2. & v. 28.
——— αἵ τε κατ' ὕλαν
Κρανίδες ὠδύραντο, καὶ ὕδατα δάκρυα γέντο. — Ubi vide notas.

V. 34. Ἄνθεα δ' ἐξ ὀδύνας ἐρυθραίνεται ———

Aliæ Editiones habent ἐρυθαίνεται· F. Ursini, E. Vignon, B. Vulcanii lectionem sequor: sed non multum refert. — Moschus in Epitaph. Bionis v. 4.

Ἄνθεα νῦν στυγνοῖσιν ἀποφθίνοιτε κορύμβοις·
Νῦν ῥόδα φοινίσσεσθε τὰ πένθιμα, νῦν ἀνεμῶναι.

V. 35. ——— ἁ δὲ Κυθήρα.

Poeta scitè veram, & personatam Venerem confundit. Nam ad veram Venerem minus propriè adhibentur verba αἰάζει, & ἀνὰ πτόλιν. Illud αἰάζει insano dolori veræ Veneris minus convenit: ficto personatæ Veneris optimè; quoniam hæ querelæ aut integræ, aut saltem ex parte decantabantur. Si autem Bion de urbe loco, ubi occisus fuit Adonis, vicinâ loqui voluisset, nominâsset eam, nec voce adeò indiscretâ, usus fuisset. Talia nomina non nisi rebus iis, apud quos scripsit, aut loquitur aliquis, satis notis, & quas appellatione particulari designare non opus erat, tribuuntur. Siculi, inter quos vitam agebat Bion, Syracusas, *Urbem*, τὴν πόλιν, & Siciliam, *Insulam*, τὴν νῆσον, κατ' ἐξοχὴν nominabant. Pleraque è Longop. Cæterum Versus hi in omnibus Editis, quasi qui secundus ab hoc intercalaris fuisset, interpunguntur. Malè: nam hæc verba, (Αἴ αἴ τὰν Κυθέρειαν· ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις·) sunt ex personâ Veneris dolentis, uti ex orationis serie, & versu sequenti,

Ἀχὼ δ' ἀντεβόασεν, ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις,

liquidò constat. Quare, Hypodiastolen post αἰάζει, & mox post Ἄδωνις posuimus, ubi aliis plena ponitur post utrasque Voces Distinctio.

V. 41. Ὡς ἴδεν, ὡς ἐνόησεν ———

Similis ferè descriptio apud Ovidium Metamorph. Lib. 4. fab. 4. nec minus tenera, & pathetica.

Sed postquam remorata suos cognovit amores,
Percutit indignos claro plangore lacertos:
Et laniata comas: amplexaque corpus amatum,

Vulnera ſupplevit lacrymis; fletumque cruori
Miſcuit, & gelidis in vultibus oſcula figens,
Pyrame, clamavit, quis te mihi caſus ademit?
Pyrame, reſponde, tua te cariſſima Thisbe
Nominat, exaudi, vultuſque adtolle jacentes.
Ad nomen Thisbes oculos jam morte gravatos
Pyramus erexit, viſâque recondidit illâ.

Nobiliſſimus profectò locus, & in quo verum Ovidii ingenium, eluceſcit, quod nullis antiquorum, ni deſidiâ naturali eſſet præpeditum, ceſſiſſet.

V. 46. —— τὸ δ' αὖ πύματόν με φίλησον.

Præter versûs hujuſce ſenſum naturalem alius eſt longè pulchrior. Alludit Poeta ad ultimum illud oſculum morienti cuivis cariſſimo dari ſolitum. Oſculum hoc inter præcipua morientibus officia præſtanda numerabatur: & veteres cum extremo amici ſui ſpiritu animam etiam ſe haurire, & excipere credebant: uti ex ſeqq. Bionis verſibus conſtat.

Ἄχρις ἀπὸ ψυχῆς ἐς ἐμὸν στόμα, κ' εἰς ἐμὸν ἧπαρ
Πνεῦμα τεὸν ῥεύσῃ, τὸ δὲ σεῦ γλυκὺ φίλτρον ἀμέλξω.

Sic apud Virgilium Æneid. Lib. 4. v. 684. Anna Didûs ſoror
—— extremus ſiquis ſuper halitus errat,
Ore legam. ——

& Alcmena apud Senecam Hercule Oetæo v. 1339.
Ubi natus? ubinam eſt? certa ſi viſus notet,
Reclivis ecce corde anhelanti æſtuat.
Gemit: peractum eſt: membra complecti ultima,
O nate, liceat! *Spiritus fugiens meo*
Legatur ore! Brachia in amplexus cape.

M. Tullius in Verrinis: *Ut extremum filiorum ſpiritum ore excipere liceret.* Adi, ſi libeat, Cerdanum in Virgilii locum ſuprà adductum, ubi moris hujus aliqua etiam apud Græcos veſtigia citat. Pleraque è Longop.

U. 46. Ἔγρεο τυτθὸν, Ἄδωνι, τὸ δ' αὖ πύματόν με φίλησον,

Non omninò abſimilis apud Petronium locus, ubi, tempeſtate truculentiſſimâ omnibus jam, jam perituris, hæc, Gitonem amplexus, flenſque, inquit Encolpius, "Et hoc à Diis meruimus, ut nos ſolâ morte "conjungerent; ſed non crudelis fortuna concedit. Ecce jam ratem "fluctus

" fluctus evertet. Ecce jam amplexus amantium iratum dividet mare.
" *Igitur si verè Encolpion dilexisti, age, da oscula, dum licet, & ulti-*
" *mum hoc gaudium fatis properantibus rape.*" Çap. 114.

V. 49. Ἄχρις ἀπὸ ψυχῆς ἐς ἐμὸν στόμα, κ' εἰς ἐμὸν ἧπαρ
Πνεῦμα τεὸν ῥεύσῃ ———

Similis affectus licet à causâ diversâ apud Manilium Lib. 5. v. 623.

Pernoctesque patres cupiant extrema suorum
Oscula, & in proprias animam transferre medullas.

Vetus Poeta in Catalect.

Jungere & innumeras nexa per ora animas.

Propert. Lib. 1. Eleg. 13. v. 17.

Et cupere aptatis animam deponere labris.

Ita rectè emendavit Burmannus: vulgo, *aptatis.* — Phavorin. τί γὰρ ἄλλο ποιοῦσιν οἱ τὰ στόματα φιλοῦντες ἢ συνάπτουσι τὰς ψυχάς; *quid enim aliud faciunt ora jungentes, quam connectunt animas?* — Aristænet. Lib. 2. Epist. 19. Οὐ μόνον στέρνῳ ἁρμόζοντες, ἀλλὰ καὶ φιλήμασιν ἐπισυνάπτοντες τὰς ψυχάς· τοῦτο γὰρ φίλημα δύναται, καὶ τοῦτό ἐστιν ὃ βούλεται· σπεύδουσιν αἱ ψυχαὶ διὰ τῶν στομάτων πρὸς ἀλλήλας, καὶ περὶ τὰ χείλη συναντῶσι· καὶ ἡ μῖξις αὕτη γλυκεῖα γίνεται τῶν ψυχῶν. *Non solum pectore cohærentes, sed & osculis conjungentes animas: hoc enim osculum valet, & hoc est, quod petit; festinant animæ per ora invicem, & circà labra coeunt: & hinc dulcis illa animarum fit commixtio.*

Videsis Petron. c. 132. Claudian. Fescennin. v. 120. Catull. ad Theotimum, Macrob. Lib. 2. cap. 2. Gellium Lib. 11. cap. 19. Theocrit. Oarist. v. 61. & Passeratium, & Brouckhusium in Propert. suprà citatum.

Ibid. ——— ἧπαρ

Veteres jecur amoris sedem statuêre, quia ibi esse officinam sanguinis, unde materia seminis oritur, crediderunt. Testantur hoc isti antiqui versiculi:

Cor sapit, & pulmo loquitur, fel commovit iras,
Splen ridere facit, cogit amare jecur.

V. 50. Ἐκ δὲ πίω τὸν Ἔρωτα ———

Virgil. Æneid. Lib. 1. v. 749.

Nec non & vario noctem sermone trahebat
Infelix Dido, *longumque bibebat Amorem.*

Scitè ludit Auctor Epigramm. Antholog. Lib. 7. ad finem.

Κούρη τίς μ' ἐφίλησε ποθέσπερα χείλεσιν ὑγροῖς·
Νέκταρ ἦν τὸ φίλημα· τὸ γὰρ στόμα Νέκταρος ἔπνει·
Νῦν μεθύω τὸ φίλημα, πολὺν τὸν ἔρωτα πεπωκώς.
Virgo quædam me osculata est herì humidis Labris:
Nectar erat osculum: nam os Nectar olebat:
Nunc osculo ebrius sum, multo epoto amore.

Vide Anacreontis Od. 52. Edit. Barnes. quæ rectius tamen tribuitur Juliano Ægyptio.

V. 53 —— καὶ ἔρχεαι εἰς Ἀχέροντα
Καὶ στυγνὸν βασιλῆα, καὶ ἄγριον ——

Virgil. Georg. 4. v. 467.

Tænarias etiam fauces, alta ostia Ditis,
Et caligantem nigrâ formidine lucum
Ingressus, Manesque adiit, Regemque tremendum,
Nesciaque humanis precibus mansuescere corda.

V. 54. ———— ἁ δὲ τάλαινα
Ζώω, καὶ θεὸς ἐμμί, καὶ οὐ δύναμαί σε διώκειν.

Juturna apud Virgilium sic de Jove conqueritur Æneid. Lib. 12. v. 879.

Quo vitam dedit æternam? cur mortis adempta est
Conditio? possem tantos finire dolores
Nunc certè, & misero fratri comes ire per umbras,
Jam mortalis ego.

Inachus apud Ovid. Med. 1. fab. 10. citante Longop.

Nec finire licet tantos mihi morte dolores:
Sed nocet esse Deum: præclusaque janua leti
Æternum nostros luctus extendit in ævum.

Adamus apud Miltonum nostratem:

———— Why delays
His hand to execute, What his decree
Fix'd on this day? Why do I over-live?
Why am I mock'd with death, and lengthen'd out
To deathless pain. ——— P. L. B. 10. v. 771.

V. 56. —— τὸ δὲ πᾶν καλὸν ἐς σὲ καταῤῥεῖ ——

Henricus Stephanus vertit, *Et quicquid pulchrum est ad te devolvitur.* Rectè, & quin genuinam lectionem præ oculis habuerit, nullus dubito;

bito: licet vitiosè ediderit ἐς σὲ, καὶ ἄρη. F. Urſini, & aliæ deinceps editiones rectè habent καταῤῥεῖ· quas cum non vidiſſet B. Vulcanius, locum corruptum arbitratus, ex conjecturâ edidit — ἐς σὲ καὶ Ἄδων. Nullâ neceſſitate; ſi modo alias Editiones conſuluiſſet. Exhinc non uni, aut alteri Editioni fidendum apparet, ſed ſi quid ſcire velimus, Exemplarium copiam nobis eſſe comparandam. — Cæterum LONGOP. hæc de Adonide interpretatur, ut ſit: *O Proſerpina ſponſum meum accipe. Ut tua meæ ſors longè anteponenda! quicquid autem ille* (Adonis) *pulchri habet, ad te deſcendit.* — Peſſimè, & contra linguæ Græcæ genium, ut cuivis doctiori apparet. Illud τὸ δὲ πᾶν καλὸν nunquam ad Adonim poteſt referri: nec Græcus quiſquam ſcriptor dixiſſet, opinor, τὸ πᾶν καλὸν Ἀδώνιδος, pro — ὁ κάλλιστος Ἄδωνις· nec ſi ita dici potuiſſet, hoc loco quidvis momenti haberet: nam hoc conceſſo, dictum oportuit, τὸ δὲ οἱ πᾶν καλὸν κ. τ. λ. Prætereà hæc expoſitio coactior, & paulùm ſubtilior: vulgata naturalis, ideòque vera. --- Sic Catullus, citante LONGOP.

At vobis malè ſit malæ tenebræ
Orci, quæ omnia bella devoratis,
Tam bellum mihi paſſerem abſtuliſtis.

Quem huc reſpexiſſe non eſt dubitandum. Paulò latius dixit Ovidius Metamorphoſeωn Lib. 10. fab. 10. ubi Orphea inferni mundi regem, & Reginam ita compellantem inducit.

—— O poſiti ſub terrâ numina mundi
In quem recidimus quidquid mortale creamur.

V. 58. ———— Θνάσκεις, ὦ τριπόθητε.

Theocrit. Syracuſ. v. 56. -- ὁ τριφίλατος Ἄδωνις. Utrumque eodem dicitur modo, quo -- *ô terque quaterque beati.* — Non, quod Scholiaſtes in Theocritum fabulatur, quia Adonis amatus fuit à Jove, Venere, & pinâ. Vix alibi à Jove amatum leges. Partim è LONGOP.

V. 60. Σοὶ δ᾽ ἄμα κεστὸς ὤλωλε.

Ita Veneris ceſtum deſcribit Homerus Iliad. 14. v. 214.

Ἦ, καὶ ἀπὸ στήθεσφιν ἐλύσατο κεστὸν ἱμάντα
Ποικίλον, ἔνθα δέ οἱ θελκτήρια πάντα τέτυκτο,
Ἔνθ᾽ ἔνι μὲν φιλότης, ἐν δ᾽ ἵμερος, ἐν δ᾽ ὀαριστὺς,
Πάρφασις, ἥτ᾽ ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων.

Dixit,

Dixit, & à pectoribus solvit acu-pictum cingulum
Varium, in eo autem sibi delinamenta omnia inclusa erant,
Ibi inerat amor, inerat desiderium, inerat & amantium colloquium,
Blandiloquentia scilicet, quæ furtim surripit mentem etiam pruden-
tium. LONGOP.

V. 61. — Καλὸς ἐὼν ϑοσῦναι ἔμμεναι ϑηρσὶ παλαίειν;
Nonnus Lib. 41. Dionysiac. Adonim à Marte zelotypo, qui apri formam induisset, occisum fabulatur.

——— ἐπεὶ συὸς εἰκόνι μορφῆς
Ἄρης καρχαρόδων ϑανατηφόρον ἰὸν ἰάλλων
Ζηλομανὴς ἤμελλεν Ἀδώνιδι πότμον ὑφαίνειν.
——— *postquam suis imagini formæ*
Mars validos dentes habens mortiferum telum emittens
Zelo furiosus voluit Adonidi interitum texere.

Sanctus etiam Cyrillus in Isaiam Lib. 2. t. 3. eandem narrat historiam.
LONGOP.

V. 66. Αἷμα ῥόδον τίκτει, τὰ δὲ δάκρυα τὰν Ἀνεμώναν.
Plerique auctores dicunt non rosam, sed anemonem natam esse ex sanguine Adonidis. Vide Scholiast. in Theocriti Idyll. 5. v. 92. LONGOP.
Ovid. Met. Lib. 10. fab. 12.

At cruor in florem mutabitur : —
Sic fata cruorem
Nectare odorato spargit: qui tactus ab illo
Intumuit; sic ut pluvio pellucida cœlo
Surgere bulla solet: nec plenâ longior horâ
Facta mora est; cum flos è sanguine concolor ortus;
Qualem, quæ lento celant sub cortice granum,
Punica ferre solent: brevis est tamen usus in illis
Namque malè hærentem, & nimiâ levitate caducum
Excutiunt idem, qui præstant nomina, venti.

Apthonius in Progymn. Rhet. rosam è cruore, qui è Veneris plantâ (dum inter dumeta Adonim quærens vagaretur) vulneratâ manabat, ortam tradit.

V. 68. Μηκέτ' ἐνὶ δρυμοῖσι τὸν ἀνέρα μύρεο, Κύπρι.
Sic suprà -- ἀνὰ δρυμὼς ἀλάληται Πενθαλέα. --- Theocritus Idyl. 20. v. 34. Venerem sylvas doloris sui testes adhibuisse, quoniam olim voluptatum suarum consciæ fuissent, innuit. Οὐκ

Οὐκ ἔγνω δ' ὅτι Κύπρις ἐπ' ἀνέρι μήνατο βούτᾳ,
Καὶ Φρυγίης ἐνόμευσεν ἐν ὤρεσιν· αὐτὸν Ἄδωνιν
Ἐν δρυμοῖσι φίλασε, καὶ ἐν δρυμοῖσιν ἔκλαυσεν.
Neque scit, quod Venus amore bubulci insanivit,
Et in Phrygiæ montibus unà pavit: ipsumque Adonim
In sylvis amavit, in sylvis deploravit. LONGOP.

V. 69. Ἐσ' ἀγαθὰ στιβάς, ἔστ' Ἀδώνιδι φυλλὰς ἑτοίμα.
In festis istis Adonidem personatum in lecto superbo locabant: Theocr. Syrac. v. 125.

Πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω μαλακώτεροι ὕπνω·
Ἔστρωται κλίνα τῷ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα·
Τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχυς Ἄδωνις.
Et purpurei tapetes in superiore parte, molliores somno:
Stratus est alius torus Adonidi pulchro:
Alterum tenet Venus, alterum formosus Adonis. LONGOP.

Editio Ursini φυλλὰς ἑτοίμα, habet στιβὰς ἑτοίμα· & in v. 77. pro μύρτοισιν, habet μύροισιν. Utrumque preli errato ejusdem generis.

V. 73. Τοῖς μετὰ σεῦ ἀνὰ νύκτα τὸν ἱερὸν ὕπνον ἐμόχθει ---
Ὕπνον ἐμόχθειν est singularis quædam locutio, quam vix alibi invenias. Nocturnas Veneris, & Adonidis voluptates castissimis verbis designat poeta.

V. 74. Παγχρυσέῳ κλιντῆρι πόθει καὶ στυγνὸν Ἄδωνιν·
i. e. cum autem Adonim in aureâ culcitrâ depones, gaudia, quæ ibi tecum capiebat, in mentem revoca, & amissum maritum, *miserum Adonim desidera:*

Hîc fuit, hîc jacuit, thalamo requievimus illo,
Hîc mihi lascivâ gaudia nocte dedit.

Ovid. de Rem. Amor. lib. 2. v. 727.

V. 75. Βάλλε δέ νιν στεφάνοισι, καὶ ἄνθεσι.
Mortuos coronare solebant veteres. Sic apud Eurip. in Phœniss. Creon de Polynice loquens, (v. 1626.)

Ὃς ἂν νεκρὸν τὸν δ' ἢ περιστέφων ἁλῷ
Ἢ γῇ καλύπτων θάνατον ἀνταλλάξεται.
Quicunque deprehensus fuerit hunc mortuum aut coronans,
Aut terra tegens, morte luet.

Sic

Sic & idem Poeta in Hercule furente, v. 525.

--- Τί χρῆμα; τέκν' ὁρῶ πρὸ δωμάτων
Στολμοῖσι νεκρῶν κρᾶτας ἐξεστεμμένα.
--- *Quid rei est? video liberos ante domum*
Apparatu mortuorum capita coronatos.

Vide etiam, si plura vis, Chionis epistolam ad Platonem. Hujus moris hanc causam affert Clemens Alexandrinus Στρωμ. lib. 3. cap. 8. Ἀοχλήτου δ' ἀμεριμνίας ὁ στέφανος σύμβολον· ταύτῃ καὶ τοὺς νεκροὺς καταστεφανοῦσιν. *Imperturbatæ tranquillitatis corona est symbolum: ob hanc causam mortuos coronant.* Longop.

V. 78. ——— τὸ σὸν μύρον ὤλετ' Ἄδωνις.

Hoc nomen (μύρον) apud Græcos amantibus compellatio fuit familiaris. Sic vetus Epigramma,

Πέμπω σοι μύρον ἡδὺ, μύρῳ τὸ μύρον θεραπεύων·
Ὡς Βρομίῳ σπένδων νᾶμα τὸ τοῦ Βρομίου.
Mitto tibi unguentum suave, unguento unguentum præbens:
Ut Baccho libans laticem Bacchi.

Hic vero μύρον fœminæ nomen non fuisse (quod aliquis forsan objecerit) ex alio liquet Epigrammate.

Ἡ δὲ πάρος σε καλοῦσα μύρον, καὶ τερπνὸν Ἄδωνιν
Μηνοφίλα, νῦν σοι τ' οὔνομα πυνθάνεται.
Quæ olim te unguentum suum vocabat, & dulcem Adonim
Menophile, nunc te nomen tuum rogat.

Et apud Plautum Mostellar. Ac. 1. Sc. 3. Philematio roganti, *Vin' unguenta?* lepidè respondet Philolaches amator, *Quid opus est? cum Stactâ accubo.* Nec tales appellationes cuivis, qui alias multò magis auribus nostris insolentes apud Comicos legerit, admirationi erit. Plautus Asinar. Act. 3. Sc. 3.

Philem. - Da meus ocellus, da mea rosa, da mî anime, da mea voluptas,
Leonida, argentum mihi, ne nos disjunge amantes.
Leon. - Dic igitur me tuum passerculum, gallinam, coturnicem,
Agnellum, hædillum me tuum dic esse, vitellum.

Et mox:

Philem. - O Libane, ócellus aureus, donum, decusque amoris,
Amabo, faciam quod voles: da isthic argentum nobis.

Lib.

Lib. - Dic igitur me anaticulam, columbam, vel catellum,
Hirundinem, monedulam, passerculum pusillum.

Pleraque è Longop.

V. 80. —'Αμφὶ δέ μιν κλαίοντες ἀναστενάχουσιν Ἔρωτες

Imitatus est Moschus in ipsius Bionis Epitaphio v. 68.

Καὶ γοερὸν περὶ σῆμα τεὸν κλαίουσι Ἔρωτες.

Cæterum (ut notavit Longopetræus) in Adonidis pompâ funebri ficti Amores nunquam omittebantur. Theocrit. Syrac. v. 119.

Χλωραὶ δὲ σκιάδες μαλακῷ βρίθοντι ἀνήθῳ
Δέδμανθ'· οἱ δέ τε κῶροι ὑπερπωτῶνται Ἔρωτες.
Viridia quoque umbracula molli tecta anetho
Extructa sunt, & pueri supervolitant Amores.

V. 81. Κειράμενοι χαίτας ἐπ' Ἀδώνιδι· —

Evulsos, ac tonsos, rasosque crines in funebri luctu solebant mortuis offerre: & super ipsorum pectora inhumandos, si inhumaretur cadaver, cremandos, si cremaretur, vel super tumulos ponere, vel etiam rogo injicere parentandi gratiâ. Et hic quidem vetustissimus fuit mos. Homer. Odyss. 4. v. 197.

Τοῦτό νυ καὶ γέρας οἶον ὀϊζυροῖσι βροτοῖσι
Κείρασθαί τε κόμην, βαλέειν τ' ἀπὸ δάκρυ παρειῶν.
Illud certè munus est miserorum mortalium
Tondereque comas, profundereque lacrymas à genis.

Iliad. ψ. v. 141. de Achille.

Στὰς ἀπάνευθε πυρῆς ξανθὴν ἀπεκείρατο χαίτην·
——— ἐν χερσὶ κόμην ἑτάροιο φίλοιο
Θῆκεν. ———
Stans seorsim à pyra flavam abscidit comam:
——— in manibus comam dilecti sodalis
Posuit. ———

Et supra de Myrmidonum exercitu v. 135.

Θριξὶ δὲ πάντα νέκυν καταείνυον, ἃς ἐπέβαλλον
Κειρόμενοι. ———
Capillis vero totum mortuum tegebant, quas injiciebant
Tondentes. ———

Sophocles Electr. v. 450.

——— Σὺ δὲ

Τεμοῦσα κρατὸς βοστρύχων ἄκρας φόβας,
Κἀμοῦ ταλαίνης, σμικρὰ μὲν τάδ', ἀλλ' ὅμως
Ἅχω, δὸς αὐτῷ τήνδ' ἀλιπαρῆ τρίχα.
——— *Tu verò,*

Præcide de capite tuo cincinnorum summas comas,
Meique miseræ (parva quidem hæc sunt, quæ tamen
Habeo omnia) & patri da squalidum hunc capillum.

Ubi aliam elegantem lectionem refert Scholiastes, τήνδε λιπαρῆ τρίχα, comæ enim parentandi causa tondebantur. Ipse Sophocles vocat, ἱκτήριον θησαυρὸν, *supplicantium thesaurum*, in Ajace Flag. v. 1194. Elegans etiam vulgaris lectio. Utra sit verior, statuant eruditiores. Petron. cap. 111. de matronâ Ephesiâ, --- laceravit vehementius pectus, ruptosque crines super pectus jacentis imposuit. ——
Vide, si libeat, Callimach. Hymn. in Dian. v. 126. & interpretes ibi: Statium Theb. lib. 6. v. 144. Dionys. Halic. lib. 2. de Virginiæ funere, Saphûs Epigram. 2. Ovid. Met. lib. 3. fab. 6. v. 105.

V. 83. ——— ὃς δὲ λέβησι
Χρυσείοις φορέησιν ὕδωρ, ὁ δὲ μηρία λούει.

Sic apud Virgilium Anna Didûs soror: Æneid. lib. 4. v. 683.
——— Date vulnera lymphis
Abluam ———

& mater Euryali Æn. 9. c. 486. queritur, -- *nec vulnera lavi.* Nec aqua ad vulnus solum, sed ad totum corpus lavandum afferebatur. Longop.
Virg. Æn. 6. v. 218.

Pars calidos latices, & ahena undantia flammis.
Expediunt: corpusque lavant frigentis, & ungunt:
Fit gemitus: tum membra toro defleta reponunt,
Purpureasque super vestes, velamina nota,
Conjiciunt. ———

Quæ ex Homero sumpsit Iliad. 18. v. 349.

Αὐτὰρ ἐπειδὴ ζέσσεν ὕδωρ ἐνὶ ἤνοπι χαλκῷ
Καὶ τότε δὴ λοῦσάν τε, καὶ ἤλειψαν λίπ' ἐλαίῳ·
Ἐν δ' ὠτειλὰς πλῆσαν ἀλείφατος ἐννεώροιο·
Ἐν λεχέεσσι δὲ θέντες, ἑανῷ λιτὶ κάλυψαν
Ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, καθύπερθε δὲ φάρεϊ λευκῷ.

Ut

Ut verò fervefacta est aqua in sonoro ære,
Tum statim laveruntque, & unxerunt pingui oleo:
Vulnera autem repleruni unguento novenni:
In lectis verò positum tenui linteo texerunt
Ad pedes à capite: desuper autem, pallâ candidâ.

Vide etiam Iliad. ω'. v. 587. Ordo talis fuit. 1. Aquis calidis cadaver lavabant: 2. unguento ungebant: 3. in toro, lecto è stragulis, ac vestibus congesto locabant. Singula hæc licet non ordine memorat Bion. Ablutionibus & unctionibus mortuorum usi sunt Hebræi ab omni ævo: qui ritus posteà à plerisque populis receptus, & ab Ægyptiis exenteratione, & operosissimis condituris auctus. Vide Genes. cap. 50. v. 26.

V. 85. Ὃς δ' ὄπισθεν πτερύγεσσιν ἀναψύχει τὸν Ἄδωνιν.

Eædem Anacreonti Ἔννοιαι, Od. 7.

Κραδίη δὲ ῥινὸς ἄχρις
Ἀνέβαινε, κ' ἂν ἀπέσβην·
Ὁ δ' Ἔρως μετώπα σείων
Ἁπαλοῖς πτεροῖσιν εἶπεν. ---
Cor inde meum narem usque
Ascendit, & tantum non sum extinctus:
Cupido verò mihi frontem ventilans
Mollibus suis pennit, dixit. —

V. 92. ——— ἐν ἀλλήλῃσι λέγοισαι.

F. Ursini editio habe ἀλλήλοισι· vitiosè.

V. 94. Καὶ Μοῖραι τὸν Ἄδωνιν ἀνακλαίουσιν Ἄδωνιν,
Καί μιν ἐπαείδουσιν.

Huic loco plus quam simplex inesse videtur mendum. De singulis separatim. Primum, Καὶ Μοῖραι τὸν Ἄδωνιν ἐπαείδουσιν. --- Quid cum Musis commercii Parcæ habent? Certè tetrica ista numina carmina calluisse nunquam noveram. Longopetræus, qui hujus objectionis vim percepisset, hæc de cantibus magicis intelligit: & verbum ἐπαείδειν tales cantus significare notat: & multa insuper loca congerit, quibus vulnera cantu magico mederi posse (secundum veterum opinionem) comprobet. Frustrà: & infelici omninò conatu. Quid enim Parcis cum cantu magico? scilicet ut defunctum ad vitam revocarent Adonim! At Parcis vitæ, mortisque potestatem datam nemo nescit. Cur de vitâ eximunt, exemptum carmine magico student revocare? Cur Proserpinam, Dominam

minam ſuam, quæ Adonim amabat, Veneri poſthabuerunt? Jam, credo, legendum eſſe Μοῖσαι omnes vident. Verbum autem ἐπαείδειν, licet *incantare* ſignificet, primo ſenſu ſignificat *accinere*, unde ἐπῳδὴ etiam ſimpliciter pro carmine uſurpatur: vim verbi exprimit vulgata verſio, & *carmine ipſum revocant.* Rectè poſt Amores, Hymenæum, Gratiaſque Muſas memorat Poeta, perpetuas eorum comites. Alludit etiam ſolitâ dilogiâ ad ſuum carmen. --- Sed de hâc re ſatis dictum. Reſtituitur bonus Poetæ ſenſus: ſed elegantiæ parum litatum eſt:

Καὶ Μοῖσαι τὸν Ἄδωνιν ἀνακλαίουσιν Ἄδωνιν.

Jac. Palmerius in Exercitat. Græcis inquit, "ſibi non poſſe perſuadere "ſic inconcinnè ſcripſiſſe Bionem: eam enim hoc loco iterationem τοῦ Ἄδωνιν videri inſulſam, & minimè gratam: conjicit itaque,

Καὶ Μοῖραι τὸν Ἄδωνιν ἀνακλαίουσιν ἐν Ἅδῃ.

Rectè locum corruptum exiſtimavit vir doctus: not ita feliciter emendavit. Flacceſcit enim iſtud ἐν Ἅδῃ· nec Bionem ſapit. Nè dicam quod ſuperiore emendatione admiſsâ, hæc ut cadat neceſſe eſt. Alibi vitium latitare videtur, & illud καί μιν ex gloſſemate textui literis non adeò diſſimili irrepſiſſe: Bionem autem ſcripſiſſe,

Καὶ Μοῖσαι τὸν Ἄδωνιν ἀνακλαίουσιν, Ἄδωνιν
Καλὸν ἐπαείδουσιν

Quæ correctio omnia, clara, & elegantia reddit: & ita iteratio fit pathetica, & grata. ---- His olim ſcriptis, cum ſeriùs in Bonaventuræ Vulcanii editionem incidiſſem, ibi Μοῖσαι editum reperi, cum hâc verſione:

Ipſæ etiam Muſæ, lugubri carmine Adonin
Deflent, & revocant: at non exaudit Adonis.

Cum vero illius lectionis nullam mentionem faciat, licet aliis omnibus editionibus ſit contraria, neſcio an quâ auctoritate fecerit, an ſolum ex conjecturâ.

V. 95. ——— ὁ δ᾽ οὐ φίσιν οὐκ ἐπακούει.
Οὐ μάν, οὐκ ἐθέλει· κώρα δέ μιν οὐκ ἀπολύει.

Vulgo interpretantur, *at ille non exaudit: non ſane, neque vult.* Quam expoſitionem vituperat Longopetræus; nam ſi verum fuiſſet Adonim novo Proſerpinæ amori aurem præbuiſſe (quod tamen falſum eſt) nec lucem reviſere voluiſſe, ridiculum foret hoc Veneri in oratione conſolatoriâ apertè dicere. Addit etiam, hanc expoſitionem Græ-

cæ linguæ genio adversari (ponendum enim punctulum post ὐ μάν·) at melius & naturæ convenientius exponi, *non quidem non vult*, & hoc particulâ δὲ, qui inter præcedentia, & sequentia oppositionem notat, confirmari. Ratio, quam ex rerum naturâ adduxit, vera, quam ex Græcæ linguæ genio petiit, prorsus falsa. Nam licet apud Latinos duo negativa affirmant, apud Græcos tamen geminata negatio fortius, & elegantius negat. Sic Demosthenes in Mid. ὐ μὰ Δί' ὐχὶ δημοσίᾳ κρίνειν αὐτόν. -- & sexcenta alia loca, quæ supervacaneum esset adducere. Cæterum vir doctus vim verbi ἐθέλω ignorâsse videtur: qui hoc loco idem valet ac δύναμαι. Plato alicubi, τί χρεία ἐδὲν ἐθέλει με διδάσκειν. --- Homerus Iliad. φ'. v. 305.

> Ὡς τοῦ καλὰ ῥέεθρα πυρὶ φλέγετο, ζέε δ' ὕδωρ·
> Οὐδ' ἔθελε προρέειν, ἀλλ' ἴσχετο. ———
> *Sic hujus pulchra fluenta igne ardebant, bulliebatque aqua;*
> *Nec poterat profluere, sed inbibebatur.* ———

Idem suprà v. 219. ejusdem libri utitur verbo δύναμαι.

> Οὐδέ τί πη δύναμαι προχέειν ῥόον εἰς ἅλα δῖαν,
> Στεινόμενος νεκύεσσιν. ———
> *Neque prorsùs aliquú effundere undas in mare vastum,*
> *Angustatus cadaveribus.* ———

Verba igitur δύναμαι, & ἐθέλω sunt ἰσοδυναμοῦντα, quod & confirmat Suidas in verbo ἐθέλω. Unde (ut obiter moneam) nuperus editor frustrà voluit pro θέλεις legere σθένεις apud Sophoclem in Philoctet. v. 727. ubi Pyrrhus cum Philoctetem morbo suo subitò percussum vidisset, ait:

> Ἕρπ' εἰ θέλεις· τί δή ποτ' ὧδ' ἐξ οὐδενὸς
> Λόγου σιωπᾷς, κἀπόπληκτος ὧδ' ἔχῃ;
> *Perge si poteris: quid nunc ob nullam*
> *Causam siles, & ita attonitus stas.*

Scilicet ibi vertendum, *Perge, si poteris*: non ut vulgo, *perge, si vis*: quæ interpretatio virum doctum decepisse videtur. Vox ἐθέλει, uti dixeram, hîc valet idem ac δύναμαι, ac proinde locus ita vertendus, *At ille non exaudit: non sanè, neque potest exaudire: Proserpina autem ipsum non dimittit*. Nec particula δὲ semper oppositionem denotat: aliquando enim ponitur pro γάρ: sic Homerus Iliad. 2. v. 513.

> Οὓς τέκεν Ἀστυόχη, δόμῳ Ἄκτορος Ἀζείδαο,
> Παρθένος αἰδοίη, ὑπερώϊον εἰσαναβᾶσα,

Ἄρηϊ

Ἄρηϊ κρατερῷ· ὁ δέ οἱ παρελέξατο λάθρῃ.

Quos peperit Astyoche, in domo Actoris Azidæ,

Virgo verecunda, cum superiorem partem domûs ascendisset,

Marti forti: hic autem ipsi accubuit furtim.

Recte vertiti *autem*, quâ voce eodem modo utuntur Latini.

V. 97. *Λῆγε γόων, Κυθέρεια, τοσήμερον ἴσχεο κώμων.* Doctissimis viris multum molestiæ facescivit hic locus, dum *κώμων* interpretandum *conviviis* esse crediderunt. Ait Poeta, parce, Venus, lacrymis, & hodie abstine à conviviis: nam te flere, & anno redeunte rursus oportet lugere. Quam malè hæc cohærent, quis non videt? Præterea absurdum dictu fuisset, Venerem in summo luctu conviviis indulgere. Pindarus remotiore significatione *κῶμον* vocat *τὸν μετὰ τῆς χορείας ὕμνον*, & ut Scholiastes interpretatur *τὴν στεφανηφορίαν, ἤγουν τὴν ἐν στεφάνοις ἀνακήρυξιν.* Hesychius verò, & quidem rectissimè *κώμους* interpretatur *ἀσελγῆ ἄσματα, πορνικά· & κῶμος, εἶδος ὀρχήσεως ποιμενικῆς τινος, ἢ μέλους τινός·* quæ significatio huic loco accommodatissima videtur. Quid enim aliud habet hoc Idyllium, quam mollem, & lascivam Adonidis deprædicationem? Et certe *κώμου* significatio latè patet, & generaliter de quicquid ad amatoriam lasciviam pertinet, capitur. Rectè itaque etiam hoc loco ad molles Veneris lamentationes referri potest. Ita Horat. Carm. lib. 2. Od. 9.

——— Desine mollium

Tandem querelarum;

quæ phrasis huic Bionis locutioni planè gemina est: *ἐκ παραλλήλου* verò dictum, *λῆγε γόων*, & *ἴσχεο κώμων*, & unum est explicatio alterius. --- Partim hæc de Vulcanii notis. Vide plura de significatione verbi *κῶμος* in notis nostris ad Moschum, Idyll. 7. v. 4.

V. 98. *Δεῖ σε πάλιν κλαῦσαι, πάλιν εἰς ἔτος ἄλλο δακρύσαι.* Annua hæc festa fuerunt. Ovid. Metam. 10. in extremo.

Questaque cum fatis, & non tamen omnia vestri
Juris erunt, dixit, luctûs monimenta manebunt
Semper, Adoni, mei, repetitaque mortis imago
Annua plangoris peraget simulamina nostri.

Et in Arte Amandi l. 3.

Ut taceam de te, quem nunc quoque luget, Adoni.

Theocrit.

Theocrit. Syracuſ. v. 143.

> Ἵλαθι νῦν, φίλ᾽ Ἄδωνι, καὶ ἐς νέωτ᾽ εὐθυμήσαις.
> Καὶ νῦν ἦνθες, Ἄδωνι, καὶ ὄκκ᾽ ἀφίκῃ, φίλος ἡξεῖς.
> *Sis jam placatus, Adonis, & in futurum annum lætitiam adferas.*
> *Et nunc amicus veniſti, Adoni: & cum redieris, amicus venias.*

Hic obſervandum feſta hæc Judæis non incognita fuiſſe, ut ex cap. 8. Ezekielis apparet: *Et dixit* (Dominus) *ad me: adhuc converſus videbis abominationes majores, quas iſti faciunt. Et introduxit me per oſtium portæ domûs Domini, quod reſpiciebat ad Aquilonem, & ecce ibi mulieres ſedebant plangentes Adanidem.* Sanctum Hieronymum ſolum ex interpretibus verbum Hebræum תמוז Adonidem vertiſſe, cæteroſque idolum quoddam lamentationibus veneratum intelligiſſe ſcio: ſed tamen Theodoretus in locum citatum תמוז, & Ἄδωνιν idem ſignificare tradit: certè Judæos, qui tot à vicinis ſuis religiones ſumpsêre, hanc etiam mutuâſſe probabile videtur. Feſta hæc uſque in ſuum tempus apud Alexandriam celebrata teſtatur Cyrillus in Iſaiam lib. 2. t. 2. Idem Cyrillus illum Iſaiæ verſum cap. 18. explicans, *Qui mittit in mare legatos, in vaſis papyri ſuper aquas*, vel, ut ipſe citavit, ſecundum verſionem ſeptuaginta Interpretum, ὁ ἀποστέλλων ἐν θαλάσσῃ ὅμηρα, καὶ ἐπιστολὰς βιβλίνας ἐπάνω τοῦ ὕδατος, hæc habet. Κέραμον λαβόντες, εἶτα γράφοντες ἐπιστολὴν πρὸς τὰς ἐν Βύβλῳ γυναῖκας, ὡς τοῦ Ἀδώνιδος εὑρεθέντος, καὶ ἐνθέντες αὐτὴν τῷ κεράμῳ, καὶ σφραγίσαντες, καθιᾶσιν εἰς τὴν θάλασσαν, τελετάς τινας ἐπ᾽ αὐτῷ ποιησάμενοι· καὶ, ὥς γε ἔφασκον, αὐτομάτως εἰς Βύβλον ἀπεκομίζετο. κατὰ φανερὰς τοῦ ἔτους ἡμέρας· ὃν δὴ καὶ ἀποδεξάμεναι γυναῖκες τινὲς τῆς Ἀφροδίτης φίλαι, εἶτα λαβοῦσαι τὴν ἐπιστολὴν, ἐπαύοντο τοῦ θρηνεῖν, ὡς εὑρεθέντος παρὰ τῆς Ἀφροδίτης τοῦ Ἀδώνιδος. *Vas figulinum ſumentes, deinde epiſtolam ſcribentes ad fœminas apud Byblum, quaſi Adonis repertus fuerit, immittenteſque vaſi, & firmantes, mari tradunt, ceremonias quaſdam adhibentes: &, ut dicebant, ſponte ſuâ Byblum adfertur certis anni diebus; quem fœminæ quædam Veneri charæ accipientes, & epiſtolam eximentes, lugere deſinunt, quaſi Adonide à Venere reperto.* ——— Oſirim etiam flebant, & repertum lætitia celebrabant. Hinc Stephanus (ut & alii multi docti viri) Adonidem, & Oſirim idem numen exiſtimat. LONGOP.

IDYLLIUM II.

HOc Idyllium ex Stobæi capite sexagesimo quarto depromptum.

V. 6. Τᾷ, καὶ τᾷ τὸν Ἔρωτα μετάλμενον.

Pulchre Amorem modo huc modo illuc celeriter transilientem describit Poeta. Simile quiddam apud Moschum Idyllio primo legitur,

Καὶ πτερόεις ὥσπερ ὄρνις ἐφίπταται, ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλως
Ἀνέρας, ἠδὲ γυναῖκας ἐπὶ σπλάγχνοις δὲ κάθηται. v. 16.

Utroque prior Theocritus Syrac. v. 119.

Χλωραὶ δὲ σκιάδες μαλακῷ βρίθουσαι ἀνήθῳ
Δέδμηνται· οἱ δέ τε κῶροι ὑπερπωτῶνται Ἔρωτες,
Οἷοι ἀηδονιῆες ἐφεζόμενοι ἐπὶ δένδρων
Πωτῶνται, πτερύγων πειρώμενοι, ὄζον ἀπ' ὄζω.
Viridia quoque umbracula molli tecta anetho
Extructa sunt, & pueri supervolitant Amores,
Veluti lusciniæ pulli sedentes in arbustis
Volitant, alarum periculum facientes, de ramo ad ramum.

V. 10. ——— καθήμενον.

Anglicè, *Perch'd upon a Bough.*

V. 12. Φείδεο τὰς θήρας.

F. Ursini editio habet τὰν θήραν· malè: φείδομαι enim genitivum, non accusativum regit.

Ibid. --- μηδ' ἐς τόδε τ' ὄρνεον ἔρχευ.

Fr. Ursini editio habet, μηδ' ἐς τό δ' ἔτ' ὄρνεον ἔρχευ· non æquè eleganter.

V. 14. --- ἦν δ' ἀνέρος ἐς μέτρον ἔλθῃς.

Homericum est. Sic Theocritus Idyll. 13. de Hylâ v. 13.

---- ἐς ἀλαθινὸν ἄνδρ' ἀποβαίη.
---- *in verum virum evaderet,*

Hoc est, uti loquitur Xenophon, εἰς τέλειον ἄνδρα· & D. Paulus Epistola ad Ephesienses cap. 4. — μέχρι καταντήσωμεν οἱ πάντες εἰς τὴν ἑνότητα τῆς πίστεως, καὶ τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ. E Longop. & Vulcanio.

V. ult. --- κεφαλὰν ἐπὶ σεῖο καθίξω.

Propertius Lib. 1. Eleg. 1.

Et caput impositis pressit Amor pedibus.

Eâdem

Eâdem phrasi usus est Stephanus in Versione suâ,

——— eumque

Impositis cernes pedibus tibi colla prementem.

Quanquam minus forsan volucri, qualis hic pingitur Amor, convenit: licet Propertius simpliciter de Amore usurpavit summâ cum elegantiâ: qui ad militum victricium morem alludit.

IDYLLIUM III.

BEllum hoc Idyllium, quod Amoris vim lepidissimâ fabulâ describit, apud Stobæum cap. 63. extat.

V. 3. Ἐς χθόνα νευστάζοντα.

Νεύειν εἰς τὴν γῆν, vel πρὸς τὴν γῆν, dicitur de iis, qui præ pudore, aut mœstitiâ Oculos in terram defigunt: vel etiam de cogitabundis, & profundâ quâdam meditatione obrutis, ut apud Herodianum lib. 4. *οἱ μὲν ἄλλοι πάντες σκυθρωποῖς προσώποις εἰς τὴν γῆν ἔνευον· alii quidem omnes tristibus vultibus in terram despiciebant.* Persius Sat. 3. v. 79.

——— non ego curo

Esse quod Arcesilas, ærumnosique Solones

Obstipo capite, & figentes lumine terram.

Cæterum hìc Amor fictâ modestate oculos terræ defixos habens depingitur, qualis apud Poetam Hispanum, quem citat Longopetræus, sed nomen non refert.

Passava Amor su arco desarmado,

Los ojos baxos, blando, y muy modesto.

Talem Ulyssem peroraturum describit Homerus Iliad. 3. v. 217.

Ἀλλ' ὅτε δὴ πολύμητις ἀναΐξειεν Ὀδυσσεύς,

Στάσκεν, ὑπαὶ δὲ ἴδεσκε κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας. κ. τ. λ.

Sed cum jam solers surrexisset Ulysses,

Stabat, deorsumque despiciebat in terram oculis defixis.

Cui vulgo conferuntur hæc Virgilii Æn. 7. 249, ut obiter moneam,

Talibus Ilionei dictis defixa Latinus

Obtutu tenet ora, soloque immobilis hæret

Intentos volvens oculos.

Minus propriè: nam Latinus antiqui oraculi recordatione perculsus stupet, & altâ meditatione defixus silet: Ulysses ex diversâ prorsus causâ, scilicet ut personatâ modestiâ audientium benevolentiam captaret.

V. 5. — ὅσσα βωκολίασδεν.

Ita Editio Ed. Vignon 1600, quod malim, utpote Δωρικώτερον quam vulgatum βουκολίασδεν.

V. 7. Ὡς εὗρε πλαγίαυλον ὁ Πάν.

Græcorum πλαγίαυλος est *tibia obliqua*, seu *tibia vasca*, uti apud Latinos appellebatur, notante Servio. De musicis veterum instrumentis parum scimus, nec multum sanè refert: & de inventoribus mirum in modum discrepant auctores. Pan etiam fistulam invenisse dicitur, uti notavit Longopetræus,

Pan primus calamos cerâ conjungere plures
Instituit. ———— Virg. Eclog. 2.

Ibid. ———— ὡς αὐλὸν Ἀθάνα

Αὐλὸς est *tibia recta*, seu *longa*, uti vocat Ovidius, apud quem Fastor. lib. 6. suæ inventionis historiam refert Minerva:

Prima tenebrato per rara foramina buxo,
Ut daret effeci tibia longa sonos, &c. Longop.

Pindarus ait Minervam τὸν αὐλὸν invenisse post debellatam Gorgonem à Perseo ejus ope: Pyth. Od. 12.

— ἀλλ' ἐπεὶ ἐκ
Τούτων φίλον ἄνδρα πόνων
Ἐῤῥύσατο παρθένος, αὐ-
λῶν τεῦχεν πάμφωνον μέλος·
Ὄφρα τὸν Εὐρυάλας
Ἐκ καρπαλιμᾶν γενύων
Χριμφθέντα, σὺν ἔντεσι μι-
μήσαιτ' ἐρικλάγκταν γόον,
Εὗρεν θεός· ἀλλά νιν εὑροῖ-
σ' ἀνδράσι θνατοῖς ἔχειν,
Ὠνόμασεν κεφαλᾶν πολλᾶν νόμον,
Εὐκλέα λαοσσόων μναστῆρ' ἀγώνων,
λεπτοῦ διανισσόμενον
Χαλκοῦ θ' ἅμα καὶ δονάκων.

—sed

—sed postquam ex hisce
Charum virum laboribus
Liberavit virgo, tibi-
arum fecit omnisonum melos:
Utque Euryalæ
Ex rapacibus genis
Emissum, instrumentis imi-
taretur perstreperum luctum,
Invenit hoc Dea: & postquam inve-
nit viri mortales ut haberent,
Nominavit capitum multorum legem,
Illustrem populos-cientium procum certaminum,
Tenue transeuntem
Æs simul, & calamos.

Theocritus, seu potius Moschus, plura genera notat præter αὐλὸν, & πλαγίαυλον, in Eunic. v. 28. citante Longopetræo,

——————— κἢν σύριγγι μελίσδω,
Κ᾽ ἢν αὐλῷ λαλέω, κ᾽ ἢν δώνακι, κ᾽ ἢν πλαγιαύλῳ.

V. 8. Ὡς χέλυν Ἑρμάων.

Ex testudinis integumento chelyn confecit Mercurius. Vide, si tanti est, fabulam satis amplam apud Homerum, in Hym. ad Mercurium.

V. 11. Καὶ ματέρῳ.

F. Ursini editio ματέρων· errato præli manifesto.

IDYLLIUM IV.

HOc Idyllium legitur apud Stobæum cap. 63.

V. 1. Ταὶ Μοῖσαι τὸν Ἔρωτα τὸν ἄγριον ὀ φοβέονται
Ἐκ θυμῷ φιλέοντι.

Ita legitur in F. Ursini, & Ed. Vignon Edit. nisi quod illa habeat φοβέονται. Henricus Stephanus, & Grotius in Stobæum legunt, ἢ φοβέοντ᾽), Ἢ ᾽κ θυμῷ φιλέοντι· i. e. *Musæ aut timunt, aut amant Cupidinem, & vestigia ejus sive ex metu, sive ex animo semper comitantur.* Sensus satis bonus: meliorem tamen, utpote simpliciorem, utì nobis videtur, ista, quam secuti sumus, lectio exhibet. Vulgatæ editiones habent ὀ φοβέονται,

ϐίονται, Ἐκ θυμοῦ φιλέοντι, quâ ratione sententia nimis abruptè, & ἀσυνδέτως procedit: Vulcanii habet, ὁ φοβέοντι Ἠ 'κ θυμοῦ φιλέοντι, vitiosè omninò.

V. 3. ὁππόθη ————

F. Ursini editio habet ἀείδη· aliæ omnes lectionem nostram agnoscunt, quæ verior videtur. Pulchra inte τὸ ὁππόθη, & τὸ ὑπεκφεύγοντι antithesis: pulchram etiam hæc verba exhibent imaginem. Frigidius istud ἀείδη, quod nullus dubito quin fuerit τοῦ ὁππόθη glossema, quod posteà in textum irrepsit.

V. 9. Καμβαίνει μευ γλῶσσα ——

Sic edit. F. Ursini, & plura exemplaria, ut & Stobæus. Hesychius interpretatur κάμβει, παύεται. Aliæ habent Βαμβαίνει· i. e. confusè, & inarticulate sonat. Sappho licet in re diversâ,

Ὡς γὰρ εἴδω σε, βροχέως με φωνᾶς
Οὐδὲν ἔτ' εἴκει,
Ἀλλὰ καμμὲν γλῶσσα ἔαγε·

Uti legit doctissimus Longini editor, Zacharias Pearce: quod reddit Catullus,

———— nam simul te
Lesbia adspexi, nihil est super mî,
Quod loquar amens;
Lingua sed torpet. ————

hoc est, quod Lucretius vocat, lib. 3. v. 156.

— infringi linguam, vocemque aboriri.

V. 8. Ἦν μὲν γὰρ βροτὸν ἄλλον.

Bella, & delicata sententia: communem eandem ἔννοιαν feliciſſimè tractavit Anacreon, gratiarum, & leporum pater Od. 1.

Θέλω λέγειν Ἀτρείδας,
Θέλω δὲ Κάδμον ᾄδειν·
Ἁ βάρβιτος δὲ χορδαῖς
Ἔρωτα μοῦνον ἠχεῖ.
Ἤμειψα νεῦρα πρώην,
Καὶ τὴν λύρην ἅπασαν·
Κ' ἀγὼ μὲν ᾖδον ἄθλους
Ἡρακλέους, λύρη δὲ
Ἔρωτας ἀντεφώνει.

Χαίροιτε

Χαίροιτε λοιπὸν ἡμῖν
Ἥρωες· ἡ λύρη γὰρ
Μόνους Ἔρωτας ᾄδει.
Volo dicere Atridas:
Volo & Cadmum canere:
Mea Barbitos verò fidibus
Amorem unum sonat.
Immutavi nervos nuper
Et lyram universam
Atque ego quidem canebam labores
Herculis: lyra verò
Amores resonabat.
Valeatis deinceps nobis
Heroes: lyra etenim mea
Solos Amores canit.

Huc etiam faciunt illa Horatii Carm. lib. 1. Od. 19.

In me tota ruens Venus
  Cyprum deseruit: nec patitur Scythas,
Et versis animosum equis
  Parthum dicere: nec quæ nihil attinent.

V. ult. Καί τοχα μοι χαίροισα ἀπὸ στόματος ῥέε αὐδά. Sic editio F. Ursini: aliæ ᾠδά· minus bene. Hesiod. Theog. v. 96. citante Longopetræo.

—— ὁ δ' ὄλβιος, ὅντινα Μοῦσαι
Φιλεῦνται· γλυκερή οἱ ἀπὸ στόματος ῥέει αὐδή.
—— *ille autem felix, quem Musæ*
Amant: dulcis autem illius ab ore fluit vox.

IDYL-

IDYLLIUM V.

HOc Idyllium, ſeu potius Idyllii fragmentum legitur apud Stobæum cap. 58. — Apud quem verſus ſequens,

Οὐκ οἶδ᾽, οὐδ᾽ ἐπέοικεν ἃ μὴ μάθομεν πονέεσθαι.

Hæc quæ non didici, nunc tandem diſcere ſerum eſt.

præponitur: & forſan huc pertinet, quoad ſenſum ſaltem ab eodem argumento non multum abeſt, uti notavit Longopetræus.

V. 2. — Μοῖρα.

Longopetræus conjicit Μοῖσα· fruſtrà: cum etiam ipſe exemplo Horatii veterem lectionem poſſe ſuſtineri, agnoſcit.

——— mihi parva rura, &
Spiritum Graiæ tenuem camœnæ
Parca non mendax dedit, & malignum
Spernere vulgus. Horat. lib. Od. 16.

Munus hoc æquè Parcæ, atque Apollini tribui poſſe teſtatur idem poeta Carm. lib. 4. Od. 6.

Spiritum Phœbus mihi, Phœbus artem
Carminis, nomenque dedit poetæ.

Quod hic Phœbo, illic Parcæ iiſdem fere verbis aſſignat. Utrumvis igitur eodem jure dici poteſt. Cur igitur veterem lectionem temere ſolicitaremus? cur mutaremus, cum mutatio nihil melius, aut elegantius affert?

V. 3. Πλήονα.

Editio Urſini πλέονα· minus Dorice.

V. 4. Εἰ μὲν γὰρ βιότω διπλόον χρόνον.

Eodem fere modo Euphron, vetus Comicus, dixit, uti notavit Longopetræus.

Ὦ Ζεῦ, τί ποθ᾽ ἡμῖν δοὺς χρόνον τοῦ ζῆν βραχὺν
Πλέκειν ἀλύπως τοῦτον ἡμᾶς οὐκ ἐᾷς;
O Jupiter, quid cum nobis dediſti breve vitæ ſpatium,
Ducere hoc ſine triſtitiâ nos non ſinis?

Euripides Herculis fur. v. 655.

Εἰ δὲ θεοῖς ἦν ξύνεσις
Καὶ σοφία κατ᾽ ἄνδρας

Δίδυμον

Δίδυμον ἂν ἥβαν ἔφερον
Φανερὸν χαρακτῆ-
ρ' ἀρετῆς, ὅσοισι
Μέτα· καὶ θνατοὶ ἐς
Τὰς αὐγὰς πάλιν ἀλίω
Δισσῶς ἂν ἔβαν διαύλως.
Ἁ δυσσεβεία δ' ἁπλῶν ἂν
Εἶχε ζωᾶς βιοτάν.
Καὶ τῷδε, τὼς τε κακὼς ἂν
Γνῶναι, καὶ τὼς ἀγαθὼς
Ἴσον, ἅτ' ἐν νεφέλαισιν ἄστρων
Ναύταις, ἀριθμὸς πέλει.
Νῦν δ' οὐδεὶς ὅρος ἐκ θεῶν
Χρηστοῖς, οὐδὲ κακοῖς σαφής.
Ἀλλ' εἰλισσόμενός τις αἰὼν
Πλοῦτον μόνον αὔξει.

Quæ sic vertitit Hugo Grotius.

— Quod si Superi labores
Cernerent nostros sapiente curâ
Præmium ferrent duplicem juventam
Integri mores: bis ad hæc venirent
Astra, bis Phœbi jubar hoc viderent,
Quos celebraret generosa virtus.
Improbis contrà fluitaret ætas
Simplici cursu: nota quæ bonorum
Vera discretrix foret, & nocentûm:
Qualiter nautis iter indicantes
Nubibus stellæ mediis relucent.
Nulla nunc segnes posuêre Divi
Certa virtuti vitioque signa:
Sed ruens ævum sine lege novit
Nil nisi gazas cumulare gazis.

V. 10. Ἐς πόσον ἁ δειλοί.

Horat. Carm. lib. 1. Od. 4.

Vitæ summa brevis spem nos vetat
Inchoare longam ———

Od.

Od. 11. —— ſapias: — & ſpatio brevi
Spem longam reſeces: dum loquimur, fugerit invida
Ætas: carpe diem, quam minimum credula poſtero.

Lib. 2. Od. 11.
Non ſemper idem floribus eſt honos
Vernis, neque uno luna rubens nitet
Vultu: *quid æternis minorem*
Conſiliis animum fatigas?

Od. 16. Quid brevi fortes jaculamur ævo
Multa?

Pulcherrimè vetus illud dictum: Θνατὰ χρὴ τὸν θνατὸν, οὐκ ἀθάνατα θνατὸν φρονεῖν.

IDYLLIUM VI.

HOc Idyllium F. Urſinus è veteri Stobæi MS. Φυσ. c. 11. in Bibliothecâ Farneſianâ deprompſit, & primus ineditum anteà in comparatione Virgilii cum Scriptoribus Græcis edit. Antwerpiæ 1568. in lucem protulit, ita ut emendari oportere exiſtimavit, cum corruptè in ſcriptis libris legeretur, uti ipſe inquit: poſteà eodem anno cum cæteris Bionis, & Moſchi iterum edidit.

V. 2. Τί τοι ἁδύ;

Ita vulgatæ Editiones legunt: Urſini habet τυ· idem in Virgilium, legit σοι.

V. 3. Ἢ θέρος, ἀνίκα πάντα τελείεται, ὅσσα μογεῦμες;

Hinc annus dictus πλείων ἀπὸ τοῦ πάντας τοὺς καρποὺς τῆς γῆς συμπληροῦσθαι, teſte Heſchio. Vulcanius.

V. 5. Ἢ καὶ χεῖμα δύσεργον· ἐπεὶ καὶ χείματι πολλοὶ
Θαλπόμενοι θέλγονται ἀεργίῃ τε, καὶ ὄκνῳ.

Δύσεργον hîc hiems dicitur κατὰ τὰ γεωργικὰ ἔργα. Vox ἔργα plurali numero frequenter ſignificat arva, culta, τὰ κατὰ τὴν γεωργίαν. Sic Callimachus Hymn. in Dianam, v. 125.

Κτήνεά σφιν λοιμὸς καταβόσκεται, ἔργα δὲ πάχνη.
Pecudes ipſorum peſtis devorat, opera vero grando.

& v.

& v. 156. — σύες ἔργα, σύες φυτὰ λυμαίνονται.

—— *ſues opera ruſticorum, ſues culta vaſtant.*

Hunc forte Moſchi locum reſpexit Virgilius Georg. 1. v. 299.

———— Hyems ignava colono:
Frigoribus parto agricolæ plerumque fruuntur,
Mutuaque inter ſe læti convivia curant:
Invitat genialis hyems, curaſque reſolvit.
Ceu preſſæ cum jam portum tetigere carinæ,
Puppibus & læti nautæ impoſuêre coronas.

E Vulcanio.

Huc faciunt etiam ille Heſiodi in ἔργ. καὶ ἡμερ. v. 493.

Πὰρ δ' ἴθι χάλκειον θῶκον, καὶ ἐπαλέα λέσχην,
Ὥρῃ χειμερίῃ, ὁπότε κρύος ἀνέρας ἔργων
Ἰσχάνει· ἔνθα κ' ἄοκνος ἀνὴρ μέγα οἶκον ὀφέλλοι.
Accede autem ad officinam ærariam & calidam tabernam,
Tempore hyberno cum frigus homines vehemens
Detinet: ubi etiam impiger vir domum valde auget.

Quanquam, ut verum fatear, vulgata hujuſce loci expoſitio non ſatis placet: & altera magis arridet: ſcilicet quæ interpretatur πὰρ δ' ἴθι, *præteri autem:* non enim jubet Heſiodus *tabernam accedere*, ſed potius *præterire*, *vitare*, uti ex proximè ſequenti verſu cuivis facilè conſtabit,

Μή σε κακοῦ χειμῶνος ἀμηχανίη καταμάρψῃ
Σὺν πενίῃ, λεπτῇ δὲ παχὺν πόδα χειρὶ πιέζοις.
Ne te malæ hyemis difficultas opprimat
Cum paupertate, macilentâ verò craſſum pedem manu premas.

V. 9. Κρίνειν οὐκ ἐπέοικε.

Eadem ἔννοια Theocrito in Λήναις extremo,

——— μηδεὶς τὰ θεῶν ὀνόσαιτο. Longop.

V. 13. Οὐκ ἐθέλω φθινόπωρον, ἐπεὶ νόσον ὥρια τίκτει.

Horatius Carm. Lib. 2. Od. 14. ad Poſthumum:

Fruſtrà per autumnos nocentem
Corporibus metuemus auſtrum.

& Lib. 3. Od. 23.

Nec peſtilentem ſentiet Africum
Fœcunda vitis, nec ſterilem ſeges

Rubiginem, aut dulces alumni
Pomifero grave tempus anno.

Juvenal. Sat. 4. v. 56.

——— jam letifero cedente pruinis
Autumno, jam quartanam ſperantibus ægris.

Vide Juvenal. Sat. 6. v. 516. & Sat. 10. v. 221. Virg. Georgic. 3. v. 479. Æneid. 3. v. 141. —— Autumno frequentes morbi, qui pariter acutiſſimi, & exitiales eâ tempeſtate, teſte Hippocrate lib. 3. Aphoriſm. 9. Cauſas has quinque afferunt Galenus, aliique, nec non Plutarchus in Sympoſio. 1. Caloris, & frigoris, eodem ſæpe die ingruentium inæqualitas. 2. Æſtati ſucceſſio, in quâ biliosi humores accumulati, dein facilè computreſcunt. 3. Cutis è frigore contractio, per quam tetri halitus intus retinentur, & morbos generant. 4. Debilitas per æſtatem virium corporis. 5. Denique, fructuum copia noxiorum humorum colluviem creans. -- Ob has cauſas autumnus veriſſimè ab Hippocrate θηριώδης, *ferinus*, nuncupatur.

V. 14. --- ὅλῳ λυκάβαντι παρείη.

Dictum volunt Etymologici annum τὸν λυκάβαντα, vel παρὰ τὸ λυγαίως βαίνειν, quod tempus latenti, & tacito lapſu aufugiat: vel παρὰ τὸ λύκων δίκην βαίνειν ſerie enim quâdam anni dies cohærentes prætereunt more luporum, qui dicuntur, quum flumen aliquod tranant, mordicùs quiſque proximè præcedentis caudam tenere. Sed hæc ſunt Grammaticorum ridenda figmenta. Veram derivationem adfert Macrobius Sat. lib. 1. cap. 17. vetuſtiſſimos ſcilicet Græcorum annum appellâſſe τὸν λυκάβαντα, ἀπὸ τοῦ λύκου· i. e. à ſole: ſole autem λύκον vocari etiam Lycopolitanam Thebaidis civitatem teſtimonio eſſe. Solis autem curſu, & recurſu annum effici notum eſt.

V. 17. Εἴαρι πάντα κύει ———

Virg. Eclog. 3. v. 96. citante Vulcanio.

Et nunc omnis ager, nunc parturit arbos,
Nunc frondent ſylvæ, nunc formoſiſſimus annus.

Quem ſic imitatur Calpurnius Bucolic. Eclog. 5. v. 19.

Tunc etenim toto vernanti gramina ſylva
Pullat, & æſtivas reparabilis inchoat umbras:
Tunc florent ſylvæ, viridiſque renaſcitur annus.

Ovidius

Ovidius lib. 1. Fast. v. 151.

> Omnia tunc florent, tunc est nova temporis ætas,
> Et nova de gravido palmite gemma tumet.
> Et modo formatis operitur frondibus arbos,
> Prodit & in summum graminis herba solum.

Veris descriptiones ubique apud Poetas scatent.

IDYLLIUM VII.

SI quis hujusce fabulæ plenam historiam desideret, Statium Achilleid. lib. 1. adeat.

V. 1. Σικελὸν μέλος.

I. e. carmen Bucolicum: hinc Virgilio, *Sicelides Musæ*, & Moscho, Σικελικαὶ Μοῖσαι· scilicet hoc poeseôs genus natum in Siciliâ.

V. 2. Οἷον ὁ Κύκλωψ.

Fabula Polyphemi, & Galateæ, omnibus nota, Bucolicis carminibus sæpe materiem præbuit. Theocritus argumentum hoc tractavit Idyl. 6. & 11. & Ovidius Metamorphoseωn lib. 13. fab. 8. qui multa à Theocrito mutuò sumpsit.

V. 3. Ἄεισεν Πολύφαμος ἐπ' ἠϊόνι Γαλατείᾳ;

Theocritus Idyll. 11. v. 13. citante Longopetræo.

> ——— ὁ δὲ τὰν Γαλάτειαν ἀείδων,
> Αὐτῶ ἐπ' ἀϊόνος κατετάκετο φυκιόεσσης,
> Ἐξ ἀοῦς, ἔχθιστον ἔχων ὑποκάρδιον ἕλκος,
> Κύπριδος ἐκ μεγάλας τό οἱ ἥπατι πᾶξε βέλεμνον.
> Ἀλλὰ τὸ φάρμακον εὗρε· καθεζόμενος δ' ἐπὶ πέτρας
> Ὑψηλᾶς, ἐς πόντον ὁρῶν, ἄειδε τοιαῦτα.
>
> ——— *ille autem Galateam cantans*
> *In ipso littore tabescebat algoso.*
> *Ab ortu solis usque acerbissimum gerens in pectore vulnus,*
> *Quod ei à Venere potente telum in hepate fecerat.*
> *Attamen remedium invenit: sedens autem in rupe*
> *Altâ, in pontum prospectans talia cantabat.*

Quem locum ita exprimit Naso Met. lib. 13. fab. 5.

Prominet in pontum cuneatus acumine longo
Collis: utrumque latus circumfluit æquoris unda.
Hunc ferus ascendit Cyclops, mediusque resedit.
Senserunt toti pastoria sibila montes
Senserunt undæ: ———

V. 5. Σκύριον, ὦ Λυκίδα, ζαλεῦ μέλος.

Ita restituendum duco: cum anteà in omnibus Editionibus legeretur, Σκύριον Λυκίδα ζαλῶν μέλος· apertâ violatione cum Prosodiæ, tum Grammaticæ. Nullo enim modo penultima in Σκύριον potest produci; quare illud (ὦ) quod manifestè exciderat, in proprium locum restituimus. Nec τὸ ζαλῶν ferri potest, cum nullum in totâ sententiâ exstet verbum, à quo pendeat illud participium, aut quocum concordet nominativus: quare lego ζαλεῦ modo imperativo, quâ emendatione constructio fit facilis, & aperta, & ad sententiam complendam nihil deest. Hesychius exponit ζαλεῦ, μιμοῦ· vertiti *æmulare Scyriam cantilenam:* videtur autem morem Scyriis fuisse, amores Achillis, & Deidamiæ solenni cantico certis diebus celebrâsse: rogat igitur Myrson Lycidam amicum, ut canticum illud celebre imitaretur. Ζαλεῦ Doricè ponitur pro ζηλοῦ à voce mediâ verbi activi ζηλόω.

V. 6. Λάθρια --- φιλάματα, λάθριαν εὐνάν.

Eodem more dicit Theocritus in Oarist. lin. antepenult.

——— ἀνίστατο φώριος εὐνή. LONGOP.

Hoc est quod Musæus vocat v. â. κρυφίους ἔρωτας, v. 182. σκοτόεσσαν Ἀφροδίτην, v. 237. κρυφίην εὐνάν· Euripid. Troad. v. 252. λέκτρων σκότια νυμφευτήρια, Jon. v. 860. σκοτίας εὐνάς, Ovidius Metamoph. lib. 4. furtiva voluptas; & alicubi furtivam noctem: Catullus, furtivos amores: Virgil. Georg. 4. v. 346. dolos, & dulcia furta: Petronius cap. 26. furtiva oscula.

V. 7. Φάρος.

Φάρος, hìc est vestis muliebris. Nugatur hìc de accentibus Palmerius in Exercitat. ad Græcos Autores.

V. 7. Ὅκως δ' ἐψεύσατο μορφάν, ---

Ita certissimè emendavit Gulielmus Canterus. Editiones omnes habent ἐγδύσατο, nullo, vel minimo certè sensu.

V. 8,

V. 8, 9. Χ' ὅπως ἐν χώραις Λυκομηδέοι φίλτ' ἀλίγκιος
"Αϊδη, ἠδὲ ἄπυστον 'Αχιλλέα Δηϊδάμεια.

F. Urſinus (quem ſecutæ ſunt omnes editiones) edidit.

Χ' ὥπως ἐν χώραις Λυκομηδέοιν ἀπαλέγγιοσα
'Ανδήνητ' ἀπαιςὶν 'ΑχιλλέαΔηϊδάμεια. * *

Et in notis inquit, "*forte pro* παιςὶν *reponendum* πλαιςὶν *ut* ἀνδήνητ *ſit latuerit.*" -- Quod quis intelligat? -- Scaligerus ſic legendum ſtatuit.

Χ' ὅπως ἐν χώραις Λυκομηδέοι φίλτ' ἀλίγκιος
"Ακμηνον, καὶ ἀπαιςὸν 'Αχιλλέα Δηϊδάμεια.

Rectiſſimè priorem verſum reſtituit: non eodem in poſteriore corrigendo uſus acumine. Quid, obſecro, iſtud ἄκμηνον, καὶ ἄπαιςον, *jejunum, & impaſtum* huc facit? Longopetræus in priore verſu ſecutus eſt Scaligerum, in poſteriore legit ἀκλεῆ, καὶ ἄπυςον, *inglorium, & inauditum.* Optimè, quod ad ſenſum: ſed quantum inter ſe diſtant literarum apices, 'Ανδήνητ' & ἀκλεῆ καὶ· facilis enim mutatio τῦ ἄπυςον in ἀπαιςὶν. Ipſe totum locum ſic lego,

Χ' ὥπως ἐν χώραις Λυκομηδέοι φίλτ' ἀλίγκιος
'Αίδη, ἠδὲ ἄπυςον 'Αχιλλέα Δηϊδάμεια.

Senſus optimus: mutatio minima. 'Αίδη ponitur pro ἀϊδέα, quod eſt ab ἀϊδὴς, poeticè pro ἀειδὴς, *obſcurus, ignobilis.* In primâ ſede verſûs eſt Anapæſtus pro Dactylo, ut illud Homeri Iliad. 9. v. 5.

Βορέης, καὶ Ζέφυρος, τώ τε Θρήκηθεν ἄητον.

& Virgilius Georg. lib. I. v. 482.

Fluviorum rex Eridanus, campoſque per omnes.

Multa etiam alia exempla facile eſſet proferre, in quibus poetæ (Græci præſertim) eandem licentiam uſurpaverunt. Finalem autem brevem non ſemper ſolere ante vocalem initialem præcidi exemplum eſt illud Homeri Il. α'. v. 38.

———— Τενέδοιό τε ἶφι ἀνάσσεις.

V. 10. "Αρπασε τὰν 'Ελέναν ποθ' ὁ βωκόλος.

Iiſdem ferè Verbis incipit 'Οαριςὺς Moſchi.

Τὰν πινυτὰν 'Ελέναν Πάρις ἥρπασε βωκόλος ἄλλος,
Μᾶλλον ἐμ' ἠδ' 'Ελένα τὸν βωκόλον ἐςὶ φιλεῦσα. ubi vide notas.

V. 11. ———— ἐχώσατο δ' ἁ Λακεδαίμων.

Ita lego: in editionibus licet omnibus deſit τὸ δὲ, quo ſententia fit abruptior, nec benè connectitur.

V. 10.

V. 10. Ἅρπασε τὰν Ἑλέναν κ. τ. λ.

Statius Achilleid. lib. 1. v. 20.

Solverat Oebaliam classem de littore pastor
Dardanus, incautus blandè populatus Amyclas.

Mox, Intereà meritos ultrix Europa dolores
Dulcibus armorum furiis, & supplice regum
Conquestu flammata movet: ———
——— coeunt gens omnis, & ætas:
Nec tantum exciti bimari quos Isthmia vallo
Claustra, nec undisonæ quos circuit umbo Maleæ,
Sed procul amotæ, &c.
—— innumerâ resonant incude Mycenæ:
Pisa novat currus: &c.
Argos agit currus: vacuantur pascua ditis
Arcadiæ: &c.
Hos inter motus pigram gemit ora quietem
Thessalis, & geminis incusat fata querelis:
Quod senior Peleus, nec adhuc maturus Achilles. &c.
Omnis in absentem belli manus ardet Achillem:
Nomen Achillis amant: &c.

Versus huc facientes solum apposuimus, at Statium ipsum consulere lectorem curiosum non pigebit.

V. 14 —— φέρων πόσιν, αἰνὸν Ἄρηα.

F. Ursinus (quem alii omnes sequuntur impressi) edidit:

—— φέρων ὅρκον ἀνὰν ἄρνα *.

In notis autem inquit, "ἄρνα Clozomenii appellant τὸν ὅρκον, atque ejus "juramenti fieri mentionem à Stesichoro apud Homeri scholiasten in "Iliad. β'." --- Sed hæc abs re. Magnus Casaubonus legendum conjiciebat, φέρων χάριν Ἀτρείδῃσιν, vel tale quiddam. Sed hæc conjectura longius à veteri scriptura recedit. Scaligerus, φέρων ποσὶν αἰνὸν (vel αἰπυν) Ἄρηα, *ferens aliquibus grave bellum:* unde suam (quam unicè amplector) confecit Longopetræus, mutato tantum accentu.

V. 16. Εἴρια δ' ἀνθ' ὅπλων ἐδιδάσκετο, καὶ χερὶ λευκᾷ
Παρθενικὸν κόμον εἶχεν· ὑφαίνετο δ' ἠΰτε κώρα·
Κᾠδ' ἄρ' ἴσον τήναις θηλύνετο.

Ita lego, ut sensus continuetur. F. Ursinus, & editiones omnes habent,

bent, Παρθενικὸν κορὸν εἶχεν· ἐφαίνετ᾽ δ᾽ ἠΰτε κώρα·
Καὶ γὰρ ἴσον τήναις θηλύνετο. ———

Κόρος scopam sonat, Anglicè *a Broom, or Besom:* indignum sanè reginâ officium! ut filiam enim suam Thetis Lycomedis fidei Achillem commisit, qui eum inter proprias natas educavit. Scaligerus lectionem hanc ineptam vidit, & correxit; κόπον substituens. Longopetræus veterem lectionem sustinet, & multa insulsè de reginarum antiquarum officiis, comminiscitur. Nunquam ego crediderim, reginas, aut reginarum filias (præsertim in Lycomedis aulâ, quæ propter eruditum luxum apud Statium celebratur) scopâ cubiculos verrisse. Sed, si etiam hoc illi concedamus, quod tamen concedi non potest; quod vult illud Epitheton, παρθενικὸν? *Virgineus* sanè *labor lanificium, fusus, & tela* dici possunt: nec talia opera antiquitùs dedignabantur reginæ maximæ: quid autem *virginea scopa* sibi vult me fateor nescire. Cæterum pro vulgato ἐφαίνετ᾽ emendavi ὑφαίνετ᾽, ut eadem adhuc opera describat Poeta. Illud, *apparebat autem sicut puella*, ἔννοια frigida, & nequaquam necessaria, utpote versibus proximè sequentibus inclusa: correctio verò novam, & idoneam addit ἔννοιαν, & Bionem à culpâ tautologiæ vindicat. Cum vero illud ἐφαίνετ᾽ in textum irrepserat Librariorum oscitantiâ, facilis fuit corruptio τοῦ Καθ᾽ ἄρ᾽ in Καὶ γάρ· & ita forsan de Grammaticorum grege aliquis correxit, præcedentis sententiæ sequelam ratus, cum in lineâ superiore corruptam illam lectionem invenisset.

Ibid. Εἴρια δ᾽ ἀνθ᾽ ὅπλων.

Statius de Deidamiâ Achillem docente: Achilleid. lib. 1. v. 570.

Ipsa quoque & validos proferre modestius artus
Demonstrat, reficitque colos, & perdita durâ
Pensa manu.

Ipse etiam Achillis de inertiâ suâ sic queritur v. 624.

Ast ego pampineis diffundere Brachia Thyrsis,
Et tenuare colos (pudet heu tædetque fateri)
Jam scio.

Et sic Deidamiam compressam consolatur v. 642.

— neque ego hos cultus, aut fœda subissem
Tegmina, ni primo te visâ in littore: cessi
Te propter: tibi pensa manu, tibi mollia gesto
Tympana.

V. 17.

V. 17. Καδδ' ἄρ' ἴσον τήναις θηλύνετο.

Verbum illud θηλύνετο mores illos affectatos, quos amor proprius, & placendi studium in fœminis parit, feliciter exprimit. Theocr. Idyl. 20. v. 14. Καὶ πολὺ τᾷ μορφᾷ θηλύνετο.

Ibid. ——— Καὶ τόσον ἄνθος

Χιονέαις πόρφυρε παρηΐς ———

Elegantissimè, & venustissimè Achillis formam laudat Poeta: singula verba novam aliquam ἔννοιαν exhibent. Ἄνθος est *Juventæ flos*. Hesiod. Theog. v. 988.

Τὸν ῥα νέον τέρεν ἄνθος ἔχοντ' ἐρικυδέος ἥβης.

Juvenem tenerum florem habentem gloriosæ pubertatis.

Homerus Odyss. λ'. v. 318.

---- πρὶν σφῶϊν ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους

Ἀνθῆσαι, πυκάσαι τε γένυς εὐανθέϊ λάχνῃ.

---- *antequam illis sub temporibus lanugo*

Floreret, ornarenturque genæ florenti barbâ.

Virgil. Æneid. 8. v. 160.

Tum mihi prima genas vestibat flore juventa.

Lucretius lib. 5.

Tum demum pueris ævo florente juventus

Occipit, & molli vestit lanugine malas.

Pacuvius:

Nunc primum opacat flore lanugo genas.

Cæterum illud Χιονέαις πόρφυρε παρηΐς ita exprimit Statius Achill. lib. 1. [v. 161.

---- *niveo natat ignis in ore*

Purpureus, fulvoque nitet coma gratior auro:

Nec dum prima novâ lanugine vertitur ætas.

V. 22. Ἐξ ἀοῦς δ' ἐπὶ νύκτα παρίζετο Δηϊδαμείᾳ.

Sic restituit Gul. Canterus. Editiones omnes μορίζετο. Sed tale Verbum vix, opinor, invenies. Ipse olim conjeci;

Ἐξ ἀοῦς δ' ἐπὶ νύκτα μελίζετο Δηϊδάμειαν.

Sic Virgilius Georg. 4. v. 465.

Te, dulcis conjux, te solo in littore secum,

Te veniente die, te decedente canebat.

Horat. Carm. lib. 2. Od. 9.

——— nec tibi vespero

Sur-

Surgente decedunt amores,
Nec rapidum fugiente ſolem.

Statius de Achille Deidamiam ſectante: Achil. lib. 1. v. 558.

——— illam ſequiturque, premitque,
Improbus illam oculis iterumque iterumque reſumit:
Nunc nimius lateri non evitantis adhæret:
Nunc levibus ſertis, lapſis nunc ſponte caniſtris,
Nunc Thyrſo parcente ferit: *modo dulcia notæ*
Fila lyræ, tenueſque modos, & carmina monſtrat
Chironis, ducitque manum, digitoſque ſonanti
Infringit citharæ: nunc occupat ora canentis
Et ligat amplexus, & mille per oſcula laudat.

V. 24. *Σῶμ' ἀνὰ καλὸν ἄειρε· τὰ δ' αἰδέα δάκρυα ἐπήγνυ.*

Ita lege è F. Urſini conjecturâ. In libris omnibus legitur, *Στόμ' ἀνὰ*, quod tum verſus tum ſenſus reſpuit. Eadem emendatio Longopetræo placuit, licet ita ante eum legiſſe Urſinum aut diſſimulavit, aut ignoravit. Poeta autem dicit Achillem in amplectendo Deidamiam intra brachia ſua in aëre ſuſpenſam aliquandiu tenuiſſe: qui mos juvenibus aliquam cum ardore complectentibus non inſolitus. ---- Scaliger hæc de lanâ capit, & legit,

Στῆμ' ἀνὰ (vel potius *στήμονα*) *κ. α. τὰ δ' αἰδέα καίρε ἀσπήν*

Malè profectò: nunc enim de fœmineis operibus non agitur, uti rectè Longopetræus notavit; qui etiam *τὰ δάκρυα* intelligit de lacrymis, quas aliquot ſeparationis momenta, aut metus, aut inquietudo à Deidamiâ exprimebant, quibus, utpote affectum versùs eum teſtantibus, gaudebat Achilles.

V. 31. *Αὐτὰρ ἐγὼ μοῦνα μίμνω, σὺ δὲ νύμφα καθεύδεις·*
Αἱ δύο παρθενικαὶ συνομάλικες, αἱ δύο καλαὶ
Ἄλλαι μόναι κατὰ λέκτρα καθεύδομες.

Ita legendum videtur. Editiones omnes habent,

Αἱ δ' ὑποπαρθενικαὶ συνομάλικες, αἱ δύο καλαί.
Ἀλλὰ μόναι καὶ λέκτρα καθεύδομες·

Nullo ſenſu. Pro *αἱ δ' ὑποπαρθενικαὶ*, quam vocem non agnoſcunt lexica, leviſſimâ mutatione repoſui *αἱ δύο παρθενικαὶ*, quod etiam ſententiæ non minimam elegantiam addit: pro *ἀλλὰ* Longopetræus legit *ἄλλαι*,

pro κὴ Scaligerus καλά. —— Cæterum quod ad ſenſum idem dicit Paſtor apud Theocrit. Eunic. v. ult.

——— μώνη δ' ἀνὰ νύκτα καθεύδεις.

Et elegantiſſimâ ſimplicitate conqueritur Sappho,

Δέδυκε μὲν ἁ Σελάνα,
Καὶ Πληϊάδες, μέσαι δὲ
Νύκτες, παρὰ δ' ἔρχεθ' ὥρα·
Ἐγὼ δὲ μόνα καθεύδω.
Jam pulchra quidem Diana,
Jam Pleïades occiderunt,
Jam nox media eſt, & hora
Jam præterit: ipſa verò
Ah! ſola cubo miſella.

Ubi pro vulgato πλειάδες metri causâ repoſui πληϊάδες, monente Johanne Cornelio De Paw. --- Ovidius Epiſt. Heroid. 1. v. 7.

Non ego deſerto jacuiſſem frigida lecto.

V. 31. ——— ἁ δ' ποιηρὰ
Νύσσα καὶ ἄλλα.

Ita legendum conjecit Longopetræus, & ante eum Jacobus Palmerius in Exercitationibus ad Græcos Scriptores. Vulgo Νύσσα γὰρ ἄλλα pro quâ Scaligerus voluit Νύσσα γὰρ ἐργαλέα, minus eleganti, nec æquè poetico dicendi more. --- Νύσσα verò propriè eſt Meta: ſed hìc ſonat parietem ex ligneis metis compoſitum per Hypallagen ſingularis numeri pro plurali.

V. 32. Οὐ γὰρ ἀπὸ σεῖο.

Cætera mellitiſſimi hujuſce Poematii nobis edax tempus invidit. Multa deeſſe videntur.

IDYL-

IDYLLIUM VIII.

EXstat hoc Idyllium apud Johannem Stobæum cap. 64.

V. 1. — Κυανοχαῖτα, Διὸς τέκος, ἠδὲ θαλάσσας.

Non una fuit Venus. Cicero de Natura Deorum lib. 3. n. 23. quatuor numerat. Bion Venerem Maris, & Jovis filiam appellat contrà vulgarem opinionem. Illa Venus, quæ à Jove genita est, Dionem matrem habuit. Illa, quæ è Mari nata est, ex æquoreâ spumâ, & sanguine genitalium Cœli generata fertur. LONGOP.

V. 3. Τυτθὸν ἔφαιν, τί νυ τόσσον ἀπεχθεο.

Sic Daphnis apud Theocrit. Idyll. 1. v. 100.

—————— Κύπρι βαρεῖα,
Κύπρι νεμεσσατὰ, Κύπρι θνατοῖσιν ἀπεχθής.
—————— *Venus gravis,*
Venus odiosa, Venus mortalibus infensa. LONGOP.

Ibid. — καί τί νυ σ' ἄτα.

Ita restituit Longopetræus. Vulgò καὶ * πιναυτα nullo sensu, & repugnante etiam metro legitur.

V. 5. — μορφᾶ νόον οὐδὲν ὅμοιον;

Non multum huic absimile illud Moschi in Amore fugitivo v. 9.

Οὐ γὰρ ἴσον νοέει, καὶ φθέγγεται. LONGOP.

V. 6. Ἐς τί δέ νιν πτανὸν, καὶ ἑκαβόλον ὤπασας ἧμιν,
Ὡς μὴ πικρὸν ἐόντα δυναίμεθα τῆνον ἀλύξαι;

Bellissima hæc ἔννοια. Eadem ferè legitur in Epigrammate quodam Græco:

Φεύγειν δὴ τὸν Ἔρωτα κενὸς πόνος· οὐ γὰρ ἀλύξω
Πεζὸς ὑπὸ πτηνοῦ πυκνὰ διωκόμενος.
Fugere Amorem labor irritus: non enim evadam
Pedes ab alato celeriter insectatus.

Tassus in Amynt.

E che giova fuggir da lui ch' a l' ali?

LONGOP.

IDYLLIUM IX.

HOc Idyllium (vel potius Idyllii fragmentum) legitur apud Stobæum in capite περὶ Ἀφροδίτης πανδήμου.

V. 1. Ὄλβιοι οἱ φιλέοντες, ἐπὴν ἴσον ἀντεράωνται.

Theocrit. Idyll. 12. v. 15.

——— Ἦ ῥα τότ' ἦσαν
Χρύσειοι πάλαι ἄνδρες, ὅκ' ἀντεφίλησ' ὁ φιληθείς.
——— *Certè tunc fuerunt*
Aurei olim viri, cum redamaret amatus.

V. 4. — χαθεποῖσιν ἐν Ἀξείνοισιν.

Axeni, gens, quæ Ponti Euxini oras habitabat. Nominis rationem ita reddit Ovidius Trist. l. 4. el. 4. v. 55.

Frigida me cohibent Euxini littora ponti,
Dictus ab antiquis Axenus ille fuit,
Nam neque jactantur moderatis æquora ventis,
Nec placidos portus hospita navis habet,
Sunt circà gentes, quæ prædam sanguine quærunt,
Nec minus infidâ terra timetur aquâ.

Lucianus in Toxar. de Pylade, & Oreste: Μήτε τὴν προσηγορίαν καταδείσαντες, ὅτι ἄξενος ἐκαλεῖτο, οἶα, οἶμαι, ἀγρίων ἐθνῶν περιοικούντων. *Neque appellationem timentes, quod inhospitalis vocabatur, ob gentes, ut puto, feras circum habitantium.* Theocrit. in Hylâ v. 75. de Phasi ejus regionis fluvio,

— κὴ ἄξενον ἵκετο Φᾶσιν.
— *& inhospitalem venit ad Phasin.* LONGEP.

V. 6. Ἦν μάκαρ Αἰακίδας ἑταίρω ζώοντος Ἀχιλλεύς·
Ὄλβιος ἦν θνάσκων, ὅτι οἱ μόρον αἰνὸν ἄμυνεν.

Locus hic diversè exponi potest: vel, *beatus erat Patroclus moriens, quia ab Achille mortem propulsavit:* Achillis enim armis indutus ab Hectore occisus fuit, qui ipsum esse Achillem credidit; vel, *Achilles beatus erat moriens, post ultam enim Patrocli cædem mortuus est:* & ita exponendum syntaxeῶs regulæ poscere videntur: Achilles enim nominativus est proximus, & optimè cum verbo concordat. Alteram tamen

men interpretationem malo, *Beatus erat moriens, quoniam ejus mortem ultus est Achilles*, participio scilicet θνάσκων ad Patroclum relato, quod oppositio inter ζώοντος, & θνάσκων indicare videtur. Hæc expositio aliis præferenda, utpote quæ naturæ convenientissima: hanc etiam sequuntur Longopetræus, & Laurentius Gambara: &, mirificè confirmat Patrocli morientis oratio apud Homerum Ill. 16. v. 843, & seqq.

Ἤδη νῦν, Ἕκτορ, μεγάλ' εὔχεο· σοὶ γὰρ ἔδωκε
Νίκην Ζεὺς Κρονίδης, καὶ Ἀπόλλων, οἵ μ' ἐδάμασσαν
Ῥηϊδίως· ————
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν,
Οὔ θην οὐδ' αὐτὸς δηρὸν βέῃ, ἀλλά τοι ἤδη
Ἄγχι παρέστηκεν θάνατος, καὶ μοῖρα κραταιὴ,
Χερσὶ δαμέντ' Ἀχιλῆος ἀμύμονος Αἰακίδαο.
Nunc, Hector, valde gloriaris: tibi enim dedit
Victoriam Jupiter Saturnius, & Apollo, qui me vicêre
Facilè: ————
Aliud autem tibi dicam, tu verò menti injice tuæ,
Non quidem, non ipse diù vives, sed tibi jam nunc
Prope adstitit mors, & parca violenta.
Manibus domando Achillis eximii Æacidæ.

Grotius in Stobæum conjecit, ut de Achille sermo continuetur:

Ὄλβιος ἦν θνάσκοντος ὅτ' αὖ μόρον αὐτὸν ἄμυνεν.
Felix tunc etiam cum fatum est ultus amici.

Ingeniosa quidem conjectura: sed cum recepta lectio vindicari potest: an novam amplecti, vel veterem scripturam retinere velit, penes est lectorem.

NOTÆ

NOTÆ IN BIONIS FRAGMENTA.

FRAGMENTUM I.

V. 1. Οὐ καλὸν, ὦ φίλε, πάντα λόγον ποτὶ τέχνονα φοιτῆν.

Hæc allegoricè dicta accipit Longopetræus *de iis, qui alienis opibus divites, nunquam quidquam de suo proferunt.* Sed cum hoc fragmentum sit brevissimum, confidenter quidquam pronuntiare non licet.

FRAGMENTUM II.

HOc Fragmentum ex MS. Stob. Φυσ. c. 12. protulit Ursinus.

V. 1. Μοῖσαι Ἔρως καλέοι, κ. τ. λ.

Theocritum videtur imitari Poeta, Id. 11. v. 1.

Οὐδὲν ποτὶ τὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο
Νικία, οὔτ' ἔγχριστον, ἐμὶν δοκεῖ, οὔτ' ἐπίπαστον,
Ἢ ταὶ Πιερίδες· κοῦφον δέ τι τοῦτο καὶ ἁδὺ
Γίνετ' ἐπ' ἀνθρώποις· εὑρεῖν δ' οὐ ῥᾴδιόν ἐστι.
Nullum contra amorem est remedium aliud,
O Nicia, quod aut inungi (ut mihi videtur) aut aspergi possit,
Quam Pierides: leve autem admodum hoc & suave
Est hominibus: invenire tamen difficile est.

Quò facit etiam Apollinis apud Ovidium querela.

Hei mihi, quod nullis amor medicabilis herbis!

Cæterum cantum ad tædium, quod ex amore percipitur, minuendum plurimum valere docet Plutarchus in Quæstion. Conviv. —— Hesiodus Musas vocat

Λησμοσύνην τε κακῶν, ἄμπαυμά τε μερμηράων.
Oblivionemque malorum, & solatium curarum.

Theogon.

Theogon. v. 55. & v. 96, & seqq. fusius idem argumentum prosequitur.

——— Ὁ δ' ὄλβιος, ὅντινα Μοῦσαι
Φιλεῦνται· γλυκερή οἱ ἀπὸ στόματος ῥέει αὐδή.
Εἰ γάρ τις καὶ πένθος ἔχων νεοκηδέϊ θυμῷ
Ἄζηται, κραδίην ἀκαχήμενος, αὐτὰρ ἀοιδὸς
Μουσάων θεράπων κλεῖα προτέρων ἀνθρώπων
Ὑμνήσῃ, μάκαράς τε θεοὺς, οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν·
Αἶψ' ὅγε δυσφροσυνέων ἐπιλήθεται, οὐδέ τι κηδέων
Μέμνηται, ταχέως δὲ παρέτραπε δῶρα θεάων.

——— *Ille verò beatus, quemcunque Musæ*
Amant: suavis ei ab ore fluit vox.
Si quis enim luctum habens recenti-dolore-saucio animo
Tristetur, corde dolens, cæterum poeta
Musarum famulus, res claras priscorum hominum
Celebraverit, beatosque deos, qui Olympum tenent:
Statim hic quanquam ægre-ferens obliviscitur, nec dolorum
Meminit, sed citò eum deflexerunt aliò dona Dearum.

Unde rectè Horatius,

——— minuuntur atræ
Carmine curæ. Lib. 4. Od. 11.

Virgilius Georgic. lib. 4. v. 464.

Ipse cavâ solans ægrum testudine amorem.

Nemesian. Bucolic. Eclog. 4. v. 19.

Cantet, amet quod quisque: levant & carmina curas.

Et Eclog. 2. v. 14.

Tum vero ardentes flammati pectoris æstus,
Carminibus, dulcique parant relevare querelâ.

V. 2. ποθέοντι.

Vertendum *amanti*, quod loci hujus sensui melius convenit, quam *cupienti*. LONGOP.

FRAG-

FRAGMENTUM III.

HOc Fragmentum reperitur apud Stobæum cap. 27.

V. 1. Ἐκ θαμινῆς —

Proverbium omnibus ferè gentibus usitatum. Ovid.

Quid magis est durum saxo? quid mollius undâ?
Dura tamen molli saxa cavantur aquâ.

Et, Gutta cavat lapidem non vi, sed sæpe cadendo.

Lucret. lib. 1.

Stillicidis casus -- lapidem cavat.

Tibull. lib. 1. Eleg. 4.

Longa dies molli saxa peredit aquâ.

Propert. Lib. Eleg. 19. v. 55.

Sed tamen & scabrâ teritur rubigine mucro
Ferreus, & parvo sæpe liquore silex.

FRAGMENTUM IV.

Ex Stobæi capite 108. ---- Fabula Polyphemi, & Galateæ bucolicis poetis sæpe materiem præbuit. Theocritus argumentum hoc duobus Idylliis tractavit: & hoc fragmentum solum ex uno Bionis de eâdem fabulâ superest.

V. 1. Αὐτὰρ ἐγὼν βασεῦμαι ἐμὰν ὁδὸν,

Ita scriptum in libro invenit F. Ursinus, & ita edidit: & nos ejus auctoritatem sequimur. Vulgo, βᾶς εὖ καὶ ἐμὰν ὁδὸν, minus benè.

V. 2. ———— ἐς τὸ κάταντες

Τῆνο, ποτὶ ψάμαθόν τε, καὶ ἠϊόνα ψιθυρίσδω.

Vide notas nostras in Bionis Idyllium septimum v. 3.

FRAG-

FRAGMENTUM V.

EX Stobæi capite 41. ---- Hoc fragmentum, utpote brevius, obſcuritate laborat: & non ſimplici modo exponi poteſt. Sed res non eſt tanti momenti, ut verum ſenſum eruere operis pretium ſit. In ſecundo verſu propter metrum reponendum ἔδω pro ἔδωκε (quod habent Urſini, & vulgatæ editiones) ex correctione Guyeti, probante Longopetræo.

FRAGMENTUM VI.

MΟρφὰ θηλυτέρῃσι πέλει καλὸν, ἀνέρι δ' ἀλκά.

Hic verſus videtur confirmare Barneſii, & Baxteri interpretationem vocis φρόνημα apud Anacreontem Od. 2. qui eam vertunt *bellicam virtutem*. Sed aliter locus diſtinguendus, quam vulgo circumfertur.

Φύσις κέρατα ταύροις,
Ὁπλὰς δ' ἔδωκεν ἵπποις·
Τοῖς ἀνδράσι φρόνημα.
Γυναιξὶν οὐκ ἔτ' εἶχεν;
Τί οὖν δίδωσι; -- Κάλλος,
Ἀντ' ἀσπίδων ἁπασῶν,
Ἀντ' ἐγχέων ἁπάντων.
Natura cornua tauris,
Ungulas verò dedit equis:
Hominibus mentis celſitudinem.
Fæminiſne nil reliquum habuit?
Quid ergo daret? --- Pulchritudinem,
Pro ſcutis omnibus,
Pro gladiis omnibus.

Quæ interpungendi ratio tantas criticorum lites ſolvit. Φρόνημα autem ſonat animi celſitudo, quæ tum prudentiam, tum fortitudinem includit, & quæ eſt præcipuum (quamvis non peculiare) & maximè inſigne virilis ſexus χαρακτηριστικόν. Hoc fragmentum è Stobæi cap. 63. depromptum.

NOTÆ IN MOSCHI IDYLLIA.

IDYLLIUM PRIMUM.

DUlcissimum Idyllium, & omnibus elegantiis, & gratiis refertum. — Hoc Stobæus cap. 63. citat, cujus lectiones variæ hic contexuntur à F. Ursino. — Huic Idyllio alludit Spenserus noster, F. Q. B. 3. C. 6. St. 11.

It fortuned, fair Venus having lost
Her little son, the winged god of love,
Who for some light displeasure, which him crost,
Was from her fled, as flit, as airy dove,
And left her blissful bow'r of joy above,
(So from her often he had fled away,
When she for aught him sharply did reprove,
And wandred in the world in strange array,
Disguis'd in thousand shapes, that none might him bewray.)

Him for to seek, she left her heav'nly house
(The house of goodly forms and fair aspects,
Whence all the world derives the glorious
Features of beauties, & all shapes select,
With which high God his workmanship hath deckt)
And searched ev'ry way, through which his wings
Had born him, or his tract she might detect:
She promist kisses sweet, and sweeter things
Unto the man, that of him tidings to her brings.

V. 2. *Εἴ τις ἐνὶ τριόδοισι πλανώμενον εἶδεν Ἔρωτα,*
Δραπετίδας ἐμός ἐστιν.

Habet hoc Idyllium venuſtam imaginem, ſeu picturam amoris: quale hoc Propertii eſt lib. 2. El. 9. v. 1.

Quicunque ille fuit, puerum qui pinxit Amorem,
Nonne putas miras hunc habuiſſe manus?
Hic primum vidit ſine ſenſu vivere amantes,
Et levibus curis magna perire bona &c.

Atque ut occaſio ſit picturæ, fingit Cupidinem à matre Venere fugiſſe, quæ in compitis publicis filium amiſſum quærit, præconioque mercedem ei, qui ipſum vel adducat, vel indicet, proponit. Dein puerum, ut à cæteris internoſci poſſit, ſuis notis è more deſcribit. Triplex ratio apud veteres amiſſa inquirendi: *Primum per præconem*, cujus eximium apud Apuleium lib. 6. extat exemplum, & huic planè geminum: ibi Mercurium ſic adloquitur Venus. "Nec te præterit utique quanto "jam tempore deliteſcentem ancillam nequiverim reperire. Nil ergo "ſupereſt, quam tuo præconio præmium inveſtigationis publicitus edi-"cere. Fac ergo mandatum matures meum, & indicia, quibus poſſit "cognoſci manifeſtè deſignes: ne ſi quis occultationis illicitæ crimen "ſubierit, ignorantiæ ſe poſſit excuſatione defendere. Et ſimul dicens, "libellum ei porrigit, ubi Pſyches nomen continebatur, & cætera: "quo facto protinus domum ſeceſſit. Nec Mercurius obſequium omi-"ſit. Nam per omnium ora populorum diſcurrens ſic mandatæ præ-"dicationis munus exequatur. Si quis à fugâ retrahere, vel occul-"tam demonſtrare poterit fugitivam regis filiam, Veneris ancillam, no-"mine Pſychen, conveniat retrò metas Murtias Mercurium prædica-"torem, accepturus indicii nomine ab ipsâ Venere ſeptem ſuavia, & "unum blandientis adpulſum linguæ longè mellitum." *Secundum, per conquiſitores* à prætore impetratos: qui nudi rem, aut perſonam amiſſam per alienas domos quærebant, licio ſolum, quo pudenda tegerentur, cincti, & lancem, quæ patina erat rotunda, & ampla, ante oculos tenentes, propter matrum fam. aut virginum præſentiam: ſecundum Joan. Borcholten ad §. 3. Inſtitut. de Obligat. quæ ex Delict. naſcuntur: vel potius lancem manu tenebant, in quâ inventionis mercedem ferrent, uti ex Petronio patet. c. 97. "Intrat ſtabulum Præco cum ſervo publico "(*conquiſitore*) aliâque ſanè non modicâ frequentiâ, facemque fumoſam "magis,

"magis, quam lucidam quassans, hæc proclamavit. Puer in Balneo "paulo ante aberravit, annorum circà sexdecem, crispus, mollis, for-"mosus, nomine Giton: si quis eum reddere, aut commonstrare vo-"luerit, accipiet nummos mille. Nec longè à præcone Ascyltos sta-"bat amictus discoloriâ veste, atque in lance argenteâ indicium, & fi-"dem præferebat." Vide etiam Plaut. Mercat. Act. 3. Sc. 4. & Giphanium ad §. 4. Instit. Titul. supra citat. *Tertiò, per schedulam alicui columnæ adfixam*, quæ rei amissæ notas, & indicationis mercedem continebat. Vide Propert. lib. 3. Ecl. 22. in extrem. Partim è Longopetræo.

V. 4. Μισθός τοι τὸ φίλαμα τὸ Κύπριδος. κ. τ. λ. Cupido apad Tassum sic de matre loquitur.

——— Elle mi segue
Dar promettendo à chi m' insegna à lei,
O dolci baci, ò cosa altra più cara:
Quasi io di dare in cambio non sia buono
A chi mi tace, ò mi nasconde à lei,
O dolci baci, ò cosa altra più cara.
Questo io sò almen, che i baci miei
Saran sempre più cari à le fanciulle,
Se io, che son l' Amor, d' amor m' intendo.

Amynt. Prolog.

Et in Poematio, quod ad imitationem Moschi idem Tassus Amorem fugitivum nominavit, ita Venus loquitur:

Ditemi ov' è il mio figlio?
Chi di voi me l' insegna
Vò, che per guiderdone
Da queste labbra prenda
Un bascio quanto posso
Conderlo piò soave:
Ma chi me 'l riconduce
Dal voluntario esiglio,
Altro premio n' attenda,
Di cui non può maggiore
Darli la mia potenza,
Se ben in don le desse
Tutto 'l regno d' Amore.

Hanc

Hanc Moſchi noſtri ideam imitati ſunt, aut tranſtulerunt, aut ditaverunt ingens ex omni gente poetarum multitudo: ſed vix quiſquam inter omnes felicius quam Marinius.

Madrigal.

Udito hò, Citerea,
Che del tuo grembo fore
Fuggitivo il duo figlio à te ſi cela,
E promeſſo hai baciar chi te 'l rivela.
Non languir, bella dea,
Se vai cercando amore,
No 'l cercar, dammi il bacio, io l' hò nel core.

Verſus etiam tres ultimos alio more ſcriptos invenias, nempe hoc,

Dammi il promeſſo bacio,
O fà ch' ella me 'l dia,
L' ha ne' begli occhi ſuoi la donna mia.

Si plures Moſchi imitationes videre cupiat lector curioſus, Menagii in Taſſi Amynt. notas adeat. Longop.

V. 4. *Οὐ γυμνὸν τὸ φίλαμμα.*

Hoc eſt, quod Theocritus vocat *κενεὸν φίλαμμα.*

Ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμμασιν ἁδέα τέρψις. Id. 3. v. 20.

Ibid. *Οὐ γυμνὸν τὸ φίλαμμά, τὺ δ', ὦ ξένε, καὶ πλέον ἑξεῖς.*

Hanc lectionem cæteris præfero. F. Urſini editio habet,

Οὐ γυμνὸν τὸ φίλαμμα ἀλλ' ἤν οἱ ξένε. καὶ πλέον ἑξεῖς.

Aliæ, *Οὐ γυμνὸν τὸ φίλαμμα, τὺ δ', ὦ ξένε, καὶ πλέον ἑξεῖς.*

καὶ πλέον, nempe concubitum modeſtè innuit.

V. 6. *Ἔστι δ' ὁ παῖς περίσαμος· ἐν εἴκοσι πᾶσι μάθοις νιν.*

Heinſius legendum cenſet *ἐν εἴκοσι παισὶ·* quamvis veterem lectionem poſſe exemplo Homeri, apud quem pleraque occurrunt ſupervacua, ſuſtineri ipſe fatetur. Sed Heinſii *παισὶ* ſuperflua eſt repetitio: vulgatum *πᾶσι* vim ſententiæ addit. Latini dicerent *inter viginti omnino, inter omnes omnino.* Longop.

V. 7. *Χρῶτα μὲν οὐ λευκὸς,*

Picturam hanc Amoris ſuaviſſimam imitatus eſt Meleager, Anthol. l. 7. Epigr. 15.

Κηρύσσω τὸν Ἔρωτα τὸν ἄγριον· ἄρτι γὰρ ἄρτι
Ὀρθρινὸς ἐκ κοίτας ᾤχετ' ἀποπτάμενος.

Ἔστι

Ἔστι δ' ὁ παῖς γλυκύδακρυς, ἀεὶ λάλος, ὠκὺς, ἀθαμβής,
Σιμὸν γελῶν, πτερόεις, νῶτα φαρετροφόρος,
Πατρὸς δ' οὐκ ἔτ' ἔχω φράζειν τίνος· οὔτε γὰρ αἰθὴρ,
Οὐ χθὼν φησι τεκεῖν τὸν θρασύν, οὐ πέλαγος.
Πάντη γὰρ, καὶ πᾶσιν ἀπέχθεται· ἀλλ' ἐσορᾶτε,
Μή πω νῦν ψυχαῖς ἄλλα τίθησι λίνα.
Καί τοι κεῖνος, ἰδὲ, περὶ φωλεόν· οὔ με λέληθας,
Τοξότα, Ζηνοφίλας ὄμμασι κρυπτόμενος.

Proclamo Amorem efferum: modò enim modò
Matutinus e' cubili abiit evolans.
Est autem puer dulcium lacrymarum, semper loquax, velox, intrepi-
Sime' ridens, alatus, in tergo pharetriger. [dus,
Patris autem non habeo dicere cujus: neque enim æther
Neque terra dicit peperisse hunc audacem, nec pelagus.
Undique enim & omnibus invisus est: sed circumspicite,
Ne alicubi nunc animis alia ponat retia.
Atqui ille, ecce, circa latebras: non me fefellisti,
Sagittator, Zenophiles in oculis occultus. LONGOP.

Ibid. —— ὄμματος ἐκ αὐτοῦ.

Stobæus habet αὐτῷ. F. Ursini editio ὄμμα δὲ αὐτοῦ· vitio forsan prœli.

V. 8. — καὶ φρένες, ἁδὺ λάλημα·
Οὐ γὰρ ἴσον νοεῖ, καὶ φθέγγεται· ὡς μέλι φωνά·
Ἦν δὲ χολᾷ, νόος ἐστὶν ἀνάμερος.

Sic regius Psaltes Ps. 65. v. 21. Blanda verba ejus, & mollia, ut butyrum: sed bellum in animo: molliora sunt verba ejus oleo, sed stricti gladii sunt. — Et Solomon Proverb. cap. 5. v. 3. Quamvis favum stillent labia extranea, & mollius oleo palatum ejus: attamen posterius ejus amarum est, ut absinthium; acutum, ut gladius bipennis. — Huc spectat Distichon illum Rythmicum:

Mel in ore, verba lactis:
Fel in corde, fraus in factis.

V. 10. Ἦν δὲ χολᾷ.

Stobæus habet Ἐν δὲ χολᾷ.

V. 11. — ἄλιον βρέφος, ἄγρια παίσδει.

Improbus ille puer: — Virgil. Eclog. 8. v. 50. utpote
——— cui placet impares

Formas,

Formas, atque animos sub juga ahenea
Sævo mittere cum joco. Hor. lib. 1. Od. 33.

V. 16. Καὶ πλέξεις ὅσσον ἔρως ἐφίπτωται ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλως.

Stobæus legit, ὡς ἔρως ἐ. ἄλλον ἐπ' ἄλλω. Vide notam nostram in Bionis Idyll. 2. v. 6. unde Martis Epitheton ἀλλοπρόσαλλος Cupidini non malè quadrat, uti notavit Vulcanius.

V. 21. — τοῖς πολλάκι κ' ἁμὶ πτερώσκει.

Vulgatæ habent κ' ἡμὶ· F. Ursini editio Doricismum servavit. — Eandem querelam queritur Venus apud Apollonium lib. 3. v. 93. & seqq. & Meleagrum in Anthol. lib. 7. Epigr. 16. notante Longopetræo.

V. 22. Πάντα μὲν ἄγρια, πάντα· πολὺ πλέον δὲ οἱ αὐτῷ
Βαιὰ λαμπὰς ἐοῖσα, τὸν ἅλιον αὐτὸν ἀναίθει.

Politianus hunc locum malè vertitit, --*seque ipsum multo quoque sævius angit*, quasi punctum post τὸ αὐτῷ fuisset: quod tamen vix ullum sensum efficit. — Semper, ut verum fatear, hujus loci constructio perplexa mihi visa est: nam quis hæc intelligat? *Omnia sunt crudelia, omnia: multò vero magis quæ ipsi est parva fax solem ipsum perurit.* Sic enim hæc vertuntur in omnibus editionibus: nullâ interpunctione positâ post τὸ ἐοῖσα. Distinctionem ex Ursino restituimus, quâ sensus Poetæ clarus evadit, sed tamen elegantiæ, uti opinor, parum litatum est, nam abruptior procedit sententia.

V. 24. Ἦν τύ γ' ἕλῃς τῆνον δήσας ἄγε.

Alii legunt δησμώσας, Calpurn. Eclog. 3. v. 20. quanquam de re omnino dissimili,

Si tamen invenies, deprensam verbere multo
Huc age. ————

V. 25. Κ' ἢν ποτ' ἴδῃς κλαίοντα, φυλάσσεο μή σε πλανήσῃ.

Crinagoræ superest Epigramma, quod hunc locum illustrat, Antholog. lib. 4. tm. 11. Poeta Amorem adloquitur.

Καὶ κλαῖε, καὶ στένας συσφίγγων χεροῖν
Τένοντας· ὦ 'πίτολμε, ποῖά γ' οἰ πρέπει.
Οὐκ ἔσθ' ὁ λύσων· μὴ 'λέειν ὑποβλέπε·
Αὐτὸς γὰρ ἄλλων ἐκ μὲν ὀμμάτων δάκρυ
Ἔθλιψας, ἐν δὲ πικρὰ καρδίᾳ βέλη
Πήξας, ἀφύκτων ἰὸν ἔσταξας πόθων,
Ἔρως· τὰ θνητῶν δ' ἐστί σοι γέλως ἄχη·
Πέπονθας οἷ' ἔρεξας· ἐσθλὸν ἡ δίκη.

Et

Et lacryma, & gemisce, comprimens manibus
Tendones: ô insidiose, talia te decent.
Non est qui te liberabit: ne miserabiliter circumspice:
Ipse enim aliorum ex oculis lacrymas
Expressisti, amaraque in corde jacula
Figens inevitabilium venenum instillâsti cupidinum,
O Amor: mortalium vero tibi risus dolores:
Expertus es, qualia aliis fecisti: æqua est Justitia. LONGOP.

Vide etiam Anacreontis Od. 3.

V. 26. — καὶ ἢν ἐθέλῃ σε φιλᾶσαι.

F. Ursini editio habet ἐθέλησι.

V. 27. — τὰ χείλεα φάρμακόν ἐντί.

Virgil. Æn. 1. v. 691.

Cum dabit amplexus, atque oscula dulcia figet,
Occultum inspires ignem, fallasque veneno.

Politianus alicubi,

E con le labra tinte di veleno
Bacciolo, el foco suo gli mese in seno. LONGOP.

V. ult. Μή τι θίγῃς· πλάνα δῶρα· τὰ γὰρ πυρὶ πάντα βέβαπται.

Horat. Carm. lib. 2. Od. 8.

——— ferus & Cupido
Semper ardentes acuens sagittas
Cote cruentâ.

IDYLLIUM II.

De Auctore hujus poematis ambigunt docti: alii Theocrito, alii Moscho tribuunt. In vetustissimis editionibus inter Theocriti Idyllia locum habet. Sed in duobus antiquissimis codicibus, (inquit Ursinus) uno bibliothecæ Vaticanæ, altero Mediceæ, quem ipsi Florentiæ vidimus, Moscho Εὐρώπην inscribi animadvertimus.

V. 11. Ἐνδωπίη, καὶ μᾶλλον.

Apud Ursinum versus decimus deest: & pro ἐνδωπίη legitur ἐν δ' ἀοίῃ· vitiosissimè, & nullo plane sensu.

V. 13. Βιαζομένα.

Sic Ursini, & Editio Vignonis, ut & B. Vulcanii: vulgò βιαζομένη. neglecto Doricismo.

V. 16. Ἡ δ' ἀπὸ μὲν στρωτῶν λεχέων θόρε δειμαίνουσα,
Παλλομένη κραδίην· τὸ γὰρ ὡς ὕπαρ εἶδεν ὄνειρον.
Ἑζομένη δ' ἐπὶ δηρὸν ἀκὴν ἔχεν, ἀμφοτέρας δὲ
Εἰσέτι πεπταμένοισιν ἐν ὄμμασιν εἶχε γυναῖκας.
Ὀψὲ δὲ δὴ μάλ' ἔπειτ' ἀνενείκατο παρθένος αὐδὴν,
Τίς μοι τοιάδε φάσματ' ἐπουρανίων προΐηλε.

Similiter Apollonius de Medeâ Argonauticōn lib. 3. v. 633.

Παλλομένη δ' ἀνόρουσε φόβῳ, περί τ' ἀμφί τε τοίχους
Πάπτηνεν θαλάμοιο· μόλις δ' ἐσαγείρατο θυμὸν,
Ὡς πάρος, ἐν στέρνοις· ἀδινὴν δ' ἀνενείκατο φωνήν.
Δειλὴ ἐγὼν, οἷόν με βαρεῖς ἐφόβησαν ὄνειροι.
Attonita autem surrexit timore, & undique circum muros
Thalami oculis lustrabat: vixque animum collexit,
Ut prius, in pectore: lamentabilem autem emisit vocem.
Misera ego, ut me gravia terruerunt somnia!

Virgilius Æn. 3. v. 172.

Talibus attonitus visis, ac voce Deorum,
(Nec sopor illud erat: sed coram agnoscere vultus,
Velatasque comas, præsentiaque ora videbar:
Tum gelidus toto manabat corpore somnus:)
Corripio è stratis corpus: ———

Quibus confer Shakspearum nostratem,

——— And so, with shrieks,
She melted into air. Affrighted much
I did in time collect my self, and thought
This was sooth, and no slumber. — The Winters Tale.

V. 17. ——— τὸ γὰρ ὡς ὕπαρ εἶδεν ὄνειρον.

Opponuntur inter se ὄναρ, & ὕπαρ, ut apud Homerum Odyss. τ'. v. .

Οὐκ ὄναρ, ἀλλ' ὕπαρ ἐσθλὸν, ὅ τοι τετελεσμένον ἔσται.

Ὄναρ est falsum, & vanum somnium: Ὕπαρ vera visio, quæ eventu comprobatur. E Vulcanio.

V. 27. Ἀλλά μοι εἰς ἀγαθὸν μάκαρες κρήνειαν ὄνειρον.

Formula antiqua avertendi abs se mali ominis: cujus generis sunt & illæ

illæ apud Latinos, *Quod omen Deus avertat*, *Dii prohibeant*, & illud Ovidio uſitatiſſimum, *Dî melius*. Ex notis B. Vulcanii.

V. 31. Ἡ ὅτε φαιδρωῦσιν χρόα ἀφύχοῖσιν ἀναύρῳ.

In Editionibus omnibus exhibetur Ἀναύρῳ literâ primâ majuſculâ; verſumque, *Anauri*: quaſi nomen fluminis proprium fuiſſet. Locus hic difficilis J. Palmerio viſus eſt. "Ubinam eum Anaurum fluvium ponat, "(inquit Vir Erud.) non patet ex toto Idyllio. Anaurus fluvius in "Magneſiâ propè Iolcum in mare defluens: -- Fuit & alius in Troade "vel Dardaniâ. -- Sed ſi fides eſt Ovidio, & pleriſque, qui volunt Eu-"ropam Agenoris Sidoniorum Regis filiam in Phœniciæ littoribus lu-"dentem raptam fuiſſe, ex hoc Moſchi loco ponendus erit & alter "Anaurus fluvius in Phœniciâ propè Sidonem, de quo omnes Geo-"graphi tacuerunt." --- Docto Viro aquam hìc hæſiſſe miror: nullus in Phœniciâ Anaurus memoratur, nec, uti ille conjicit, conſtituendus. Ἄναυρος hìc non eſt nomen proprium, ſed appellativum, & ſignificat *flumen*, vel primâ ſignificatione *torrentem*. Sic Anacreon Od. 7.

Διὰ δ' ὀξέων μ' ἀναύρων. κ. τ. λ.
Per rapidos me torrentes.

Et, ut obiter id moneam, alio loco hæc vox Anacreonti reſtituenda videtur. Od. 19. ita in omnibus editionibus legitur.

Ἡ γῆ μέλαινα πίνει,
Πίνει δὲ δένδρε' αὐτὴν,
Πίνει θάλασσα δ' αὔρας,
Ὁ δ' ἥλιος θάλασσαν,
Τὸν δ' ἥλιον σελήνη.
Fæcunda terra potat,
Hanc arboreſque potant,
Et potat æquor auras,
Phœbuſque potat æquor,
Ipſumque luna Phœbum.

"Quorſum *Auras bibit æquor?* (ut inquit D. Trapp.) Omnia anima-"lia bibunt auras; mare verò bibit fluvios. Ad hunc locum omnes "interpretes prorſus ſilent, neque ego illius ſenſum ſatis capio. Verum "eſt quidem mare vorticibus ſuis auras abſorbere; ſed frigidum hoc & "jejunum; quia idem faciunt omnia animalia." Recta hæc, & vera.

 Sed

Sed Librariis, non Poetæ culpa imputanda eſt, cui leviſſimâ mutatione ſuus ſenſus, ſua reſtitui poſſunt verba.

> Ἡ γῆ μέλαινα πίνει,
> Πίνει δὲ δένδρε' αὐτήν.
> Πίνει θάλασσ' ἀναύρους,
> Ὁ δ' ἥλιος θάλασσαν,
> Τὸν δ' ἥλιον σελήνη.

Bibit mare torrentes, --- hoc juſtam ἔννοιαν exhibet: vulgata lectio ſi ullam, certè prodigioſam.

V. 40. --- ἡ δὲ πόρεν περικαλλεῖ Τηλεφαέσσῃ,
Ἥτε οἱ αἵματος ἔσκεν.

Ac primum videamus illud in calathi deſcriptione,

> --- ἡ δὲ πόρεν περικαλλεῖ Τηλεφαέσσῃ,
> Ἥτε οἱ αἵματος ἔσκεν.

Quid enim, obſecro, poſtrema verba ſonant? Non opinor aliud quam ſi dixiſſet ἔσκεν οἱ θυγάτηρ, vel ἀπόγονος, ut ſenſus ſit ex Libyæ ſanguine ortam eſſe Telephaſſam. Sic illa Homeri accepimus,

> Αἵματός εἶς ἀγαθοῖο, φίλον τέκος.

Et iſta Apollonii lib. 4.

> Ἔμπεδον ἀθανάτων ἔσαν αἵματος.

Q. Smyrnæus lib. 14.

> Ἄμφω γὰρ μακάρων ἔσαν αἵματος.

Atqui Telephaſſa nurus Lybiæ, non filia, aut neptis fuit. Apollodorus, Ἀγήνωρ δὲ παραγενόμενος εἰς τὴν Εὐρώπην γαμεῖ Τηλεφάασσαν. Agenor autem Libyæ filius, & Neptuni. De Telephaſſâ diverſa eſt apud Apollonii interpretem narratio: ſed nemo tamen veterum, quod ſciam, Libyâ prognatam dixit. An verò ita accipiemus, quaſi dixiſſet ἔσκε πρὸς αἵματος; mitto dicere quam rectè dicatur nurus ſocrui conſanguinea: hoc dico, inſolens valde, & durum eſſe hoc loquendi genus, ἔσκεν αἵματος pro ἔσκε πρὸς αἵματος. Non enim temerè reperias ita bonos auctores eſſe locutos. Lege autem,

> Ἥγε οἱ ἐννυὸς ἔσκεν·

Ἐννυὸς veteribus Græcis eſt nurus: quæ aliis eſt νύμφη, ut apud Plut. & Græcos Juriſconſultos. Pollux, Ἡ μὲν γεγαμημένη νύμφη καλεῖται τῇ τοῦ γήμαντος μητρὶ, καὶ τῷ πατρὶ, καὶ ἐννυός. Poteſt etiam legi

> Ἥγε ἑοῖ νυὸς ἔσκεν·

Nam

Nam Νυὸς pro eodem accipitur. Eustathius, νυὸς. ὡς ἐπὶ πλεῖστον, ἡ τοῦ υἱοῦ γυνὴ τῷ πατρὶ, καὶ τῇ μητρὶ, ὡς ἡ Ἑλένη τῷ Πριάμῳ, καὶ τῇ Ἑκάβῃ. Et ita accipit hic idem Poeta, siquidem Moschus est, ut quidam volunt, hujus poematis autor. -- Locus est in Megarâ, ubi de Alcmenâ sic canit:

Μύθοισιν πυκινοῖσι φίλην νυὸν ὧδε μετηύδα,

Sic etiam apud alios. Non frustra tamen additum est ab Eustathio, ὡς ἐπὶ πλεῖστον· nam aliquando aliter accipitur. Theocritus in Epithalamio:

Κ' εἰς ἔτος ἐξ ἔτεος, Μενέλαε, τεὰ νυὸς ἅδε.

Isaaci Casauboni Lect. Theoc. c. ult.

V. 44. ———— Ἰναχὶς Ἰώ.

F. Ursini editio habet Ἰνάχου· malè. Totius fabulæ historiam vide apud Ovid. lib. 1. fab. 10, 11, 12, & 13.

V. 46. Φοιταλέη δὲ πόδεσσιν ἐφ' ἁλμυρὰ βαῖνε κέλευθα,

F. Ursini editio habet: Φοιτᾷ δ' ἤδη πόδεσσιν. ἐφ' ἁ. β. κ. Pessimè.

V. 48. —— ἕστασαν ὑψοῦ ἐπ' ὀφρύος αἰγιαλοῖο.

Sic Virgil. Georg. lib. 1. v. 108.

Ecce, supercilio clivosi tramitis undam
Elicit. ————

Utrique Homerum imitati sunt: Il. 20. v. 151.

Οἱ δ' ἑτέρωσε καθῖζον ΕΠ' ΟΦΡΥΣΙ Καλλικολώνης.
Ii verò ex altera parte sedebant in supercilio Callicolones.

V. 51. Πόρτιος εἰναλίης, τὴν ἑπταπόρῳ πάρα Νείλῳ.

Ita omnes, quot vidi, editiones, exceptâ Ursini, qui hæc ita edidit.

Πόρτιος. ἐς καθάλιστην δ' ἑπταπόρῳ πάρα Νείλῳ,
Ἐκ βοὸς εὐκεράοιο πάλιν μετάμειψε γυναῖκα.

Non improbandâ lectione: sed quâ auctoritate freta sit, nescio. Cæterum hoc Idyllium in istâ editione multum à vulgatis differt.

V. 54. Χαλκείᾳ.

Sic vet. edit. servato Doricismo: vulgatæ, Χαλκείη.

V. 56. Ἑρμείης ἤσκησε· πέλας.

Vos πέλας repetitur in Ursini editione, errato, opinor, typographico.

V. 63. Αἱ δ' ἐπεὶ οὖν λειμῶνας ἐσήλυθον ἀνθεμόεντας,
Ἄλλαι ἐπ' ἀλλοίοισι τότ' ἄνθεσι θυμὸν ἔτερπον.
Τῶν ἡ μὲν νάρκισσον ἐΰπνοον, ἡ δ' ὑάκινθον,
Ἡ δ' ἴον, ἡ δ' ἕρπυλλον ἀπαίνυτο· πολλὰ δ' ἔραζε

Λει-

Λειμώνων ἐαροτρεφέων πέπλεσκε πέταλα.
Αἱ δ' αὖτε ξανθοῖο κρόκου θυόεσσαν ἔθειραν
Δρέπτον ἐριδμαίνουσαι· ἀτὰρ μέσσῃ ἔστη ἄνασσα,
Ἀγλαΐην πυρσοῖο ῥόδου χείρεσσι λέγουσα,
Οἷα περ ἐν Χαρίτεσσι διέπρεπεν Ἀφρογένεια.

Proſerpinæ flores cum comitibus legenti (apud Claudianum de Rap. lib. 2. v. 118.) non diſſimilis deſcriptio.

Huc elapſa cohors gaudent per florea rura.
Hortatur Cytherea, legant: nunc ite, ſorores,
Dum matutinis præſudat ſolibus aër:
Dum meus humectat flaventes Lucifer agros,
Roranti prævectus equo. Sic fata doloris
Carpit ſigna ſui. Varios tum cætera ſaltus
Invasêre cohors. ———
Pratorum ſpoliatur honos: hæc lilia fuſcis
Intexit violis: hanc mollis amaracus ornat,
Hæc graditur ſtellata roſis; hæc alba liguſtris.
Te quoque, flebilibus mœrens, Hyacinthe, figuris,
Narciſſumque metunt, nunc inclita germina veris,
Præſtantes olim pueros. ———
Æſtuat ante alias avido fervore legendi
Frugiferæ ſpes una Deæ: nunc vimine texto
Ridentes calathos ſpoliis agreſtibus implet:
Nunc ſociat flores, ſeſeque ignara coronat:
Augurium fatale tori! ———

Ovidius lib. 5. Met. fab. 6. de eâdem Proſerpinâ.

——— dum Proſerpina luco
Ludit, & aut violas, aut candida lilia carpit;
Dumque puellari ſtudio calathoſque, ſinumque
Implet, & æquales certat ſuperare legendo;
Pænè ſimul viſa eſt, dilectaque, raptaque Diti.

Horatius è Moſcho de Europâ lib. 3. Od. 27.

Nuper in pratis ſtudioſa florum, &
Debitæ Nymphis opifex coronæ,
Nocte ſubluſtri, nihil aſtra præter
Vidit & undas.

V. 74.

V. 74. Ἦ γδ δὴ Κρονίδης, ὥς μιν φράσαθ', ὡς ἐόλητο
Θυμὸν, ἀνωΐστοισιν ὑποδμηθεὶς βελέεσσι
Κύπριδος, ἣ μούνη δύναται καὶ Ζῆνα δαμάσσαι.

Theocritus in Pharmaceut. v. 83.

Ὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην, ὥς μευ περὶ θυμὸς ἰάφθη
Δειλαίας. ———
Ut vidi, ut insanivi, ut animus mihi malè affectus est
Miseræ. ———

Idyll. 3. v. 42.

Ὡς ἴδεν, ὡς ἐμάνη, ὡς ἐς βαθὺν ἅλατ' ἔρωτα.
Ut vidit, ut insanivit, ut in profundum insiluit amorem.

Quem non minore elegantiâ imitatus est Virgilius;

Ut vidi, ut perii, ut me malus abstulit error. Eclog. 8. v. 42.

Pulchrè de subito amoris fulmine Menophilus Damascenus,

Οἷον ἄελπτον, ἄπιστον ἐμὸν νόον ἥρπασε φάσμα;
Quale inexpectatum, incredibile meam mentem corripuit spectaculum.

V. 74. Ἦ γδ δὴ Κρονίδης, ὥς μιν φράσαθ', ὡς ἐόλητο κ. τ. λ.

Moschum imitatus est Ovidius Met. lib. 2. fab. ult.

——— Sceptri gravitate relictâ
Ille pater, rectorque Deûm, cui dextra trisulcis
Ignibus armatur, qui nutu concutit orbem;
Induitur tauri faciem, mistusque juvencis
Mugit, & in teneris formosus obambulat herbis.
Quippe color nivis est; quam nec vestigia duri
Calcavêre pedis, nec solvit aquaticus Auster;
Colla toris extant; sed quæ contendere posses
Facta manu, purâque magis pellucida gemmâ.
Nullæ in fronte minæ, nec formidabile lumen;
Pacem vultus habet: miratur Agenore nata,
Quod tam formosus, quod prælia nulla minetur.
Sed, quamvis mitem, metuit contingere primò;
Mox adit, & flores ad candida porrigit ora.
Gaudet amans: & dum veniat sperata voluptas,
Oscula dat manibus, Vix ah! vix cætera differt.
Et nunc alludit, viridique exultat in herbâ;
Nunc latus in fulvis niveum deponit arenis.

Pau-

Paulatimque metu dempto, modo pectora præbet
Virgineâ tractanda manu, modo cornua sertis
Impedienda novis. ————

V. 79. Κρύψε θεὸν, καὶ τρέψε δέμας.

Miror hanc locutionem κρύψε θεὸν doctiſſimo Iſaaco Caſaubono unquam diſplicuiſſe: cum ſit non vulgaris elegantiæ. Poſteà tamen errorem ſuum confeſſus eſt: & receptam lectionem exemplo Ovidii, apud quem *diſſimulare deum* non ſemel occurrit, & Caſſiodori, qui dixit *celare hominem* confirmavit.

V. 81. Ὤλλης διατμήξασα κ. τ. λ.

Hic, & ſequens verſus in F. Urſini editione deſunt.

V. 84. Τοῦ δ' ἤτοι τὸ μὲν ἄλλο δέμας χανθόχροον ἔσκεν·
Κύκλος δ' ἀργύφεος μέσσῳ μαρμαίρε μετώπῳ,
Ἶσά τ' ἐπ' ἀλλήλοισι κέρα ἀνέτελλε καρήνου
Ἄντυγος ἡμιτόμου κεραῆς ἅτε κύκλα σελήνης.

Horatius Carm. lib. 4. Od. 2. v. 53.

Te decem tauri, totidemque Vaccæ,
Me tener ſolvet vitulus relictâ
Matre, qui largis juveneſcit herbis
In mea vota:
Fronte curvatos imitatus ignes
Tertium lunæ referentis ortum,
Quà notam duxit, niveus videri;
Cætera fulvus.

Ut Horatius Moſchum, ſic Moſchus forte Homerum imitatus eſt.

— Φράσσατο δ' ἵππον ἀριπρεπέα προὔχοντα,
Ὃς τὸ μὲν ἄλλο τόσον φοῖνιξ ἦν, ἐν δὲ μετώπῳ
Λευκὸν σῆμ' ἐτέτυκτο περίτροχον, ἠΰτε μήνη. Iliad. ψ'. v. 453.
— *vidit equum notabilem præuntem,*
Qui quidem cætero toto corpore ſpadix erat, at in fronte
Alba macula erat rotunda, tanquam luna.

V. 86. Ὄσσε δ' ὑπογλαύσσεσκε.

Legendum ὑπογλαύσσεσκε, non ὑπογλαύκεσκε. Nam γλαύσσειν, & ὑπογλαύσσειν dicitur. Callimachus (Hymn. in Dian. v. 53.)

Φάεα μουνόγληνα σάκει ἶσα τετραβοείῳ
Δεινὸν ὑπογλαύσσοντα.

Appol-

Appollonius lib. 1. (v. 1281.)

——— ἀμαρυγλαύσσουσι δ' ἀταρποί.

Hesychius, γλαυσσει, λάμπει, φαίνει.

Isaacus Casaubonus Lect. Theoc. cap. ult.

Callimachi Scholiastes in locum citat: ὑπογλαύσσοντα, ὑπολάμποντα.

Appollonii Rhodii Schol. in loc. citat: τὸ γλαυκὸν καὶ χαροπὸν συνωνύμως λέγεται. ἀμφότερα γὰρ ἐπὶ τοῦ λαμπροῦ. δι' ὃ καὶ ἐπήνεγκεν ἀμαρυγλαύσσουσιν, ἀντὶ τοῦ φωτίζουσιν, ἢ ἀμαλάμπουσιν. — γλαύσσειν, ὅ ἐστι λάμπειν.

Ibid. Ὄσσε δ' ὑπογλαύσσεσκε, δι' ἵμερον ἀστράπτοντε.

Aristænetus, elegantissimus Scriptor, lib. 1. epist. 7. Τότε ὄμμα, καίπερ ἀγανακτούσης, ἡδύ· ὀφθαλμοὶ ἱμερόεν ἀστράπτοντες. *Tunc aspectus, quanquam iratæ, dulcis: oculi amabile fulgurantes.*

Oppian. Cyneget. lib. 3. v. 348.

— πυρόεσσαν ὑπὸ βλεφάροισιν ὀπωπῇ
Μαρμαρυγὴν στράπτουσιν.
— *flammeum sub superciliis oculi*
Splendorem fundunt.

F. Ursini editio habet ὑπογλαύγκεσκε γε ἵμερον ἀς. vitiosè omnino.

V. 97. Αὐτὰρ ὁ μειλίχιον μυκήσατο· ———

Nonnus Dionys. lib. 1.

Σιδονίης ποτὲ ταῦρος ἐπ' ἠόνος ὑψικέρως Ζεὺς
Ἱμερόεν μύκημα νόθῳ μυκήσατο λαιμῷ.
Sidonio cum taurus in littore altis-cornibus Jupiter
Amabilem mugitum falso emugiit gutture.

V. 108. Ὡς φαμένη, νώτοισιν ἐφίζανε μειδιόωσα.

Ovid. Metam. lib. 2. fab. ult.

——— Ausa est quoque regia virgo,
Nescia quem premeret, tergo considere tauri.
Tum deus à terrâ, siccoque à littore sensim
Falsa pedum primò vestigia ponit in undis.
Inde abit ulterius, mediique per æquora ponti
Fert prædam.

V. 109. Αἱ δ' ἄλλαι μίμνεσκον.

Henricus Stephanus (quem sequuntur vulgatæ editiones) vertit, *Cæteræ verò ascensuræ erant.* Ego malim cum B. Vulcanio interpretari, *Cæteræ verò cunctabantur.*

U V. 114.

V. 114. Νηρείδες δ' ἀνέδυσαν ὑπ' ἐξ ἁλὸς, αἱ δ' ἄρα πᾶσαι
Κητείοις νώτοισιν ἐφήμεναι ἐστιχόωντο. κ. τ. λ.

Similis ferè deſcriptio apud Virgilium Æn. 5. v. 817.

Jungit equos genitor, ſpumantiaque addit
Fræna feris, manibuſque omnes effundit habenas.
Cæruleo per ſumma levis volat æquora curru:
Subſidunt undæ, tumidumque ſub axe tonanti
Sternitur æquor aquis: fugiunt vaſto æquore nimbi.
Tum variæ comitum facies: immania cete,
Et ſenior Glauci chorus, Inoüſque Palæmon,
Tritoneſque citi, Phorcique exercitus omnis.
Læva tenent Thetis, & Melite, Panopeaque virgo,
Niſæe, Spioque, Thaliaque, Cymodoceque.

Statius Achilleid. lib. 1. v. 52. de Neptuno.

—— Oceano veniebat ab hoſpite, menſis
Lætus, & æquoreo diffuſus nectare vultus,
Uude hyemes, ventique ſilent, cantuque quieto
Armigeri Tritones eunt, ſcopuloſaque cete,
Tyrrhenique greges, circumque, infraque rotantur
Rege ſalutato.

Claudian. de nuptiis Honorii, & Mariæ v. 153. ita Veneris mari vectæ comitatum deſcribit.

Proſequitur volucrum latè comitatus amorum,
Tranquillumque choris quatitur mare: ſerta per omnem
Neptuni diſperſa domum. Cadmeïa ludit
Leucothoë, frænatque roſis delphina Palæmon.
Alternas violis Nereus interſerit algas.
Canitiem Glaucus ligat immortalibus herbis.
Nec non & varii vectæ Nereïdes ibant,
Audito rumore, feris: hanc piſce volutam
Sublevat, oceani monſtrum, Tarteſſia tigris:
Hanc timor Ægæi rupturus fronte carinas
Trux aries: hæc cæruleâ ſuſpenſa leænâ
Innatat: hæc viridem trahitur complexa juvencum.

Vides quo modo tres ſummi Latinorum poetæ hanc materiem poſt Moſchum diverſis φαντασίαις ornavêre. Tantum reſtat ut elegantiſſimi

Græci

Græci poetæ, qui Moscho præcessit, de argumento simili lusum apponamus: Anacreontem volo, qui sic Veneris nascentis comites describit·

Ὑπὲρ ἁλμυρὸν δ' ὀχεῦνται,
Ἐπὶ δελφῖσι χορευταῖς,
Δολεροὶ νόον, μέτωπον
Ἔρος, Ἵμερος γελῶντες·
Χορὸς ἰχθύων τε κυρτὸς,
Ἐπὶ κυμάτων κυβιστῶν,
Παφίης ἐς ὄμμα παίζει,
Ἵνα νήχεται γελῶσα.
Super æquore vehuntur,
Super delphinibus saltantibus,
Dolosi mentem, frontem
Amor, Himerus ridentes.
Chorusque piscium pandus
Super fluctibus urinans,
Paphiæ ob oculos ludit,
Quocunque natat ridens.

Ita enim totum hunc locum, qui corruptissimus est in primâ Stephani editione, partim ex propriis, partim ex aliorum conjecturis emendari posse censeo.

V. 118. ——— τοὶ δ' ἀμφί μιν ἠγερέθοντο
Τρίτωνες, πόντοιο βαθυῤῥόου ἐνναετῆρες,
Κόχλοισιν ταναοῖς γάμιον μέλος ἠπύοντες.

Nonnus lib. I.

Τρίτων δ' ἠπεροπῆα Διὸς μυκηθμὸν ἀκούων,
Ἀντίτυπον Κρονίωνι μέλος μυκήσατο κόχλῳ,
Ἀείδων ὑμέναιον.
Triton verò fallacem Jovis mugitum audiens,
Ex adverso respondens Javi carmen mugiebat conchâ,
Canens hymenæum.

V. 121. Ἡ δ' ἄρ' ἐφεζομένη κ. τ. λ.

Ovid. Met. lib. 2. fab. ult. hæc sic imitatur.

— Pavet hæc, littusque ablata relictum
Respicit, & dextra cornu tenet, altera dorso
Imposita est: tenues sinuantur flamine vestes.

 V. 123.

V. 123. ———— ὄφρα μὴ ᾖην

Δοῦοι ἐφελκομένην πολιῆς ἁλὸς ἄσπετον ὕδωρ.

F. Ursini editio habet, ὄφρα κεινῆν * Ἐνδούη ἑλκομένην —— Vulgatæ emendatius legunt, ὄφρα κεν ᾖην Δοῦοι ἐφελκομένην, nisi quod Vulcanii habet ἐφελκομένον. Ipse secutus sum correctione Aurati, probante Isaaco Casaubono.

V. 127. Ἡ δ' ὅτε δὴ γαίης ἄπο πατρίδος ἦεν ἄνευθεν,

Φαίνετο δ' οὔτ' ἀκτή τις ἁλίρροθος, οὔτ' ὄρος αἰπὺ

Ἀλλ' ἀὴρ μὲν ὕπερθεν, ἔνερθε δὲ πόντος ἀπείρων.

Virgilius Æneid. 3. v. 192.

Postquam altum tenuêre rates, nec jam amplius ullæ

Apparent terræ; cœlum undique, & undique pontus.

Lucret. lib. 4. v. 435.

Quippe ubi nil aliud, nisi aquam, cœlumque tuentur.

Omnes ex Homerico fonte sumpserunt.

Ἀλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἐλείπομεν, οὐδέ τις ἄλλη

Φαίνετο γαιάων, ἀλλ' οὐρανὸς, ἠδὲ θάλασσα.

Sed cum jam insulam deseruimus, nec jam amplius aliqua

Apparebat terrarum, sed cœlum, atque terra. Od. 12. v. 403.

Cæterum hunc Moschi locum respexit Flaccus lib. 3. Od. 27.

Sic & Europe niveum doloso

Credidit tauro latus, & scatentem

Belluis pontum, mediasque fraudes

Palluit audax.

Nuper in pratis studiosa florum, &

Debitæ Nymphis opifex coronæ,

Nocte sublustri, *nihil astra præter,*

Vidit & undas.

V. 130. Τόλμαν.

F. Ursini editio habet πόσιν.

V. 131. ———— πῶς δὲ κέλευθον

Ἀργαλέοισι πόδεσσι διέρχεαι; κ. τ. λ.

Hanc Europæ orationem imitatus est Nonnus Dionys. lib. 1. ubi nautam Jovem tauri sub formâ navigantem cum stupore aspicientem inducit.

Ὀφθαλμοὶ, τί τὸ θαῦμα; πόθεν ποσὶ κύματα τέμνων

Νήχεται ἀτρυγέτοιο δι' ὕδατος ἀγρόνομος βοῦς;

Μὴ

Μὴ πλωτὴν Κρονίδης τελεῖ χθόνα, μὴ διὰ πόντου
Ὑγρὸς ἀλιρρήκτοιο χαράσσεται ὁλκὸς ἀμάξης.
O oculi, quale hoc miraculum? Quomodo pedibus fluctus secans
Natat infructuosam per aquam in agris pastus bos?
Non navigabilem Jupiter facit terram, non per pontum
Humidus à mari irrigatus signatur tractus currûs.

V. 136. Ἦ ῥά τις θεός;

F. Ursini, & B. Vulcanii editiones hæc sine interrogatione legunt, quod multum elegantiæ, & viribus sententiæ detrahit.

V. 138. ——— κατὰ πόντον
Ἄβροχος ἀΐσσει.

Nonnus lib. 8.

——— ποθοβλήτοιο δὲ ταύρου
Ἄβροχος ἀκροτάτοιο δι' ὕδατος ἔτρεχε χηλή.
——— *ab amore vulnerati autem tauri*
Immadefacta summam per aquam cucurrit ungula.

V. 139. ——— χηλαὶ δέ τοι εἰσὶν ἐρετμά.

Imitatus est Seneca in Hippolyto v. 299.

Induit formas quoties minores
Ipse, qui cœlum, nebulasque ducit?
Fronte nunc torvâ petulans juvencus
Virginum stravit sua terga ludo,
Perque fraternos, nova regna, fluctus,
Ungulâ lentos imitante remos,
Pectore adverso domuit profundum,
Pro suâ vector timidus rapinâ.

Oppianus de cervis lib. 2. Cyneget. v. 230.

Ποσσὶ μὲν οἷα πλάτῃσιν ἐρέσσουσιν μέλαν ὕδωρ,
Ὕψι δ' ἀνίσχουσι κεράων πολυήρατον εἶδος,
Οἷά τε λαίφεα νηὸς ἐπιτρέψαντες ἀήταις.
Pedibus quidem velut remis verrunt nigram aquam,
Altè verò extollunt cornuum amabilem formam,
Tanquam vela navium permittentes flatibus.

V. 142. Οἴμοι ἐγὼ, κ. τ. λ.

Huc respexit Flaccus Carm. lib. 3. Od. 27. v. 34.

——— Pater ô! relictum ô

Filiæ

Filiæ nomen pietasque, dixit,
Victa furore.
Unde? Quo veni?

V. 148. Οὐκ ἀθεεὶ γὰρ ———

Usitata locutio. Homerus Iliad. 5. v. 185.

Οὐχ ὅγ' ἄνευθε θεοῦ τάδε μαίνεται. ——
——— non hæc sine numine Divûm
Eveniunt. ——— Virg. Æn. 2. v. 777.
Non sine Dîs animosus infan. —— Hor. lib. 3. Od. 4.
οὐ θεῶν ἄτερ. —— Pindar. Pyth. 5. Antistr. 3.

V. 158. ——— φαίνετο μὲν δὴ
Κρήτη, Ζεὺς δὲ πάλιν ἑτέρην ἀνελάζετο μορφὴν,
Λῦσε δὲ οἱ μίτρην. ———

Ovid. suprà citat:

Jamque Deus, positâ fallacis imagine tauri,
Se confessus erat, Dictæaque rura tenebat.

Nonnus lib. 1.

— Κρονίδης δὲ λιπὼν ταυρώπιδα μορφὴν,
Εἴκελος ἠϊθέῳ περιδέδρομεν ἄζυγα κούρην
Καὶ μελέων ἔψαυσεν· ἀπὸ στέρνοιο δὲ νύμφης
Μίτρην πρῶτον ἔλυσε περίτροχον. ---

— Saturnius verò linquens tauriformem faciem,
Similis juveni currebat circa innuptam puellam,
Et membra attrectavit: ex pectore vero nymphæ
Cingulum primò resolvit circumdans. ---

V. 161. —— Ζηνὸς γὰρ ἔσετ' αὐτίκα νύμφη.

Horat. lib. 3. Od. 27.

Uxor invicti Jovis esse nescis?

Uterque honesto nomine usus est.

IDYL-

IDYLLIUM III.

DElicatissimum hoc Idyllium, & omni laude dignum, fuerunt qui Theocrito tribuerunt, quoniam inter ejus Idyllia extat, sed illius non esse, ipsius Theocriti in eo facta, mentio testatur:

> Ἐν δὲ Συρακοσίοισι Θεόκριτος· αὐτὰρ ἐγώ τοι
> Αὐσονικᾶς ὀδύνας μέλπω μέλος.

Nemo non videt Theocritum ob eo, qui hoc poema scripsit, planè distingui.

V. 3. Νῦν φυτά μοι μύρεσθε, καὶ ἄλσεα νῦν γοάασθε.

Vide notas in Bionis Epitaph. Adon. v. 33. F. Ursini editio legit γοάοιτε.

V. 4. Ἄνθεα νῦν στυγνοῖσιν ἀποπνείοιτε κορύμβοις·
Νῦν ῥόδα φοινίσσεσθε τὰ πένθιμα, νῦν ἀνεμῶναι.

Moschus in hoc Bionis Epitaphio ad ipsius Bionis carmina non rarò alludit. Dixerat Bion Epit. Adon. v. 36.

> Ἄνθεα δ' ἐξ ὀδύνας ἐρυθραίνεται.

Unde hoc suum distichon effinxit Moschus.

V. 6. Νῦν ὑάκινθε λάλει τὰ σὰ γράμματα, καὶ πλέον αἶ αἶ
Λάμβανε τοῖς πετάλοισι.

Notissimam hanc fabulam enarrat Ovidius Met. lib. 10.

> Ipse suos gemitus foliis inscribit, & αἶ, αἶ
> Flos habet inscriptum, funestaque littera ducta est. LONGOP.

V. 7. Τέθνακε.

F. Ursini, & Ed. Vignon. & B. Vulcanii Edit. habent τέθνηκε hic & v. 11. & v. etiam 12. exceptâ Ursini: & v. 10. τῆς Ἀρεθούσης· v. 21. ἐρημαίησιν· neglecto Dorismo, quem nos cum Cantabrigiensi R. Wintertoni Editione conservavimus.

V. 11. Ὅττι Βίων τέθνακεν ὁ βωκόλος, ὅττι σὺν αὐτῷ
Καὶ τὸ μέλος τέθνακε, καὶ ὤλετο Δωρὶς ἀοιδά.

Videtur Moschus hos Bionis versus respexisse Epitaph. Adon. v. 29.

> Ὤλεσε τὸν καλὸν ἄνδρα, συνώλεσεν ἱερὸν εἶδος.
> Κύπριδι μὲν καλὸν εἶδος ὅτε ζώεσκεν Ἄδωνις,
> Κάτθανε δ' ἁ μορφὰ σὺν Ἀδώνιδι Κύπριδος, αἶ, αἶ.

V. 14.

V. 14. Στρυμόνιοι μύρεσθε παρ' ὕδασιν αἴλινα κύκνοι,
Καὶ γοεροῖς στομάτεσσι μελίσδετε πένθιμον ᾠδάν.
[Οἵαν ὑμετέροις πότε χείλεσι γῆρυν ἄειδεν.]
Εἴπατε δ' αὖ κούραις Οἰαγρίσιν. ----

Hoc eſt, Strymonii cycni lugete, & gemebundo ore lugubre carmen canite, *quali voce Bion in veſtris olim labris cecinit.* An reverà Bion cycnorum horum labiis cantavit? Nemo dicet. Quid ergo per hæc intelligendum? Anne *Bion labiis non minus, quam horum cycnorum labia, ſuavibus cantavit?* Si quid ſenſus huic verſui οἵαν κ. τ. λ. inſit, hic ut ſit oportet. Sed talem interpretationem verba ipſa reſpuunt: prior igitur vera eſt, qualis eſt in omnibus editionibus verſio. Sed quis hic intelligat? Quare cancellis ut ſuppoſititium incluſi, cum ſine librorum auctoritate omnino è textu non auſus ſum ejicere. Hoc dempto, nemo non videt ſententiam non minus aptè procedere, & ſibi convenire, quod opinionem noſtram confirmat.

V. 18. ——— ἀπώλετο Δώριος Ὀρφεύς.

Eodem modo dixit Propertius.

Umbria Romani patria Callimachi.

V. 20. Κεῖνος ὁ ταῖς ἀγέλαισιν.

Hæc uſque ad 24. καὶ οὐκ ἐθέλοντι νέμεσθαι, cycnis canentibus tribuit in verſione ſuâ Laurentius Gambara. Et ſanè non abſurde: κεῖνος enim ad præcedentia refert, & ſermonem ſub eâdem perſonâ continuare videtur. Eleganter autem partes ſuas patheticâ iſtâ Bionis compellatione Σεῖο, Βίων, κ. τ. λ. reſumit Poeta. Sed, cum aliter exponi poſſit locus, & Poetæ tribui, ſi cui ita placeat; rem in medio relinquimus.

V. 22. Ἀλλὰ παρὰ Πλουτῆι μέλος Ληθαῖον ἀείδει.

Longopetræus rectè vertit μέλος Ληθαῖον, *quelques airs lugubres, & funebres, carmen lugubre, & funebre.*

V. 23. ---- καὶ αἱ βόες αἱ ποτὶ ταύροις
Πλαζόμεναι γοάοντι, καὶ οὐκ ἐθέλοντι νέμεσθαι.

Theocrit. Idyll. 4. v. 12.

Ταὶ δαμάλαι δ' αὐτὸν μυκώμεναι ὧδε ποθεῦνται·
——— καὶ οὐκέτι λῶντι νέμεσθαι.

Buculæ autem ipſum mugientes hic deſiderant:
------- & nolunt amplius paſci.

Ele-

Eleganter eandem ἔννοιαν expressit Virgilius Ecl. 5. v. 24.

Non ulli pastos illis egêre diebus
Frigida, Daphni, boves ad flumina, nulla neque amnem
Libavit quadrupes, nec graminis attigit herbam.
Daphni, tuum Pœnos etiam ingemuisse leones
Interitum montesque feri, sylvæque loquuntur.

Quem imitatur M. Aurel. Nemesian Eclog. 2. v. 29.

Nulla mihi trinis tetigerunt gramina vaccæ
Luciferis, nullos libarunt amne liquores;
Siccaque fœtarum lambentes ubera matrum
Stant vituli, & teneris mugitibus aëra complent.

M. Hieronymus Vida Ecl. 1.

Illum (singultus dum non compescere longos
Aut lacrymas valet) aprico de colle juvencæ
Fluminis immemores, & graminis, admiratæ
Indigno flentis pueri doluêre dolore.
Illâ luce & oves fluvios, ac pabula læta
Fugêre, & saturis ipsi præsepibus ultro
Abstinuêre boves clausi fænilibus, & vos
Tardius ah! miseræ rediistis monte capellæ.

V. 26. ———— Πρίηποι.

Vix vocem hanc alias in plurali numero invenias, ut observavit Longopetræus. Hic deus cum rusticis numinibus apud Theocritum (Id. 1.) ad consolandum Daphnin venit, & apud Virgilium (Eclog. 10.) idem officium Gallo præstat.

V. 28. ———— αἵ τε κατ' ὕλαν

Κρανίδες ὠδύραντο, καὶ ὕδατα δάκρυα γέντο.

Optimè vertitit Laurentius Gambara,

---- lacrymæque cadentes
Sunt versæ in liquidos latices.

Vulgares libri (è Stephano) interpretantur, & *ex undis factæ sunt lacrymæ:* quos sequitur in versione suâ Gallicâ Longopetræus: quod vix fecisset, si B. Vulcanii notas inspexisset. "Verti (inquit hic) *fiunt lacrymæ undæ*, h.e. lacrymæ abeunt in rivos. Nam ex undis lacrymas "Nympharum natas somniare, nedum vertere ἄτοπον." Ovidius de morte Orphei Moschum imitatur: Met. lib. 11. fab. 1. v. 45.

Te mæstæ volucres, Orpheu, te turba ferarum,
Te rigidæ silices, tua carmina sæpe secutæ
Fleverunt silvæ: positis te frondibus arbos
Tonsa comam luxit: *lacrymis quoque flumina dicunt*
Increvisse suis: obscuraque carbasa pullo
Naiades, & Dryades, passosque habuêre capillos.

Moschus hujus Idyllii v. 2. dixerat,

Καὶ ποταμοὶ κλαίοιτε τὸν ἱμερόεντα Βίωνα.

In utroque loco imitatus est ipsum Bionem:

Καὶ ποταμοὶ κλαίοντι τὰ πένθεα τᾶς Ἀφροδίτας,
Καὶ παγαὶ τὸν Ἄδωνιν ἐν ὤρεσι δακρύοντι. Epit. Adon. v. 33.

Vide Marci Hieronymi Vidæ Eclog. 2. v. 23.

V. 32. Δένδρεα καρπὸν ἔριψε.

Ovid. supra citat:

——— positis te frondibus arbos
Tonsa comam luxit. -----

Theocrit. Idyll. 7. v. 74.

——— καὶ — δρῦς αὐτὸν ἐθρήνευν.

Vide notas in Bionis Epitaph. Adon. v. 33.

Hæc, & quæ præcedunt, feliciter imitatus est Spencerus nostras.

The faded locks fall from the lofty oak,
The flouds do gasp for dried is their source,
And flouds of tears flow in their stead perforce.
The mantled meadows mourn,
Their sundry colours torn.
The feeble flocks in field refuse their former food,
And hang their heads, as they would learn to weep,
The beasts in forest wail, as they were wood,
Except the wolves, that chase the wandring sheep,
Now she is gone that safely did hem keep.

Shepherd's Calendar. November.

V. 33. Μάλων οὐκ ἔρρευσε καλὸν γλάγος.

Acutè hic Vulcanius. " In Henrici Stephani Editione versum est, *ex* " *pomis non fluxit pulchrum lac.* quod ne vivo quidem Bione fluxit. " Quis enim unquam vel per somnium pomis ubera lacte manantia tri- " buit, cum magna τῶν μήλων, h. e. ovium injuriâ? Minus insulsè Gam- " bara,

"bara, *lacteus in pomis rubet haud color.*" Ed. Vignon. Editio vertit, *pomorum non rubuit albedo lactea*, eodem sensu, quo Gambara. Rectè Vulcanii poetica versio,

Destituit pecudes lac dulce. -----

V. 35. ——— ἄμα πρυγᾶτο.

In veteribus nonnullis libris legitur, αὐτὸ τρυγᾶσθ, notante Ursino.

V. 37. Οὐ τόσον εἰναλίαισι παρ' ἠόσι μύρατο δελφὶν,

Delphines vocem edunt humanis gemitibus similem, musicis harmoniis mirificè demulcentur: ut Arionis fabula testatur. Ingenti amore pueros prosequi solent, & dorso acceptos ultro citroque mare incolumes vectare, & reducere: qui si quo casu intereant, & ipsi delphines mœrore confecti moriuntur. Refert aliquot exempla Plinius, lib. 9. c. 8. De tali delphinum luctu Moschus hic loqui videtur. Ad fabulam Hesiodi Moschum respicere conjicit Longopetræus. Poetâ enim isto trucidato, (ut refert Plutarchus) corpus in pelagus projectum: quod certó die, quo festum Neptuni celebratum prope mare, delphis in littus retulit: quod prodigium mortui vindicatio, & percussorum supplicium consequuta sunt.

V. 42. Κηρύλος.

Cerylum marem vocant Halcedonis, qui ubi consenuit, à conjuge alis impositus gestari dicitur: & talis conjugii amor est in his aviculis, ut quum altera ex iis interiit, quæ superstes est, longo tempore amissam sociam lugubri voce deploret.

V. 44. Ἰν Μέμνονος ἀμφὶ σᾶμα κινύρετο Μέμνονος ὄρνις.

De avibus Memnonis vide Plin. lib. 10. c. 26. & Ovid. Met. lib. 13. fab. 3.

Terque rogum lustrant, & consonus exit in auras
Plangor. ——— . LONGOP.

V. 47. Ἀδονίδες πᾶσαί τε χελιδόνες, ἅς ποκ' ἔτερπεν,
Ἃς λαλέειν ἐδίδασκε, καθεζόμεναι Δ' ἐπὶ πρέμνοις,
Ἀντίον ἀλλάλαισιν ἐκώκυον. ----

Particulam ΔΕ' utpote contrà Græcæ linguæ genium otiosam, cum nec connectat, nec opponatur, delendam puto.

V. 49. ——— αἱ δ' ὑπεφάνευν
Ὄρνιθες. -- Λυπεῖσθε πελειάδες ἀλλὰ καὶ ὑμεῖς.

Posterior versus diverso more ab aliis interpungitur, ut λ. π. ἀ. κ. ὑ. sit vox cæterarum volucrum columbas objurgantium. Sed verbum ὑπεφάνευν

φώνων potius ſignificat illas luſciniarum, & hirundinum concentui ſuos inſuper quæſtus ob mortuum Bionem addidiſſe, plenumque adeo chorum effeciſſe, quam columbarum neglectum, quæ ſe luctui non conjunxerant, increpitâſſe. Ut pungimus, dolentis eſt poetæ apoſtrophe ſubita, & vehemens, quæ orationis ſeriem interrumpit. Tales tranſitiones cujuſvis affectûs impetum aptiſſimè deſignant. — Nobiſcum ſentit Longopetræus.

V. 50. Τίς ποτε σᾷ σύριγγι μελίσδεται.

Sic editiones omnes præter illam Urſini, quæ habet μελίξεται, quod fortaſſe rectius.

V. 55. Ἀχὼ δ' ἐν δονάκεσσι τεὰς ἐπιβόσκετ' ἀοιδάς.

Longopetræus, vulgari expoſitione non contentus, vertit, *Echo autem ſuper calamos tuos tuorum carminum reliquias colligit :* quem ſenſum venuſtiorem affirmat : licet nobis coactior, & verbis Moſchi minus conveniens videtur.

V, 57. —— μὴ δεύτερα σεῖο φέρηται.

Theocritum imitatur, quem tamen ſuperat.

—— ἁδὺ δὲ καὶ τὺ
Συρίσδες· μετὰ Πᾶνα τὸ δεύτερον ἆθλον ἀποισῇ.
—— *dulce & tu*
Fiſtulâ canis : poſt Panem ſecundum præmium auferes. Id. 1. v. 2.

Moſchum potius, quam Theocritum ſequitur Virgilius Eclog. 4. v. 68.

Pan etiam Arcadiâ mecum ſi judice certet,
Pan etiam Arcadiâ dicat ſe judice victum. LONGOP.

V. 60. Ἑζομέναν παρὰ σεῖο.

Videtur Poeta ad Bionis Idyllium de Galateâ, cujus fragmentum ſolum ſupereſt, alludere. LONGOP.

V. 69. Ἁ Κύπρις φιλέει σε πολὺ πλέον, ἢ τὸ φίλημα
Τὸ πρώαν τὸν Ἄδωνιν ἀποθνάσκοντα φίλασε.

Alludit Moſchus ad illa Bionis in Epitaph Adon. v. 11.

—————— ἀμφὶ δὲ τήνῳ
Θνάσκει καὶ τὸ φίλημα τὸ μήποτε Κύπρις ἀφήσει.
Κύπριδι μὲν τὸ φίλημα καὶ οὐ ζώοντος ἀρέσκει·
Ἀλλ' οὐκ οἶδεν Ἄδωνις ὅ μιν θνάσκοντ' ἐφίλασεν.

Et v. 49. —— φίλημα δὲ τοῦτο φυλάξω
Ὡς αὐτὸν τὸν Ἄδωνιν. ---

Moſchum

Moſchum hæc Bionis præ oculos habuiſſe ex ſolo verbo ποτέρων apparet. *Oſculum, quo Adonim morientem* NUPER *oſculata eſt:* hoc eſt, *in deſcriptione, quam* NUPER *feciſti.* E Longop.

V. 72. Τοῦτο, Μέλη, νέον ἄλγος.

Meles fluvius Ioniæ, qui Smyrnæ mænia adlavat, à nonnullis Homeri pater dicitur: unde vates Meleſigenes appellatus, antequam oculis captus fuiſſet: poſteà ab illo malo nomen Homeri conſecutus. LONGOP.

V. 73. Τῆνο τὸ Καλλιόπας γλυκερὸν στόμα.

Elegantiſſima locutio. Dionyſius Poeta, & Rhetor in Elegiis Poeſin κραυγὴν Καλλιόπης dixit, teſte Ariſtotele. Vetus Epigramma in novem Lyricos ſic incipit,

Πίνδαρε, Μουσέων ἱερὸν στόμα.

Paulus Silent. Antholog. lib. 3.

--- Πιερίδων τὸ σοφὸν στόμα, θεῖον Ὅμηρον.

Imitatus eſt Moſchum in Epigrammate quodam Politianus.

Τῆνο τὸ Καλλιόπης ἱερὸν στόμα. Pleraque è Longop.

V. 74. ---- πολυκλαύστοισι.

F. Urſini editio habet πολυκλαύτοισι.

V. 79. Χ' ὡ μὲν Τυνδαρέοιο καλὰν ἄεισε θύγατρα κ. τ. λ.

Κεῖνος δ' οὐ πολέμους, οὐ δάκρυα· Πᾶνα δ' ἔμελπε,
Καὶ παίδων ἐδίδαξε φιλάματα, κ. τ. λ.

Huic loco non multum diſſimile illud Horatii lib. 1. Od. 6.

Nos, Agrippa, neque hæc dicere, nec gravem
Peleidæ ſtomachum, cedere neſcii,
Nec curſus duplicis per mare Ulyſſei,
Nec ſævam Pelopis domum
Conamur, tenues grandia: ---
Nos convivia, nos prælia virginum
Sectis in juvenes unguibus acrium
Cantamus vacui: ſive quod urimur,
Non præter ſolitum leves.

V. 89. Πίνδαρον οὐ ποθέοντι τόσον Βοιωτίδες Ὗλαι.

Vocem, ὕλαι vertunt interpretes *ſylvæ*: ego vero puto κύριον eſſe, & verti debere *Hylæ*. Urbecula fuit Bœotiæ non longè à Thebis, de quâ Strabo lib. 9. & Plinius lib. 4. c. 7. Eam Homerus memorat Iliad. ε'. v. 708.

Ὅς

῞Ος ῥ᾽ ἐν Ὕλῃ ναίεσκε πολύπτυο μεγαλαυχὴς,
Λίμνῃ κεκλιμένος Κηφισίδι, πάρ᾽ δ᾽ οἱ ἄλλοι
Ναῖον Βοιωτοί. ----

Ad quæ Scholiastes, Ὕλη πόλις Βοιωτίας. Nec me movet, quod Thomas Magister ait Pindarum Cynoscephalis natum fuisse; non enim tantæ est auctoritatis Thomas Magister, ut opponatur Moscho, antiquissimo scriptori: tum (cum Plinius Hylas (nam pluraliter etiam dicunt) ponat inter Megaram, & Thebas; Xenophon verò Cynscephalas inter Thespias, & Thebas) potest mons, vel vicus Cynoscephalæ Hylæorum fuisse & in ejus urbis viciniâ. Certè, cum hoc loco Moschus uniuscujusque poetæ celebris patriam nominatim ponat; Hesiodi Ascram, Alcæi Lesbon, Simonidis Ceium urbem, Archilochi Parum, Sapphûs Mytelenem, cur sylvas tantum Pindaro daret? cujus non minus honoranda patria, quam supradictorum. Nam dum dicit Βοιωτίδες non vacat; sed id addit ad differentiam aliarum urbium ejus nominis, quarum una in Locride, altera in Ioniâ, altera in Cariâ fuit.

Palmerius in Exercitat. ad Græc. Scriptor.

Ibid. Πίνδαρον ἐ ποθέοντι τόσον Βοιωτίδες Ὕλαι·
Οὐ τόσον Ἀλκαίῳ περι μύρατο Λέσβος ἐρυμνά.

Habet aliquid simile illud Virgilii Eclog. 6. v. 28.

Nec tantum Phæbo gaudet Parnassia rupes,
Nec tantum Rhodope miratur, & Ismarus Orphea.

V. 94. Πάντες ὅσοις κηπτυρὸν πελέθει στόμα Βωκολιάσται.

Hic versus, & sex sequentes in vetustiss. edit. desunt. M. Musurus Cretensis, ut nonnulli aiunt, talia deesse videns, hos de suo addidit. Quanquam Scaliger Moschi esse affirmat, Musurumque eos in vetere MSto libro, qui Mureto etiam Romæ An. 1549. communicatus est, invenisse contendit. Addit insuper ante hos sex versus alium legi,

Πάντοσε κλαύσει σ᾽ ἡ νῆσος, Σικελή τ᾽ Ἀρέθουσα.

quem ut suppositium justè rejecit. Longopetræus autem vel Musuri, vel cujusvis Moscho posteriores esse hos versus suspicit. Locutiones enim plerumque a Theocrito desumptæ: quod vix fecisset Moschus Theocriti coætaneus. Illud καπυρὸν στόμα ἐκ Μοισᾶν manifestè ex Theocriti Thalys. v. 37. tractum,

Καὶ γὰρ ἐγὼ Μοισᾶν καπυρὸν στόμα.

Et

Et quod hìc de Lycidâ ſequitur:

Ὁ πρὶν μειδιόωντι σὺν ὄμματι φαιδρὸς ἰδέσθαι,

ex Theocriti ejuſdem Lycidæ deſcriptione Thalyſ. v. 19.

——— καί μ' ἀτρέμας εἶπε σεσαρὼς
Ὄμματι μειδιόωντι, γέλως δὲ οἱ εἴχετο χείλευς.

& v. 128. ——— ἁδὺ γελάσας
Ὡς πάρος. ------

Utrum vero hi verſus Moſchi, an Muſuri, an aliùs cujuſvis ſint neſcio: hoc certo tamen ſcio, cujuſcunque ſint, elegantiſſimos, & optimo ſcriptore dignos eſſe.

V. 96. Κλαίει Σικελίδας τὸ Σάμου κλέος.

Sicelides, id eſt, Aſclepiades, qui Sicelidæ filius fuit. Patris nomen pro proprio. Fuit hic epigrammatum ſcriptor, de quo vide Theocrit. in Thalyſſ. v. 59.

Ibid. ——— ἐν δὲ Κυδώνοισι ---- Λυκίδας ---

Cydones auſtralem Cretæ regionem incolunt. Strabo lib. 11. -- hinc natus fuit Lycidas, Bucolicus, de quo multa in Thalyſiis Theocritus.

V. 99. Τριοπίδαις ποταμοῖς θρηνεῖ παρ' Ἄλεντι Φιλητᾶς.

Triopus civitas (unde Triopiadæ, una tribus in Cô inſulâ) patria Philetæ. Haleus fluvius eodem in loco. Philetas nobilis elegiographus, & criticus fuit, præceptor Ptolemæi Philadelphi, & amicus Theocriti.

V. 101. Αὐσονίκας ὀδύνας ---

Auſonius Pontus dictum fuit mare Siculum, ab Auſone filio Ulyſſis, & Calypſûs, qui totam illam oram tenuit. Suidas teſtis. Ergo quum Moſchus fuerit Syracuſanus, hoc ſuum carmen Auſonicum vocat.

V. 106. Αἲ αἲ ταὶ μαλάχαι μὲν ἐπὰν κατὰ κᾶπον ὄλωνται,
Ἠδὲ τὰ χλωρὰ σέλινα, τό τ' εὐθαλὲς οὖλον ἄνηθον,
Ὕστερον αὖ ζώοντι, καὶ εἰς ἔτος ἄλλο φύοντι·
Ἄμμες δ' οἱ μεγάλοι, καὶ καρτεροὶ, οἱ σοφοὶ ἄνδρες
Ὁππότε πρᾶτα θάνωμες ἀνάκοοι ἐν χθονὶ κοίλᾳ
Εὕδομες εὖ μάλα μακρὸν, ἀτέρμονα, νήγρετον ὕπνον.

Eandem ſententiam tractavit C. Pedo Albinovanus in obitum Mæcenatis.

Redditur arboribus florens revirentibus ætas:
Ergo non homini quod fuit ante redit? Vulcanius.

Pul-

Pulcherrimè hanc ἔννοιαν ornavit * nobilis Hetruſcorum poetria:

Coſi ſi fugge il tiempo, & col fuggire
Ne porta gli anni, el viver noſtro inſieme:
Ch' à noi culpa del ciel piu fiorire
Come queſte ſaran, manca la ſpeme,
Certi non d' altro mai che di morire,
O d' alto ſangue nati, o di vil ſeme;
Ne quanto puo donar benigna ſorte
Fara verſo di noi pietoſa morte. LONGOP.

Non multum abſimile illud Catulli huic Moſchi loco:

Soles occidere, & redire poſſunt:
Nobis cum occidit brevis lux,
Nox eſt perpetua una dormienda.

Ultima certè linea illius Moſchi Εὕδομες κ. τ. λ. traductio videtur. Spencerus eleganter poetam noſtrum imitatus eſt:

Whence is it that the flower of the field doth fade,
And lyeth buried long in winter's bale?
Yet ſoon as ſpring his mantle doth diſplay,
It floweth freſh, at it ſhould never fail.
But thing of earth that is of moſt avail,
    As virtues branch, and beauties bud,
    Reliven not for any good.

Mirè huc faciunt illa Jobi cap. 14. v. 2. Homo natus muliere, brevi ætate, & ſatur commotione; ut flos, ſimulac egreſſus eſt, ſucciditur, & fugit, velut umbra neque conſtitit. — Nam eſt de arbore ſpes, ſi excindatur, adhuc repullaturam, & tenerum ramum ejus non deſtiturum: cum valdè ſenuerit in terrâ radix ejus, adeò ut in pulvere jam moriturus fuiſſet pes ejus *ſucciſæ*; ex odore aquarum regerminat, & agit ramum, velut planta. At vir moritur debilitate fractus: cumque expiravit homo, ubinam eſt? --- Vir cum occubuit, non reſurgit, uſque dum non erunt cœli non excitabuntur *viri*, neque expergiſcentur è ſomno ſuo.

V. 118. ——— ἢ κιθρέων τοι
Ἢ δοιῶσαι κηλέων τοι φάρμακον.

* Là Marquiſe de Peſcaire.

Sic

Sic editio F. Urſini, (licet in ſuperiore verſu pro πῶς habeat τίς vitiosè:) ſic & major librorum copia. Nonnulli tamen pro τυ in utroque loco τί. In duobus vetuſtiſſ. exemplaribus Urſinus ſcriptum reperit, ἢ κιθαρίσδῃ τυ, ἢ δονέῃ καλλίστα· eandem etiam in aliis lectionem, excepto quod cum vulgatis καλλίστα habeant.

V. 128. Κ'ἠκείνη Σικελαῖς ἐν Αἰτναίαισιν ἔπαιζεν
Αἰόσι. -----

Sic editiones omnes; niſi quod Urſini habeat Σικελαῖσιν ἐν Αἰτναίαισιν. Sed quid vult *in Siculo, & Ætnæo littore?* An non Ætnæum littus Siculum eſſe omnes ſciunt? In veteribus libris ſe Καὶ κεῖνος (in aliis) Καὶ κείνη Σικελικὰ ἐν Αἰτναίαισιν reperiſſe teſtatur Urſinus: quæ licet lectio vitioſa ſit, ad veram tamen ducit, quæ videtur eſſe,

Σικελικὰ κἠκείνη ἐν Αἰτναίαισιν ἔπαιζεν
Αἰόσι. -----

Hâc emendatione admiſsâ rectè procedit ſententia, & ſibi reſpondet. *Sed apud Proſerpinam Siculum aliquid carmen modulare, & ſuave aliquid Bucolicum cane; nam & ipſa Proſerpina Sicelis fuit, & Ætnæo in littore luſit, & Doricos cantus novit.*

V. 129. ---- οὐκ ἀγέραστος
Ἐσσεῖθ' ἁ μολπά.

Alludit forſan ad illud Bionis fragmentum,

Μηδὲ λίπῃς μ' ἀγέραστον· ἐπεὶ χ' ὁ Φοῖβος ἀείδειν
Μισθὸν ἔδω. --- LONGOP.

IDYLLIUM IV.

V. 2. —— τὸ πρὶν δέ τοι οὐκέτ' ἔρευθος
Σώζετ' ἐπὶ ῥεθέεσσι;

Horat. Epod. Lib. Od. 17.

Fugit juventas: & verecundus color
Reliquit: oſſa pelle amicta luridâ.

Vidè notas in Bionis Idyll. 1. v. 8.

V. 9. Τὸν μὲν ἐγὼ τίεσκον ἴσον φαέεσσιν ἐμοῖσιν.

Uſitata veteribus loquendi formula. Callimach. Hymn. in Dian. v. 210.

----- καί δέ σε φασὶ
Καλλιὼ 'Αντικλείαν ἴσον φαέεσσι φιλῆσαι.

----- nam te aiunt
Pulchram Anticleam æquè ac oculos tuos amare.

Catullus, quem citavit Longopetræus,

Quincti, fi tibi vis oculos debere Catullum,
Aut aliud fi quid carius eft oculis;
Eripere ei noli multo quod carius illi
Eft oculis, fi quid carius eft oculis.

V. 21. Ὡς δὲ τ' ὀδύρεται ὄρνις ἐπὶ σφετέροισι νεοσσοῖς
Ὀλλυμένοις, κ. τ. λ.

Hanc comparationem, paululum variatis circumftantiis, imitatus eft, & verfificationem, quâ nihil extitit politius, feliciter æmulatus Virgilius Georg. 4. v. 511.

Qualis populeâ mœrens Philomela fub umbrâ
Amiffos queritur fœtus; quos durus arator
Obfervans nido implumes detraxit: at illa
Flet noctem, ramoque fedens miferabile carmen
Integrat, & mœftis late loca quæftibus implet.

Sophocles Elect. v. 147.

Ἀλλ' ἐμέ γ' ἁ στονόεσσα ἄραρε φρένας,
Ἃ Ἴτυν, αἰὲν Ἴτυν γ' ὀλοφύρεται·
Ὄρνις ἀτυζομένη, Διὸς ἄγγελος.
At meo utique gemebunda placet animo
Quæ Ityn, femper Ityn luget
Mæfta avis, Jovis nuncia.

Idem in Antigon. v. 429.

——————— κ' ἀνακωκύει πικρᾶς
Ὄρνιθος ὀξὺν φθόγγον, ὡς ὅταν κενῆς
Εὐνῆς νεόσσων ὀρφανὸν βλέψῃ λέχος.
——————— *& plorans edit acerba passæ*
Avis acutam vocem, quando vacui
Cubilis pullis fpoliatum vidit lectum.

Primam hujufce comparationis ideam ex duobus Homeri locis forfan Mofchus nofter defumpfit.

Ὡς δ' ὅτε Πανδαρέη κούρη χλωρηῒς ἀηδὼν
Καλὸν ἀείδησιν ἔαρος νέον ἱσταμένοιο,
Δενδρέων ἐν πετάλοισι καθεζομένη πυκινοῖσιν,

Ἥτ

Ἥ τε θαμὰ τρωπῶσα χέει πολυηχέα φωνὴν,

Παῖδ' ὀλοφυρομένη Ἴτυλον φίλον.

Sicut quando Pandarei filia floridula luscinia
Bene canit vere recens stanti,
Arborum in foliis sedens densis,
Quæ frequenter versans fundit sonoram vocem,
Filium lugens Itylum charum. Hom. Od. τ'. v. 518.

—— δράκων ἐπὶ νῶτα δαφοινὸς,
Βωμοῦ ὑπαΐξας πρός ῥα πλατάνιστον ὄρουσεν·
Ἔνθα δ' ἔσαν στρουθοῖο νεοσσοὶ, νήπια τέκνα,
Ἔνθ' ὅγε τοὺς ἐλεεινὰ κατήσθιε τετριγῶτας·
Μήτηρ δ' ἀμφεποτᾶτ' ὀδυρομένη φίλα τέκνα.

—— *draco rubris maculis in dorso distinctus,*
Ex imo altari prolapsus, ad platanum ruit:
Ibi erant passeris pulli, pusilli nati,
Ramum super summum, sub foliis latentes:
Ibi ille hos miserabiliter voravit stridentes:
Mater verò circum volabat lugens charos natos. Il. 9. v. 308.

Vide Sophocl. Ajac. 636. & Electr. v. 1081. & v. 107. Senec. Agamemn. v. 668. & Octav. v. 915. Vide etiam Eurip. Herc. furens v. 70. Liberi non rarò pullis comparantur: unde νεοσσὸς pro liberis metaphoricè ponitur non raro, præsertim apud Tragicos: vide Eurip. Andromach. v. 440. & Troad. v. 744. & S. Matthæum cap. 23. v. 37.

Partim è Longopetræo.

V. 29. Ὥς γ' ὄφελον μετὰ παισὶν ἅμα θνάσκουσα καὶ αὐτὴ
Κεῖσθ', κ. τ. λ.

Appollon. Argon. lib. 3. v. 772.

—— ὡς ὄφελόν γε
Ἀρτέμιδος κραιπνοῖσι πάρος βελέεσσι δαμῆναι,
Πρὶν τόν γ' εἰσιδέειν. ---

—— *utinam*
Me prius Dianæ jaculis confixam fuisse,
Quam illum vidi. ---

V. 31. Ἄρτεμις θηλυτέρῃσι μέγα κρείουσα γυναιξίν.

Dianæ muliebris sexûs præses forsan habita est, quia laborantibus fœminis succurrere, partûsque dolores levare credebatur. Apud Theocritum

Daphnis sic puellæ propter parturiendi dolores conjugium aversanti respondet

Ἀλλὰ τεὴ βασίλεια μογοστόκος Ἄρτεμίς ἐστιν.

Ejusdem auctoris Scholiastes in Idyll. 2. inquit: Πίνδαρός φησιν ἐν τοῖς κεχωρισμένοις τῶν παρθένων, ὅτι τῶν ἱερῶν οἱ μὲν ἄνδρες εὔχονται τὸν Ἥλιον, αἱ δὲ γυναῖκες τὴν Σελήνην. E Longopetræo.

V. 38. Τίρυνθα.

Tiryns oppidum Achaiæ non procul ab Argis, patriâ Herculis, unde Tirynthius dictus.

V. 45. —— σὺ δ' ἠΰτε λείβεαι ὕδωρ

Νύκτας τε κλαίουσα, καὶ ἐκ Διὸς ἤμαθ' ὁπόσσα.

De Aglauro, Hersæ sororis nuptiis invidente, Ovidius Metermorphoseōn lib. 2. fab. 17.

———— irritata dolore
Cecropis occulto mordetur, & anxia nocte
Anxia luce gemit: lentâque miserrima tabe
Liquitur, ut glacies incerto saucia sole.

Confer & Narcissi suo amore intabescentis fabulam.

------ ut intabescere flavæ
Igne leve ceræ, matutinæque pruinæ
Sole tepere solent: sic attenuatus amore
Liquitur, & tecto paulatim carpitur igni.

Vide Senecam Hyppolit. — Cæterum ista locutio σὺ δ' ἠΰτε λείβεαι ὕδωρ, Hebrææ linguæ genium redolet. Joshua cap. 7. v. 5. *Liquefactum est cor populi, adeo ut in aquam abiret.* Psalm. 22. v. 15. *Sicut aqua effundor, & disparant se omnia ossa mea: est cor meum simile ceræ, liquefit in visceribus meis:* quem locum Longopetræus citavit. Psal. 58. v. 8. *Liquefiant sicut aqua, indefinenter abeant.* MS. Mediceus legit ἤματα πάντα.

V. 44. ----- πέτρης ὄγ' ἔχων νόον, ἠὲ σιδήρου
Καρτερὸν ἐν στήθεσι, ---

Theocrit. in Hylâ, citante Longopetræo.

----- Ἀμφιτρύωνος ὁ χαλκεοκάρδιος υἱός.

Horat. lib. 1. Od. 3.

Illi robur, & æs triplex
Circa pectus erat.

V. 56.

V. 56. ---- τὰ δὲ οἱ θαλερώτερα δάκρυα μήλων

Κόλπον ἐς ἱμερόεντα κατὰ βλεφάρων ἐχέοντο.

Verto, *& humidæ lacrymæ illi per malas* (genas) *in pulchrum sinum è palpebris fundebantur:* atque hunc naturalem verborum sensum autumo. Nonnulli, quibus in notis favere videtur Longopetræus, aliter interpretati sunt; hoc nempe modo, *teneriores* (vel *dulciores*, vel *crebriores*) *malis* (pomis) *in sinum* &c. "Hanc locutionem hujusce sæ-"culi gustui (inquit Longopetræus) non satis convenire fateor: anti-"quis autem non adeo displicuit. Sic Theocrit. Idyll. 14. (v. 38.) La-"crymis poma conjungit. -- τήνῳ τὰ σὰ δάκρυα μᾶλα ῥέοντι." -- Virum non indoctum tam fœdè erravisse demiror. Quis, quid velint *lacrymæ pomis teneriores, dulciores, vel crebriores*, intelligit? Nec exemplum è Theocrito allatum sufficit: nam locus iste obscurus est, nec unius tantum expositionis capax, nec Moschi verbis exactè respondet. Præterea, quum istius Idyllii argumentum comicum est, si bene quadraret exemplum (quod tamen nullatenus facit,) nihil evinceret, modo alia probabilis interpretandi ratio restaret. Quis enim nil comici, & serii operis dictioni interesse affirmet?

Ibid. Sic Appollonius lib. 3. v. 803.

———— ὀδύρετο· δεῦε δ' ἄρα κόλπους

Ἄλληκτον δακρύοισι· τὰ δ' ἔρρεεν ἀσταγὲς αὔτως

Αἴν' ὀλοφυρομένης τὸν ἑὸν μόρον.

Sic effata, sinum lacrymis implevit obortis. Virgil. Æn. 4. v. 30.

V. 65. Οὐκ ἅλις εἷς ἐχάμισθα κ. τ. λ

Hæc divino illo præcepto omninò congruunt. Μὴ οὖν μεριμνήσητε εἰς τὴν αὔριον· ἡ γὰρ αὔριον μεριμνήσει τὰ ἑαυτῆς. S. Matt. cap. 6. v. 34. --- Hæc gnome, licet in pessimum usum detorsa, apud veteres scriptores adeo frequenter occurrit, ut loca omnia adponere supervacaneum sit. F. Ursini editio pro εἷς habet οἱ.

V. 69. Καὶ δὲ σὲ αὐτὴν ὁρόω σε, φίλον τέκος, ἀτρύτοισιν

Ἄλγεσι μοχθίζουσαν· ἐπιγνώμων δέ τοι εἰμὶ

Ἀχνυμένη, ὅτε δή γε καὶ εὐφροσύνης κόρος ἐστί.

Difficilis hic locus Longopetræo visus est: vulgata versio, *Nam te quoque video, chara filia, ingenti dolore confici: ignosco verò tibi quod doles; quoniam & lætitiæ satietas est*, nullum efficit sensum. Duas proposuit explicationes quarum prima est, ut μοι subintelligatur post ἐπι-

γνώμων

γνώμων δέ τοι εἰμί· *ignosco tibi quod doles; quoniam & mihi gaudii est satietas, vel tædium,* i. e. *quoniam nulla mibi est gaudii causa.* Altera & quam præfert explicandi ratio est, ut locus ita distinguatur,

Ἄλγεσι μοχθίζουσαν (ἐπιγνώμων δέ τοι εἰμί)
Ἀχαλάαν.

Sed hâc admissâ versio ejus nullatenus textûs verbis respondebit, nec melior (quam ante fuerat) efficitur sensus.

Je vous vois sans relache à la doleur en proye,
Quoyqu' on se lasse enfin de tout, même de joye,
Je vous vois, dis-je, en proye au plus cruel torment,
(Mes yuex en sont temoins) gemir incessament.

Quid hæc ad textum? Anne ὅτι significat *tamen?* Somnium hoc vix confutatione dignum. Prior ergo interpretatio optima est, quanquam & illa vix è verbis ipsis elicitur.

V. 74. Ἄς κε μέγα βλαφθεὶς τις ἐκὼν ἐπίοςκον ὀμόσσῃ
Δυσμδμίων.

Votum hoc (ut observat Longopetræus) satis singulare: tale illud apud Theocritum Idyl. 4. v. 20.

Λεπτὸς μὰν χ' ὡ ταῦρος ὁ πύῤῥιχος· αἴθε λάχοιεν
Τοὶ τῶ Λαμπριάδα τοὶ δαμόται, ὄκκα θύοντι
Τᾷ Ἥρᾳ, τοιόνδε· κακοχράσμων γὰρ ὁ δᾶμος.
Gracilis quidem ille flavus taurus: utinam sortitus fuisset
Lampridiæ populus, quando sacrificat
Junoni, talem: mala enim est gens.

V. 82. Μηδ' εἰ χ' ἠύχομαι Νιόβης πυκινώτερα κλαίειν.

Ovid. Met. lib. 6. fab. 6. v. 166.

Flet tamen, & validi circumdata turbine venti
In patriam rapta est, ubi fixa cacumine montis
Liquitur, & lacrymis etiam nunc marmora manant.

Vide Sophocl. Antig. v. 839. Callimach. Hymn. in Dian. v. 21. Apollodor. Bibliothec. lib. 3. cap. 5. §. 6.

V. 84. ——— ἐπεὶ δέκα μῆνας ἔκειμεν.

Vulgo mense nono nascuntur infantes; quare Turnebus lunares menses autumnat. (Adv. lib. 4. c. 15.)

Annus erat decimum cum luna ceceperat orbem.

S. Augustinus aliter explicat: Evang. Quæst. lib. 1. c. 5. *Quod dicuntur decem*

decem menses pregnantis, novem sunt pleni: sed initium decimi pro toto accipitur. Hac computatione utitur Virgilius in Pollione v. 61.

Matri longa decem tulerant fastidia menses.

Et Terentius in Adelphis.

Compressu gravida facta est; mensis hic decim' est. Longop.

V. 86. Καί με πυλάρταο.

Alcmena gravissimos in Herculo parturiendo dolores Junonis odio passa est: à quibus Galanthidos dolo liberata est. Vide Ovid. Met. lib. 9. fab. 6. Longop.

V. 91. Πρὸς δ' ἔτι μ' ἐπτοίησε διὰ γλυκὺν αἰνὸς ὄνειρος
Ὕπνον.

Virgil. Æneid. lib. 4. v. 9.

Anna soror quæ me suspensam insomnia terrent!

Vide Idyll. 2. v. 14, & seqq. & notas ibi.

V. 120. —— μάλα δή μοι ἀπέσσυτο νήδυμος ὕπνος
Ὀφθαλμῶν· ἠὼς δὲ παραυτίκα φαίδιμος ἦλθε.

Auroram orientem se vidisse, excusso sopore, dicit Alcmena, ne somnio suo nimium fidei tribuisse videretur. Somnia sub finem noctis visa veracia crediderunt veteres, quod animam vaporibus somnum conciliantibus eo tempore non impeditam aptiorem ad communicationem cum numinibus habendam existimarunt. Moschus Europ. v. 1.

Εὐρώπῃ ποτὲ Κύπρις ἐπὶ γλυκὺν ἧκεν ὄνειρον.
Νυκτὸς ὅτε τρίτατον λάχος ἵσταται, ἐγγύθι δ' ἠώς·
Ὕπνος ὅτε γλυκίων μέλιτος βλεφάροισιν ἐφίζων
Λυσιμελὴς πεδάᾳ μαλακῷ κατὰ φάεα δεσμῷ·
Εὖτε καὶ ἀτρεκέων ποιμαίνεται ἔθνος ὀνείρων.

V. 123. — τὰ δὲ πάντα θεοὶ Εὐρυσθῆα τρέποιτο
Οἴκου ἀφ' ἡμετέροιο· θύοιτο δὲ μάντις ἐκείνῳ
Θυμὸς ἐμὸς, μηδ' ἄλλο παραιτελέσειε τι δαίμων.

Formula avertendi ominis. Ita Virg. Georg. 3. v. 513.

Dî meliora piis, errorémque hostibus illum.

Æneid. lib. 2. p. 190.

——— quod Diî prius omen in ipsum
Convertant.

Silius Italicus lib. 2. v. 54.

——— atque omina tristia vertant
In stirpem Æneadum.

Cæte-

Cæterum cum hâc nostri Moschi sententia optimè conveniunt illa Apollonii lib. 3. v. 690.

Τοῖα κατακνώσσουσα μινυνθαδίῳ νέον ὕπνῳ
Λεύσσω ὀνείρατα λυγρὰ τά τις θεὸς ἀκράαντα
Θείη, μὴ δ' ἀλεγεινὸν ἐφ' υἱάσι κῆδος ἕλοιο.
Talia sopita brevi tempore
Dira vidi somnia, quæ deus aliquis evenire
Probibeat, nec gravis tibi filiorum suscipiendus sit luctus.

IDYLLIUM V.

HOc Idyllium extat apud Stobæum cap. 59.

V. 1. *Βάλλῃ.*

F. Ursini editio legit *βάλλοι.*

V. 2. *Τὰν φρένα τὰν δειλὰν ἐρεθίζομαι.*

Rectè hic B. Vulcanius: "Non placet versio, quæ est in H. Stephani "editione, *timidus me sollicitat animus:* sed potius, *ego miser* (utpote "impatiens vitæ otiosæ) *proritor ad navigandum*, pellectus videlicet "tranquillitate maris." — Eodem more voce hâc utitur Theocritus Idyl. 21. v. 22.

——— *σφετέραις φρεσὶν ἤρεθον ᾠδάν.*
——— *animis suis carmen incitabant.*

Verti Vulcanii sensu sed propius ad Græca, *impatientem proritor animum*, subaudito *secundum*, ut in Græco subintelligitur *κατὰ*. Cæterum Longopetræus ita locum intelligendum contendit, *etiam minimam fluctuum agitationem timidum ejus animum turbare, altam verò magis ei placere tranquillitatem.* Rationes, quas adducit, ut suam confirmet opinionem, sunt epitheti *δειλὰν* significatio: & illud *πολὺ πλέον*, quod oppositionem inter præcedentia, & sequentia denotat. Præatereà, si levis ista fluctuum agitatio illi placeret, cur displiceret Musa, cum Musæ gaudium non aversantur? Cur piscatoris vitam miseram dicit, si non mare illi semper horrorem incuteret? Alteram tamen interpretationem posse admitti non inficiatur, quæ eadem fere cum vulgatâ, *cum ventus mare leniter ferit, animus meus, utcunque timidus, ad navigandum incitatur: musa mibi displicet, & maris tranquillitas magis me rapit:* i. e. tran-

quillitas

quillitas ista eum ut, relictâ musâ, piscator, aut mercator fieret, alliciebat. Sic (pergit ille) mare pacatum iterum ficus à Siculo pastore poscebat. Tunc oppositio τῦ πολὺ πλέον in οὐδ' ἔπ Μοῖσα Ἐντὶ φίλα recidet. Et quod ad miseram piscatoris vitam referri ad parvam in maris tranquillitate fiduciam potest. — Videsne, oro, quam bellè ipse sua argumenta confutet; quæ ipse objecerat, diluat! — Error Cl. Viro natus exhinc videtur, quod τὸ δειλὸν *timidam* hic sonare censeret, & vim verbi ἐρεθίζομαι non probè intelligeret. Illud πολὺ πλέον ad οὐδ' ἔπ μοῖσα (vel uti legimus, οὐδ' ἔπ μοι γᾶ) ἐντὶ φίλα referendum esse sensus postulat. Præterea *si, cum æquor vel levissimè agitatur, ipse timidam mentem per cellatur, conturbetur:* supervacuum, & ridiculum est adjicere: *sibi, cum pelagus violentissimâ tempestate fureret, & aquarum montes volverentur, securiorem* VIDERI *terram, & se* MALLE *sub umbrâ platani ad rivum aquæ præterlabentis somnos ducere.* — Quid, si Longopetræi admittetur expositio, vult illud ἀλλὰ v. 4? cuinam rei opponitur? — Sed loco per se satis perspicuo longius sumus immorati.

V. 3. ——— οὐδ' ἔπ μοι γᾶ
Ἐντὶ φίλα ———

Omnes editiones (exceptâ Stobæi) legunt οὐδ' ἔπ μοῖσα Ἐντὶ φίλα· Stobæus lectionem, quam restituimus, conservavit: quam etiam amplectitur Grotius, qui vertit, — *nec mihi dulcis -- Terra.* Et sic scripsisse Moschum opinor: quanquam alteram lectionem posse retineri sat sciam. Sed tamen huic loco minus convenit: & si legamus pro μοῖσα -- μοι γᾶ, pulchra erit oppositio inter οὐδ' ἔπ μοι γᾶ Ἐντὶ φίλα, & ποτάγει δὲ πολὺ πλέον ἄμμε γαλάνα· quæ paulo post invertitur, τὰν δ' ἅλα φεύγω· -- Γᾶ δέ μοι ἁ πιστά.

V. 4. Ἀλλ' ὅταν ἀχήσῃ πολιὸς βυθὸς, ἁ δὲ θάλασσα
Κυρτὸν ἐπαφρίζῃ, τὰ δὲ κύματα [μακρὰ] μεμήνῃ.

Nullam tempestatis descriptionem æquè brevem, æquè grandem novi. Homerum Iliad. Δ. v. 442. forsan respexit.

Ὡς δ' ὅτ' ἐν αἰγιαλῷ πολυηχέϊ κῦμα θαλάσσης
Ὄρνυτ' ἐπασσύτερον, ζεφύρου ὑποκινήσαντος,
Πόντῳ μέν τε πρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα
Χέρσῳ ῥηγνύμενον μεγάλα βρέμει, ἀμφὶ δέ τ' ἄκρας
Κυρτὸν ἐὸν κορυφοῦται, ἀποπτύει δ' ἁλὸς ἄχνην.
Ut quando in littore sonoro fluctus maris

 Conci-

Concitatur confeſtim, zephyro ſubmovente;
In alto quidem primum attollitur, ſed poſteà
Terræ alliſus vehementer fremit, & circa promontoria
Tumidus faſtigiatur, & expuit maris ſpumam.

Virgilius ſcitâ verſuum variatione tempeſtatem orientem pulcherrimè depinxit, ut cum ipſo Homero pro palmâ contendat.

Fluctus ut, in medio cœpit cum albeſcere ponto,
Longius, ex altoque ſinum trahit; utque volutus
Ad terras immane ſonat per ſaxa, nec ipſo
Monte minor procumbit; at ima exæſtuat unda
Vorticibus, nigramque altè ſubjectat arenam. Georg. 3. v. 237.

Vocem μακρὰ, cum eſſe lacunula, ſupplevit B. Vulcanius.

V. 7. Γᾶ δέ μοι ἁ πιστὰ, τάχα δ' εὔσκιος εὔαδεν ὕλα.

Grotius è Stobæi MSto legit.

Γᾶ δέ μοι ἀσπαστὰ, τάχα δάσκιος εὔαδεν ὕλα.

MStus, quem contulit Urinus habet ἄσκιος.

V. 8. ——— ἁ πίτυς ᾄδῃ.

Metaphora elegans, & optimis ſcriptoribus ſolennis. Sic Theocritus Id. 1. v. 1. quem citavit Longopetræus.

Ἁδύ τι τὸ ψιθύρισμα, καὶ ἁ πίτυς, αἰπόλε, τήνα,
Ἁ ποτὶ ταῖς παγαῖσι μελίσδεται.
Dulcem ſuſurrum & pinus iſta, ô caprarie,
Juxta fontes canit.

Mænalus argutumque nemus, pinoſque loquentes
Semper habet ——— Virg. Eclog. 8 v. 22.

Nam Cythorio in Jugo
Loquente ſæpe ſibilum edidit coma. Catull. Phaſel.
——— totumque canorâ
Voce nemus loquitur. Manilius.

V. 9. Ἦ κακὸν ὁ γριπεὺς ζώει βίον.

Plinius lib. 9. c. 14. mare omnium elementorum maximè periculoſum affirmat, piſceſque varii guſtûs requiri, *quibus pretia capientium periculo fiunt.* Nec piſcatoribus minus, quam nautis illud Bionis pertinet, Μήτε ἐν τοῖς τεθνηκόσιν εἶναι, μήτε ἐν τοῖς βιοῦσιν. Longop.

Ibid. Αὐτὰρ ἔμοι γλυκὺς ὕπνος ὑπὸ πλατάνῳ βαθυφύλλῳ
Καὶ παγᾶς φιλέοιμι τὸ ἐγγύθεν ἦχον ἀκούειν.

Simili

Simili modo dixit Lucretius lib. 4. v. 30.

Propter aquæ rivum sub ramis arboris altæ.

Tibullus lib. 1. Eleg. 1.

Sed canis æstivos ortus vitare sub umbrâ
Arboris ad rivum prætereuntis aquæ.

V. 13. Ἁ πέτρη ψοφίοισα ----

F. Ursini editio habet πέτρον. MStus Mediceus cum vulgatis πέτρη, quod ut elegantius malo.

IDYLLIUM VI.

DEpromptum hoc Idyllium ex Stobæi cap. 61. Loco argumenti hic Theocriti versus erit.

Καὶ φεύγει τὸν φιλέοντα, καὶ ὁ φιλέοντα διώκει.

Et fugit amantem, & non amantem sectatur. Id. 6. v. 17.

Horatius Carm. lib. 1. Od. 33. Moschum imitari videtur.

Insignem tenui fronte Lycorida
Cyri torret amor: Cyrus in asperam
Declinat Pholoen: sed prius Appulis
Jungentur capreæ lupis,
Quam turpi Pholoe peccet adultero.
Sic visum Veneri: cui placet impares
Formas, atque animos sub juga ahenea
Sævo mittere cum joco.

V. 2. Σκιρτατᾶ Σατύρω.

Idem epitheton hisce Semideis donat Virgilius Eclog. 5.

Saltantes Satyros imitabitur Alphesibœus. LONGOP.

V. 4. Ἔρως δ' ἐσμύχετ' ἀμοιβᾷ.

Nescio quid sibi vult Vir doctus Bonaventura Vulcanius: qui hæc ita intelligenda censet; *amor vero mutuâ reciprocatione magis accendebatur:* cujus notam, si vacat, & tanti est, lector consulat. Quam fuisse commentum! Pan ardebat Echo, Echo vero Satyrisci amore flagrabat, Satyriscus autem deperibat Lydan: hi omnes vicissim amabant, ab amatis suis vicissim negligebantur: sequentem fugiebant, fugientem sequebantur: Quid, obsecro, planius? Nihil igitur ista *amoris reciprocatio* ad rem: nec Moschus illum Ἀντέρωτα, quem hic comminiscitur Vulcanius,

 qui

qui non amoris abolitor, nec amori contrarius, ſed potius mutuus amor, ſibi deſcribendum proponit: – ſed omnino *ſævos* (ut ait Flaccus) *amoris jocos*, qui ſemper δόλιον βρέφος, ἄγρια παίσδων, poeta ſibi ſumpſit illuſtrandos. Certè bonus hìc interpres dormitavit.

V. 6. ———— πάσχε δ' ἃ ποίει.

Lectionem hanc, quam ut elegantiorem in textum admiſimus, in MSto libro ſe reperiſſe teſtatur Urſinus: qui & nobis adſtipulatur. Vulgò, Πάσχε δ' ἄποινα, quod frigidius.

V. 8. Στέργετε τὼς φιλέοντας· ἵν' ἢν φιλέητε, φιλῆσθε.

Eadem fere ἔννοια apud Theocritum Id. 23. v. ult.

Στέργετε δ' ὔμμες αἴτας· ὁ γὰρ θεὸς οἶδε δικάζειν.

Vos vero diligite amantes: deus enim novit judicare. LONGOP.

Idem Id. 12. v. 15.

———— ἦ ῥα τότ' ἦσαν

Χρύσειοι πάλαι ἄνδρες, ὅκ' ἀντιφίλησε φιληθείς.

———— *certè tunc fuerunt*

Aurei olim viri, cum redamabat amatus.

Bion in fragmentis

Ὄλβιοι οἱ φιλέοντες, ἐπὴν ἴσον ἀντεράωνται.

IDYLLIUM VII.

CONſervatum hoc Idyllium apud Stobæum cap. 61. F. Urſinus Bioni tribuit: aliæ ferè omnes editiones Moſcho.

V. 1. Ἕσπερε, τᾶς ἐρατᾶς χρύσεον φάος Ἀφρογενείας.

Virgilius Æneid, lib. 8. v. 589, & ſeqq.

Qualis ubi oceani perfuſus Lucifer undâ,
Quem Venus ante alios aſtrorum diligit ignes,
Extulit os ſacrum cœlo, tenebraſque reſolvit. LONGOP.

Claudian. Feſcennin. Od. 4.

Attollens thalamis jubar Idalium
Dilectus Veneri naſcitur Heſperus.

V. 2. ———— νυκτὸς ἄγαλμα.

Editio H. Stepani, & vulgata vertunt, *noctis imago.* Malè omnino. Quid enim eſt noctis imago, niſi nox ipſa, aut quiddam ei geminum.

Accepit

Accipit itaque Vulcanius ἄγαλμα pro *solatio*, five *oblectamento*, ut Catullus in Carm. nupt.

Hefpere, qui cœlo luces jucundior ignis.

Hujufce vero fignificationis auctorem citat Homerum Iliad. Δ. ubi ait,

------ βασιλῆϊ δὲ κεῖται ἄγαλμα.

de iis rebus, quæ oblectamenti tantum caufa à regibus inter κειμήλια affervantur loquens. — Sed in hoc Homeri loco aptius τὸ ἄγαλμα transferretur *decus, ornamentum:* non enim de iis rebus, quæ oblectamenti tantum caufa inter κειμήλια affervantur, fed & quorum aliquando eft ufus, loquitur Poeta, uti ex verfu proximè fequenti patet.

Ἀμφότερον, κόσμος θ' ἵππῳ, ἐλατῆρί τε κῦδος.

Itaque verto, *facrum noctis decus.* "Videtur autem (ut notavit Urfi-"nus) Virgilius vocem illam ἄγαλμα *decus* vertiffe, cum dicit, *Iri de-*"*cus cœli:* & ἱερὸν facere ad illum verfum, Extulit os facrum &c." Pari venuftate dixit Mufæus v. 8.

Λύχνον ἐρωτος ἄγαλμα. ----

V. 3. Τόσσον ἀφαυρότερος μήνας, ὅσον ἔξοχος ἄστρων.

Sit reftitui ex F. Urfini editione: vulgatæ omnes perperam habent ἀφαυρότερον, quod τῷ ἔξοχος nequaquam jungi poteft: Vulcanii tamen Ed. legit ἔξοχον, ut hæc pendant à voce ἄγαλμα. — Cæterum quod ad fententiam loci Homerus eodem encomio bellam hanc ftellulam ornavit, uti notavit Longopetræus.

Οἷος δ' ἀστὴρ εἶσι μετ' ἄστρασι νυκτὸς ἀμολγῷ
Ἕσπερος, ὃς κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἵσταται ἀστήρ.
Qualis ftella procedit inter ftellas nocte intempeftâ
Hefperus, quæ pulcherrima in cœlo pofita eft ftella. Il. 22. v. 317.

Sic & Pindarus Ifthm. Od. 4. Stroph. 2.

——— ἐωσφόρος, θα-
ητὸς ὡς ἄστροις ἐν ἄλλοις.
——— *lucifer con-*
fpicuus ceu aftra inter cætera.

Et Statius In Epicedio Pil. Urf. Sylv. lib. 2. v. 79.

Qualis erat (procul heu!) cunctis puerifque virifque
Pulchrior, & tantum domino minor! illius unus
Ante decor, *quantum præcedit clara minores*
Luna faces, quantumque alios premit Hefperus ignes.

Qui

Qui locus huic Moſchi ad verbum ferè reſpondet. Pulcherrimâ adulatione hanc ἔννοιαν ad Julium ſidus transfert Flaccus.

——— micat inter omnes
Julium ſidus, velut inter ignes
Luna minores. Carm. lib. 1. Od. 12. v. 45.

Vide, ſi libet, Apollonium Argon. lib. 2. v. 40. & Q. Smyrnæum lib. 5. v. 130.

V. 4. —— ποτὶ ποιμένα κῶμον ἄγοισα —

Κῶμος ſignificat convivium, cantum, ſaltationem, & deum feſtivitatis: generaliter feſtivitatem ſonat. Heſychius, Κῶμος, ᾠδὴ ὀρχηστικὴ ποιμένος (Faber legit ποιμενικῆς) τινὸς, ἢ μόνη τινὸς (Faber legit ἢ μετὰ μέθης, alii ἢ μέλος τινός.) Theocriti Schol. in Id. 3. v. 1. κωμάζειν λέγεται ἐπὶ τῶν νύκτα εἰς τὰς ἐρωμένας ἀπερχομένων. — Vulgo vertitur, *commeſſatum eunti*, quæ phraſi Græcæ optimè reſpondet. Longopetræus tamen Gallicè hoc modo verti jubet, *je vais conduire une ſerenade:* non enim ſolum (inquit) de cœnâ loquitur poeta, ſed de amore etiam agitur. — Fateor. Sed verbum *commiſſari* non tantum ſonat *cænare*, ſed vox eſt generalis æquè ac κωμάζειν nec unâ aliâ voce interpretanda. Rectè παραφράζει B. Vulcanius:

—— paſtorum convivia miſta choreis
Dum peto. ---

Nec verbum ἄγοισα Longopetræi expoſitioni magis quam communi favet: dicitur enim Græcè ἄγειν ἡμέραν, *diem agere:* & Dionyſius Periegetes alicubi inquit,

---- κῶμον ἄγουσιν ἐρισθενέϊ Διονύσῳ.

Ubi ἄγουσι valet ac Latinum *agunt:* & hoc ſenſu ἄγοισα ponitur pro ἄξουσα. Sed & ἄγω ſimpliciter, & abſolute poſitum ſignificat *ire:* uti teſtatur Heſychius, qui Homerum citat: ſic & Matt. cap. 26. v. 46. & Joan. cap. 11. v. 7. In hoc ſenſu ſubauditur τὸ ἐπὶ vel εἰς ante κῶμον· priorem autem malo explicationem.

V. 6. ----- οὐκ ἐπὶ φωρῇ.

F. Urſini & vulgatæ editiones habent φωρᾷν cum circumflexu, ut infinitivus pro ſubſtantivo ponatur. Malè: Nam τὸ φωρᾷν non eſt *furari*, ſed *in furto deprehendere*. Legendum, οὐκ ἐπὶ φωρῇ, quod nomen, *ipſam furandi actionem* deſignat.

V. 7.

V. 7. ----- ἀνοχλῆσαι.

MStus, quem contulit F. Urſinus, habet ἀνοχλῖν· perperam.

V. 8. ----- καλὸν δ' τ' ἐρωσταμένῳ συνέραδαι.

Vulgo vertitur, *decet autem amantem ſimul ab aliis amari.* Vertit Vulcanius,

Verum amo. Amans alieno eſt, Heſpere, dignus amore.

Melius, ſi τὸ συνέρασθαι hoc modo exponatur, vertatur, *verum amo: dulce autem eſt amantem redamari.* In hunc ſenſum videſis notas in v. 8. præcedentis Idyllii. Sed hæc γνώμη frigidiuſculè ſuperioribus verſibus ſubjicitur. Interpretor (ut & Longopetræus in verſione ſuâ) τὸ συνεργεῖν, *in amore juvare:* locumque ita verto; *ſed amo: decet autem amantem in amore juvare:* ut ad Heſperum referatur, cujus opem orat poeta. Hæc ἔννοια pulchra, & naturaliter à materie ſubjectâ oritur, & mellito quodam acumine hoc elegans, & verè bellulum Idyllium claudit: cujus ad imitationem Italici auctoris poemation confictum citavit Longopetræus.

Vaga, amoroſa ſtella
A cui null' altra pari in ciel reſplende,
Ne ſi leggiadra il ſuo bel lume accende,
Mentre ch' al ſen della mia donna torno,
Al ſoave ricetto
Scorgendomi ti moſtra fida duce.

IDYLLIUM VIII.

EX Stobæi cap. 62. depromptum. Alphei, & Arethuſæ fabulam narrat Ovidius Met. lib. 5. fab. 8, & 10.

Piſa mihi patria eſt: & ab Elide ducimus ortum.
Sicaniam peregrino colo: ----
Mota loco cur ſim, tantique per æquoris undas
Advehar Ortygiam, veniet narratibus hora
Tempeſtiva meis: ----
---- Mihi pervia tellus
Præbet iter, ſubterque imas ablata cavernas
Hic caput attollo, deſuetaque ſidera cerno.

Sua

Suæ autem Metamophoseῶs fabulam ſic claudit Arethuſa.

In laticem mutor. Sed enim cognoſcit amatas
Amnis aquas, poſitoque viri, quod ſumpſerat, ore,
Vertitur in proprias, ut ſe mihi miſceat, undas.
Delia rumpit humum: cæcis ego merſa cavernis
Advehor Ortygiam: quæ me cognomine divæ
Grata meæ ſuperas eduxit prima ſub oras.

Huc pertinent iſta Virgilii Æn. 4. v. 692.

Sicanio prætenta ſinu jacet inſula contra
Plemmyrium undoſum. Nomen dixêre priores
Ortygiam. Alpheum fama eſt huc Elidis amnem
Occultas egiſſe vias ſubter mare; qui nunc
Ore, Arethuſa, tuo Siculis confunditur undis.

Adi, ſi tanti ſit, Strabonem lib. 6. & Pauſaniam Ἠλιακ. lib. 2.

V. 2. ——— *κοτινηφόρον ὕδωρ.*

Dupliciter hic locus ſumi poteſt: vel, *undas, cujus ripæ oleaſtris florebant*: vel *undas, ſecum oleaſtros* (i.e. oleaſtri frondes) *volventes*. Poſteriorem explicationem verſus ſequens confirmat: eodem autem ſenſu dicitur oleaſtros vectare, quo frondes, & flores, & pulverem ſacrum. Cæterum Alphæo fluvio oleaſtra, folia, flores, & pulverem ſacrum tribuit, quod apud Alphæum in pulvere Olympico victores oleaſtro coronarentur, frondibus, & floribus ſpargerentur. Pulverem ſacrum appellat, quia ludi Olympici in honorem Jovis celebrati fuerunt, & partem non minimam antiquæ religionis conſtituebant.

E Longopetræo, & Vulcanio.

V. 4. ——— *τὴν δὲ θάλασσαν.*

Sic Urſ. & meliores edit. aliæ autem τε, aliæ etiam καὶ obſtante metro.

V. 5. ——— *κ' οὐ μίγνυται ὕδασιν ὕδωρ.*

Virgilius Ecl. 10. v. 4. ad Arethuſam,

Sic tibi cum fluctus ſubterlabêre Sicanos,
Doris amara ſuas non intermiſceat undas.

Similem fabulam de fluvio Titareſio, qui Peneum influit, memorat Homerus.

Οὐδ' ὅγε Πηνειῷ συμμίσγεται ἀργυροδίνῃ,
Ἀλλά τέ μιν καθύπερθεν ἐπιῤῥέει, ἠΰτ' ἔλαιον.
Non ille Peneo commiſcetur argenteos vortices habenti,

Sed

Sed ipsum in summum supernatat, velut oleum. Il. 2. v. 753. Eandem historiam refert Plinius lib. 4. cap. 8.

V. 7. Κᾶρος κ. τ. λ.

Palmerius in Exercitationibus ad Græcos auctores Κᾶρες pro Κᾶρι positum affirmat. Ridiculè: tunc enim dicendum fuerat ἐδίδαξας non ἐδίδαξε, ut eadem per sententiam continuaretur persona.

V. 8. —— κολυμβῶν.

Vulgo κολυμβῶν· lego κολυμβᾶν, quod Δωρικώτερον, & meliorem efficit sonum: & sic Ursinum in notis ad Virgilium edidisse video. Verto autem *urinare*, aquas (sc. maris) subire: interpretes perperam reddunt *natare*. Quid mirum, si fluvius natet?

EPIGRAMMA.

DElicatissimum hoc Epigramma ex Antholog. Græcæ lib. 4. depromptum, quod unicum Moschi nobis restat.

V. 1. —— βουλάταν εἵλετο ῥάβδον.

Ita omnes, quas vidi, editiones, exceptâ F. Ursini, quæ habet βουλάτην εἷλε ῥάβδον. Idem in annotationibus, "in Anthologiâ (inquit) malè εἵλετο "pro εἷλε scriptum esse." -- Profectò, quid sibi vult Ursinus, divinare nequeo. Certè nequaquam licet legere, βουλάτην εἷλε ῥάβδον· cum ῥάβδος omnino sit fœminini, & βουλάτης masculini generis; ne dicam, quod penultima in βουλάτης necessariò corripitur: nec quare Vir doctus τὸ εἵλετο improbaret, quid causæ cerno: cum eodem modo optimis auctoribus frequenter sit adhibitum. Hom. Il. 24. v. 343.

Εἵλετο δὲ ῥάβδον, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει.

V. 2. Οὖλος Ἔρως.

"Respondet illi, quod Idyllio primo ei (*amori*) tribuit εὐπλόκαμον τὸ "κάρηνον." B. Vulcanius. Malè: οὖλος enim hic sonat *perniciosus, improbus*, ab ὄλλυμι.

V. 5. —— πλῆσον ἀρούρας.

Ita legit F. Ursini editio, & sic omnino legendum: editio H. Stephani (quam cæcè sequuntur vulgatæ) habet πρῆσον, cum hâc versione, *combure arva:* "tosto plane, exsuccoque sensu, uti notavit Vulcanius. "Cur enim optet comburi ab Jove arva? An quod solis calore matu-

"rescant fruges? At hoc Phœbi munus est." -- Præterquam quod πρήθω non geniali calore maturare, sed igne vastare, & exurere significat, quod nemo interpretum animadvertit. Cæterum, quod ad sententiam, si legas πλῆσον elegans sit, & probè acuminata. --- Similis ferè (uti observavit Longopetræus) ἔννοια apud Græcum Epigrammatistam.

> Ὁ Ζεὺς πρὸς τὸν Ἔρωτα, βέλη τὰ σὰ πάντ' ἀφελοῦμαι,
> Χ' ὁ πτανὸς, βρόντα, καὶ πάλι κύκνος ἔσῃ.
> *Jupiter ad Amorem, sagittas omnes tuas auferam,*
> *At volucris, tona, & iterum cycnus fies.*

Quem sic imitatus est Sannazarius, sed ita, ut exemplar, quod sibi imitandum sumpserat, longe superârit.

> De Veneris nato questa est Dyctinna tonanti,
> Quod nimis ille puer promptus ad arma foret.
> Tum pater accito ostendens grave fulmen amori,
> Hoc tibi, sæve puer, spicula franget, ait.
> Cui lascivus Amor motis hæc reddidit alis,
> Quid, si iterum posito fulmine cycnus eris?

Tibullus in patheticâ illâ ob amicam suam absentem querelâ hoc Moschi Epigramma forsan respexit.

> Rura meam, Cornute, tenent, villæque puellam,
> Ferreus est eheu! quisquis in urbe manet:
> Ipsa Venus lætos jam nunc migravit in agros,
> *Verbaque aratoris rustica discit Amor.*

Lib. 2. Eleg. 3. v. 1.

NOTÆ

NOTÆ in ΟΑΡΙΣΤΥΝ.

NEscio quis, imperfectum hujus Idylli putans principium (inquit Scaliger) hos, qui sequuntur versus in fronte præposuit.

Δάφνις ὁ βουκόλος, ἅρπαξ κόρης αἶγας ἐχούσης
Ναΐδος Ἀγλαΐης τ̃ ἐς ῥόδα ἄνθ' ἔρωτα.
Ἀλλ' ὁ τόκος, καὶ καιρὸς, ἐείδειν πάντα ποθήσει,
Ὅττι γαμήλιον αὐτῷ ἥσυχον εἶπεν ἔρωτα.
Νύμφαι δ' εὑρὼν μᾶκαρ τῶνδ' ἐφρέσσατο μῦθον.

Præter barbarismos, & solœcismos, & imperitiam Hellenismi, ignoravit argumentum poëmatii, ut qui Naïda, & Deam faciat, quæ tantum homo esset.

V. 1. Τὰν πινυτὰν Ἑλέναν Πάρις ἥρπασε βουκόλος ἄλλος·
Μᾶλλον ἔμ' ἥδ' Ἑλένα τ̃ βουκόλον ἐστὶ φιλεῦσα.

Antiqua versio, *Magis verò hæc est Helena, quæ me osculatur.* Quod cum recentiores interpretes nimis absurdum viderant, sic verterunt, *Magìs* prudens *hæc est Helena &c.* Sed nullis machinis vox πινυτὰ à primo versu huc transferri potest. Scaliger conjecit,

Ἄλλον ἔμ' ἥδ' Ἑλένα τ̃ βουκόλον ἐστὶ φιλεῦσα.

Ἄλλον scilicet Πάριν. Frustrà: nam admissâ ejus lectione ἄλλον non ad Πάριν, sed ad τ̃ βουκόλον referendum erit. Alteram ejusdem magni viri conjecturam Μαλοιόμα δ' Ἑλένα, utpote quam nec ipse satis probavit, prætereo. Longopetræus pro ἐσὶ legit ἄρα, quod tamen nullatenus sententiam expedit: eadem enim de usu vocis μᾶλλον, restat difficultas. Quid si legeremus?

Ἄλλη ἔμ' ἥδ' Ἑλένα τ̃ βουκόλον ἐστὶ φιλεῦσα.

Quam si conjecturam admittamus, omnia, & quoad sensum, & quoad constructionem, rectè procedunt. *Paris, sicut ipse sum, bubulcus, Helenam rapuit: Altera autem* (i. e. æquè formosa ac) *Helena est, quæ me bubulcum osculatur.*

V. 3. Μὴ καυχῶ, Σατυρίσκε.

Idem est ac si pastorem *impudentem* vocâsset, & etiam fortius. Salacissimi enim & maximè lascivi Satyri habiti fuerunt. Theocrit. Idyll. 4. v. 62.

Εὖγ' ὦ 'νθρωπε φιλοῖφα· τὸ τοι γένος ἢ Σατυρίσκοις
Ἔγγυθεν, ἢ Πάνεσσι κακοκνάμοισιν ἐρίσδει.

Euge, ô homo salacissime: natura tua vel cum Satyris
Propius, vel cum Faunis, quibus exilia crura sunt, certat.

Longop.

V. 4. Ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἁδέα τέρψις.

Idem versus apud Theocritum Idyll. 3. v. 20. occurrit, unde aliquis forsan hoc Theocriti esse poëma concluderet. Sed respondere possumus, hoc proverbium fuisse, & idcirco juris publici; quod & illud versûs præcedentis λέγουσι indicare videtur. Longop.

V. 9. ΚΟΡΗ.

Ἀ σταφυλὴ σταφίς ἐστι, καὶ οὐ ῥόδον αὖον ὀλεῖται.

Invenio in Romano codice aliam scripturam, quæ si admittatur, tres versus, quorum hic est medius, sub personâ Daphnidis erunt continuandi: ea est,

Ἀ σταφυλὴ σταφίς ἐστιν, καὶ ῥόδον αὖον ὀλεῖται.

Confirmari hæc lectio potest simili Theocriti loco in Ἐρωτῇ.

Καὶ τὸ ῥόδον καλόν ἐστι, καὶ ὁ χρόνος αὐτὸ μαραίνει.
Καὶ τὸ ἴον καλόν ἐστιν ἐν εἴαρι, καὶ ταχὺ γηρᾷ.

Et rosa pulchra est, & tempus eam marcidam reddit:
Et viola pulchra est in vere, & statim senescit.

Lector eruditus dijudicet.

Isaac. Casaubonus Lect. Theocr. cap. 21.

Vix probabile videtur illam hoc uno loco legem, quam post primos duos versus sibi imposuisse videtur, poetam violâsse; nempe ut alternis versibus Nympha, & Daphnis colloquantur. Hoc uno, inquam, loco; nam lex illa non isto loco violatur, ubi Puella uno versu Daphnidis verbis, altero gestis respondet. Cæterum Heinsius hunc versum cum interrogatione legendum voluit. Longop.

V. 12. ΔΑΦΝΙΣ.

Δεῦρ' ὑπὸ τὰς κοτίνως, ἵν' ἐμᾶς σύριγγος ἀκούσῃς.

ΚΟΡΗ.

Τὴν σαυτοῦ φρένα τέρψον· ὀϊζυρὸν οὐδὲν ὄρωρε.

Ὀϊζυρὸν reddi debuit *miserum*: eodem sensu quo Virgilius Ecl. 3. v. 25. quem citavit Longopetræus.

—— Non tu in triviis, indocte, solebas

Can-

Cantando *miserum* ſtipulâ diſperdere *carmen?*
Scaliger, quam ob cauſam neſcio, legit ὄϊζυρόν.

V. 18. Μὴ 'πιβάλης τὰν χεῖρα.
Horatius lib. 1. Od. 17.

———— Ne male diſpari
Incontinentes injiciat manus. LONGOP.

Ibid. Μὴ 'πιβάλης τὰν χεῖρα, καὶ εἰσέτι χεῖλος ἀμύξω.
In eo aut valde fallor, aut loco ſuo ejectus eſt hic verſiculus. Arbitror tamen loco quocunque melius ferri poſſe, ſi ſcribatur, καὶ εἰσέτι χεῖλος ἀμύξῃς. Eſt enim χεῖλος ἀμύσσειν amantibus, quod Horatius, *imprimere memorem dente labris notam*: ἀμέλξῃς eâdem ratione ferri poteſt.
Dan. Heinſii Lect. Theocr. cap. 25. Quid ſibi vult Heinſius concipere nequeo. Verſûs, ſicut vulgò legitur, ſenſus ſatis apertus. Inter colloquium paſtor puellæ manus injicit: illa autem exclamat, *Ne mihi injicias manus: ſi non abſtineas, os tibi laniabo.* Quid in hoc obſcurum? quid non naturæ conveniens? Quod ad τὸ χεῖλος ἀμύσσειν ſignificationem non *amatorias morſiunculas* ſignificat, ſed *ſeverum & ſerium laniatum*, quem paſtori, ni deſiſtat, minatur iracunda puella, aut ſaltem quem minari ſexûs perſonata modeſtia coëgit.

V. 36. Τεύχεις μοι θαλάμως, τεύχεις καὶ δῶμα καὶ αὐλάς;
Indicat nobis Poëta antiquorum morem, cujus alii quoque multi Græci, Latinique poetæ meminerunt. Solebant enim veteres, cum uxorem ducerent, domum ſtatim ſibi ædificare. Adi Homeri interpretes ad illud Il. β'. de Proteſilao καὶ δόμος ἡμιτελής, & Turnebum lib. 21. cap. 17.
Iſaac. Caſauboni Lect. Theocr. c. 21.

V. 42. ΚΟΡΗ.

Ἐξ εὐηγενέων· ἀλλ' ἐ σέθεν εἰμὶ χερείων.

ΔΑΦΝΙΣ.

Οὐδ' ἄκρα τιμήεσσα· πατὴρ δέ σοι ἐστὶ Μενάλκας.

Daphnidem bene ortum conceſſit Puella: cur Daphnis erga Puellam, præſertim cum amorem ejus ſollicitaret, minus præſtat obſequium? Ut decorum ſervetur, legendum cum Palmerio,

Οὐκ ἄκρα τιμήεσσα, πατὴρ δέ σοι ἐστὶ Μενάλκας;
Nonne ſummè es honorata, quippe cui pater Menalcas?

V. 44. Δεῖξον ἐμοὶ σέθεν ἄλσος.
In editionibus antiquiſſimis, ut Romanâ & Flor. habetur δεῖξον ἐμοὶ ἔθεν ἄλσος.

ἄλσ@, quod ſine librorum auctoritate mutatum nolim, nam ἴϑεν pro σίϑεν ita dictum, ut ἰᾶς pro πᾶς. Theocr. Idyll. 17. v. 50.

Ἐς ναὸν δ' ἀπίϑηκας, ἰᾶς δ' ἀπεδάσσαο τιμᾶς.

Iſaac. Caſaubon. Lect. Theocrit.

V. 45. Δεῦρ' ἴδε πῶς ἀνϑεῦσιν ἐμαὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι.

Ἀνϑεῦσι hic ſignificat *virent*, *vigent*: cupreſſus enim nec flores, nec fructum fert. Longop.

V. 48. ΚΟΡΗ.

Τί ῥέζεις, Σατυρίσκε; τί δ' ἔνδοϑεν ἅψαο μαζῶν;

ΔΑΦΝΙΣ.

Μᾶλα τεὰ πρᾶτιστα τάδε χνοάοντα διδάξω.

"Poſtremam vocem (inquit Iſaacus Caſaubonus) vidi, qui haberent de "mendo ſuſpectam: aptius enim δράξω, vel ſimile quid fore videbatur. "Illa verò benè habet: nam ita apud Nonnum, & Muſæum γάμων "ἀδίδακτ@, νῆις & ἀμύητος ἐρώτων." — Vulgò διδάξω vertitur *cognoſcam*, & ità intellexiſſe Caſaubonum, quamvis non ſatis clarè ſe expreſſerit, opinor, ideòque metaphorico ſenſu vocem διδάξω uſurpatam voluiſſe, quæ & Longopetræi ſententia. Sed διδάξω non eſt *cognoſcere*, ſed *docere*. Quid autem vult, *mala tua docebo?* Henricus Stephanus correxit πιάξω, quem ſequitur Daniel Heinſius, niſi quod accentu mutato legat πιαξῶ, & pro χνοάοντα etiam χλοάοντα· quod exponit οἰδοῦντα. Sed an hæc vocis iſtius ſit ſignificatio, necne parum intereſt: nam χνοάειν (uti notavit Longopetræus) non impropriè ponitur, & ſonat non ſolum *lanugine tegi*, ſed & *florere*, *vigere*, ἐν ἀκμῇ εἶναι. Interpres Latinus vertit *pubeſcentia*, non malè. Sed ut ad πιαξῶ redeamus. --- Diſplicet iſta correctio, quia vox eſt, quæ aliquam violentiæ notionem ſecum trahit. Malim dixiſſe, *tua hæc poma florentia decerpam*, quam *prebendam*: præſertim in hoc loco, ubi molliſſimis verbis uti debuerat Amator ad Puellæ gratiam conciliandam. Quare legendum conjicio,

Μᾶλα τεὰ πρᾶτιστα τάδε χνοάοντ' ἀποδράξω.

Cæterum (notante Longopetræo) eodem ſenſu verbo μῆλα uſus eſt Ariſtænetus lib. 2. epiſt. 7. Περικρατῶν ἐμφανῶς τὰ στέρνα τὰ μῆλα. *Comprimens immatura pectoris poma*. Sic & in iis quæ Gallo tribuuntur:

Conde papillas, conde gemipomas.

V. 50. Ναρκῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα.

Hæc Daphnidi ſtupenti in puellæ mammillis, quas manibus tractabat,

tribuit

tribuit Casaubonus. Malè. Sic enim dialogi lex rumpitur. Sed & multò melius Puellæ convenit, quæ jam stupet, & torpet, nec Pastori resistere potest.

V. 54. Φεῦ, φεῦ, καὶ τὰν μίτραν ἀπέσχες.

'Απέσχες vertitur *amovisti*, sed vix alibi tali sensu usurpatum invenies. Quare Scaliger legit ἀπέσχισας. Sic infrà de amiculo:

Τ' ἀμπέχονον ποίησας ἐμὸν ῥάκος.

Casaubonus mavult:

Φεῦ, φεῦ, καὶ τὰν μίτραν; ἀπέσχε· ἐς τί δ' ἔλυσας;

V. 60. —— τάχα δ' ὕστερον οὐδ' ἅλα δοίης.

Proverbium hoc ex 'Οδυσ. ρ'. v. 460. sumptum, uti notavit Casaubonus.

Οὐ σύ γ' ἂν ἐξ οἴκου σῷ ἐπιστάτῃ οὐδ' ἅλα δοίης.

Non tu enim ex domo tua, qui tibi antesteterit, neque salem dares.

V. 66. Ὣς οἱ μὲν χλοεροῖσιν ἰαινόμενοι μελέεσσιν,
'Αλλήλοις ψιθύριζον.

Lucretius lib. 4. 1098.

Denique cum membris conlatis flore fruuntur
Ætatis. ————

V. 67. ———— ἀνίστατο φώριος εὐνή.

Fuerunt, uti notat Casaubonus, qui legerint,

———— ἀνίστατο φώσφορος εὐνᾶς.

Malè: non enim hæc noctu geruntur, ut dicatur aurora surgere.

V. 68. Χ' ἡ μὲν ἀνεγρομένη διέβη μῆλα νομεύειν.

Scaliger ob metrum legit δὴ 'βη.

NOTÆ

NOTÆ in ΒΟΥΚΟΛΙΣΚΟΝ.

V. 3. ——— ὐ μεμάθηκα

'Αγροίκως φιλέειν. ---

Virgil. Ecl. 2. v. 56.

Rusticus es, Corydon. ----

V. 11. ——— τρὶς εἰς ἑὸν ἔπτυσε κόλπον.

Majore contumeliâ pastorem afficere non potuit Puella. Signum enim hoc summi contemptûs, & detestationis habebatur.

V. 25. Ὄμματά μοι δ' ἄρ' ἔην χαροπώτερα πολλὸν Ἀθήνας.

Homero γλαυκῶπις perpetuum ferè Minervæ Epitheton. Anacr. Od. 28.

Τὸ δὲ βλέμμα νῦν ἀληθῶς
Ἀπὸ τοῦ πυρὸς ποίησον,
Ἅμα γλαυκὸν, ὡς Ἀθήνης,
Ἅμα δ' ὑγρὸν, ὡς Κυθήρης.
Oculum ejus jam, uti debet,
Ex igne facito,
Simul cæsium, ut Minervæ,
Simulque udum, ut Veneris.

V. 26. Τὸ στόμα καὶ πακτᾶς γλυκερώτερον. ---

Non multum absimile illud Polyphemi de Galateâ.

Mollior & cycni plumis, & lacte coacto. Ovid. Met. lib. 3. v. 796.

V. 26. ——— ἐκ στομάτων δὲ
Ἔῤῥεέ μοι φωνὰ γλυκερωτέρα ἢ μελικήρω.

Hìc particula ἢ vacat: nam secundum communem scribendi usum oportuit fuisse aut, γλυκερωτέρα μελικήρω, aut γλυκερωτέρα ἢ μελικήρον. Aliquot similia profert in Glossographio suo Attico, ni fallor, exempla Henricus Stephanus, sed nec ea satis certa. Sed si non Grammaticæ (de quo ambigi potest) melius consulatur, certè elegantior procedet sententia, si nè literulâ mutatâ legas;

——— ἐκ στομάτων δὲ
Ἔῤῥεέ μοι φωνὰ γλυκερωτέρα ἢ μέλι κηρῶ.

i. e.

i. e. *dulcior mihi fluit vox ex ore, quam mel è favo fluit.* Notum illud Homeri Iliad. I. v. 249.

Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή.

V. 34. Οὐκ ἔγωγ' ὅτι Κύπρις ἐπ' ἀνέρι μήνατο βούτᾳ, κ. τ. λ.
Virgilius Ecl. 10. v. 18.

Et formosus oves ad flumina pavit Adonis.

Theocritus Idyll. 3. v. 46.

Τὰν δὲ καλὰν Κυθέρειαν ἐν ὤρεσι μᾶλα νομεύων
Οὐχ' οὕτως Ὤδωνις ἐπὶ πλέον ἄγαγε λύσσας,
Ὥστ' οὐδὲ φθίμενόν μιν ἄτερ μαζοῖο τίθητι;
Formosam verò Venerem in montibus oves pascens
Nonne adeo Adonis in magnam adegit rabiem,
Ut ne mortuum illum ab amplexu dimittat?

V. 39. ———— καὶ εἰς ἕνα παιδὶ κάθευδε.
Scaliger conjicit εἰς ἕν. Heinsius inquit, "Romana editio habebat εἰς "ἑμά· ex quo parvâ mutatione legendum, εἰς ἅμα. Εἰς ἅμα dicitur ut "εἰς ἅλις, ut εἰς τρὶς, in quibus omnibus τὸ εἰς περιττεύει, & manifestè "abundat."

V. 46. Μηκέτι μηδὲ σὺ, Κύπρι, κ. τ. λ.
"Vel ipsi (inquit Casaubonus) Veneri iratus amator iste rusticus ma-"lum imprecatur; qui fuit veterum contemptus suorum numinum: "vel, quod potius putem, Κύπρις hìc est Eunica: quasi diceret, tu "quæ altera tibi Venus videris."

ADDENDA.

BIon. Epitaph. Adonidis v. 52.

———— ἁ δὲ τάλαινα
Ζώω, καὶ θεὸς ἐμμὶ, καὶ οὐ δύναμαί σε διώκειν.

Similiter Spencerus nostras, F. Q. B. 3. C. 4. st. 38.

O what avails it of immortal seed
To been ybred, and never born to die!
Far better I it deem to die with speed,
Than waste in woe, and wailfull miserie.

Ibid. v. 80.

Ἀμφὶ δέ μιν κλαίοντες ἀναστενάχουσιν Ἔρωτες,
Κειράμενοι χαίτας ἐπ' Ἀδώνιδι· χ' ὁ μὲν ὀϊστὼς,
Ὃς δ' ἐπὶ τόξον ἔβαιν', ὃς δ' εὔπτερον ἆγε φαρέτρην.

Ovidius hæc præ oculos habuisse videtur, Amor. l. El. 9.

Ecce puer Veneris fert eversamque pharetram,
 Et fractos arcus, & sine luce facem.
Aspice demissis ut eat miserabilis alis,
 Pectoraque infestâ tundit aperta manu.
Excipiunt lacrymas sparsi per colla capilli,
 Oraque singultu concutiente sonant.

Bionis Idyll. 2.

Hoc Idyllium in Pastoris Calendario mense Martio cantilenâ quâdam rusticâ imitatus est Spencerus, quam, utpote prolixiorem, non appono. Lectorem curiosum eam adire non pigebit.

Bionis Idyll. 5. v. 10.

Ἐς πόσον ἆ δειλοὶ χρημάτως κ' εἰς ἔργα πονεῦμες; κ. τ. λ.

Manilius lib. 4. eandem sententiam pulchrè tractavit.

Quid tam sollicitis vitam consumimus annis,
Torquemurque metu, cæcâque cupidine rerum,

Æter-

Æternisque senes curis, dum quærimus, ævum
Perdimus; & nullo votorum fine beati
Victuros agimus semper, nec vivimus unquam?

Moschi Idyll. 2. v. 2.

Νυκτὸς ὅτε τρίτατον λάχος ἵσταται, ἐγγύθι δ' ἠώς·
Εὖτε καὶ ἀτρεκέων ποιμαίνεται ἔθνος ὀνείρων.

Horatius lib. 1. Sat. 10. v. 32.

——— Vetuit me tali voce Quirinus,
Post mediam noctem visus, cum somnia vera.

Ovidius Epist. Herûs ad finem.

Namque sub auroram, jam dormitante lucernâ,
Tempore quo cerni somnia vera solent.

Moschi Idyll. 8. v. 1.

Ἀλφειὸς μετὰ Πῖσαν ἐπὴν κατὰ πόντον ὁδεύῃ,
Ἔρχεται εἰς Ἀρέθοισαν ἄγων κοτινηφόρον ὕδωρ
Ἕδνα φέρων καλὰ φύλλα, καὶ ἄνθεα, καὶ κόνιν ἱράν.

Silius Italicus lib. 14.

Hic Arethusa suum piscoso fonte receptat
Alphæum, sacræ portantem signa coronæ.

FINIS.

ERRATA.

In Textu. Pag. 30. l. ult. Κάκκείνη Σικελικῇ lege Σικελικῇ κάκκείνῃ. In Notis. P. 8. l. 29. addactum l. adductum. p. 11. l. 29. pinâ l. Proserpinâ. p. 20. l. 5. & p. 34. l. 16. vertiti l. verti. p. 23. l. 6. victricium l. victorum. p. 29. l. 17. & p. 71. l. 28. vertitit l. vertit. p. 36. l. 4. incautus l. incautas. p. 42. l. 22. habitantium l. habitantes. p. 46. l. 9. Stillicidis l. Stillicidî. p. 53. l. 29. illum l. illud. p. 64. l. 29. varii l. variis. Minutiora Lector ipse facile corriget.

